Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Haziran
TEMMUZ
1986
Sayı: 72
2 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

HAKİM SINIFLARIN YENİ BİR VELVELESİ DAHA;

ara seçimler

ANAP'ın evet demesiyle birlikte Ekim ayında yapılması kararlaştırılan ara seçimlerle ilgili tartışma basının son günlerdeki en önemli konularından biri haline geldi. 1987'de yapılmasını düşündükleri ara seçimler konusunda, ANAP, tavrını birden bire değiştirdi. Elbette bu tesadüfi değil, bazı ince hesapların sonucuydu. Her ne kadar, ANAP, bu tavır değişikliğini, 'eğer 1987'de yapılsaydı, ertesinde de zaten genel seçimler gündeme geliyordu. Böylelikle ülke 2 yıl peş peşe seçim atmosferine girecek bu da ülke çıkarlarını olumsuz etkiliyecekti' şeklinde gerekçelendirmeye çalışıyorsa da aslında gerçekler daha başkadır.

Geçen her zaman Özal'ın ipliğini pazara çıkarıyor, durum aleyhine işliyordu. Palavraları açığa çıkıyordu. Çizilen pembe kompozisyonlar tutmuyor, devletin çıkmazı derinleşiyordu. Emekçiler çok daha yoğun açlığın, sefaletin kucağına itiliyor, Özal'ın söylediklerinin aksine "ortadirek"in beli kırılıyordu. Döviz rezervleri sürekli geriliyor, enflasyon hızla yükselmeye devam ediyordu. Geçen zaman, Özal için tehlike çanları çalıyordu. Hükümetteki rüşvet iddialarına, ANAP'lı belediyelerin peş peşe gündeme gelen skandalları da eklenince Özal için her geçen gün durum daha da kötüleşiyordu. 1987'ye kadar Özal çok daha fazla yıpranacağını seziyordu. Bunun için ANAP ara seçim hazırlıklarına hareketli başlayacak, uygun bir zamanda kararı açıklama düşüncesindeydi.

Fakir-fukara fonu, GAP, Kıbrıs çıkarması, Kırkpınar gösterilerindeki Özal şovuyla birlikte toparlanmaya çalışan ANAP, neticede kararını verdi. "ARA SEÇİM"!

Kararla birlikte Amerikan vari hızlı bir propaganda başlatan özal'ın konuşmaları demeçleri kamuoyunda ciddi tepkilere yol açtı. Rakiplerine, "Hodri meydan" diyerek davullu, zurnalı seçim kampanyasını başlatan Özal burjuva siyaset sahnesini oldukça canlandırdı. 'Seçime girmeyen korkaktır, su koyvermeyin, neden apaşıp kaldınız, mızıklamayın, şomağızlılar, amigolar', gibi laflarla piyasaya çıkan Özal'ın sergilediği tablo, Amerikanlı uzmanlardan çok iyi öğrendiğini açıkça gösteriyordu. Çeşitli burjuva güçlerce "ANAP Video" olarak haklı olarak adlandırılan radyo ve televizyon ekranlarının diğer partilere kapatılmasına sert tepkiler geldi. DSP'nin ilk tavrı "Ara Seçimleri boykot" oldu. Boykot tavrına ilkin DYP'de evet diyordu. DYP ve DSP bu konuda ve SHP'yi de ikna etmeye çalıştıylarsa da başaramadılar. Neticede tümü ara seçimlere katılma noktasında karar kıldılar. Ancak radyo ve televizyon tartışması, hareretli bir şekilde sürmeye devam etti. Radyo ve TV'de propagandayı "yasaklayan" hükümet bu tavrını şöyle gerekçelendiriyordu.

→

İBRAHİM YOLDAŞ Mücadelemizde Yaşıyor

İÇİNDEKİLER

*'Toplu Köyler' üzerine ..... Sayfa 4

*TDKP'nin çıkmazı ..... Sayfa 13

*Denge Partizan Temmuz özel sayı ..... Sayfa 15

*Ege suları ısınıyor mu..... Sayfa 18

*DEH'in Peru'ya ilişkin açıklaması..... Sayfa 27

'BATAN GEMİNİN MALLARI' Ve Yeniden Kurulan Mebus Pazarları

Faşist cuntanın, 6 Kasım 1983 seçim aldatmacasıyla kotarıp piyasaya sürdüğü 'demokrasiye geçiş' oyununun tam bir komedyaya dönüşerek iflasına paralel olarak, komprador patron-ağa 'demokrasisi'de renkli ve eğlendirici gelişmelere sahne olmaya devam ediyor.

Mayıs ayı başlarında toplanan MDP Olağanüstü Kongresi, MDP'yi fesh ederek M. Yazar ile birleşme kararı aldı.

Böylece tıpkı HP gibi, 6 Kasım seçim aldatmacası çöplüğünde ötme rüyaları gören MDP de, yeni bir siyasi mefta haline geldi.

Bu durum, bir yandan cunta kliği ile çelişkisi olan diğer bir çok hakim sınıf kliklerini nerdeyse 'bayram sevncine' boğarken, diğer yandan yeniden kurulan mebus pazarlarında, batan (daha doğrusu HDP'leşmeye çalışan) MDP gemisinin 'mal'larının adeta talan edilmesini de birlikte getirdi.

Genel Başkan Ü. Söylemezoğlu da dahil, 20'yi aşkın MDP 'milletvekili' ve tabanın esası, Olaganüstü Kongre'nin aldığı karar doğrultusunda bilahare kurulan M. Yazar'ın HDP (hür Demokrat Parti)'sine iltihak ederken, diğer bir kısım 'milletvekilleri' ise, DYP ve ANAP tarafından paylaşıldı.

Böylece, sadece parlamento 'ahırı'nda temsil edilen komprador patron-ağa partilerinin sayısı 6'ya çıkmakla kalmıyor, aynı zamanda meclis aritmetiğinde de belli değişmeler gündeme geliyordu.

Amerikan uşağı ANAP sandalye sayısını yükseltip parlamento 'ahırı'ndaki konumunu şimdilik daha da pekiştirirken, diğer Amerikan uşaklarından DYP ile 'yeni MDP' HDP de gurup kurma hakı elde ettiler.

Kısacsı, SHP ve DSP'den sonra, DYP ve şimdilik cunta kliğinin en yakın işbirlikçilerinden birisini oluşturan HDP de, komprador patron-ağa meclisindeki siyaset sofrasına oturmuş oldular.

6 Kasım 1983

ANAP 211
HP 117
MDP 67
Bağımsız.... 4
Boş 1

16 Mayıs 1986

ANAP 227
SHP 84
HDP 22
DYP 21
DSP 4
VAP 2
Bağımsız.. 29
Boş 11

'Parlamento ahırı'nda son durum

* *

"10 ilde yapılacak böyle bir ara seçim işiyle bütün memleketi meşgul ettirmek yanlıştır. Bu bir dünya kupası değilki TV'yi boyle bir işe açalım şüphesiz ANAP açısından böyle bir yasağın yaratacağı bir olumsuzluk yok. Zira "icraatın içinden" programlarıyla vb. TV ve radyo zaten ANAP borazanı durumunda. Devlet imkanlarını son kertesine kadar kendi lehine kullanırken bunlardan diğer hakim sınıf partilerinin yeterince yararlamasını engelleyen ANAP'la diğer partiler arasında süren düello ara seçim kararıyla birlikte daha da kızıştı. Ara seçim için TBMM'ne ANAP'ın sunduğu ve kendi oylarıyla sadece bu seçimler için çıkardığı özel yasa, curcunayı daha da renklendirdi. 84. maddenin askıya alınması gibi, işine geldiğinde 1982 faşist anayasasının bazı maddelerini istediği gibi kullanan ANAP, bir taşla bir kaç kuşu birden vurmaya çalıştı. Çıkardığı özel yasa ile, gerekli teşkilatlanmayı sağlasın veya sağlamasınlar butün burjuva partilerin seçime katılabileceklerini kararlaştırdı.

Bu karar ANAP'ın liberalliğinden, hoşgörüsünden veya bütün burjuva güçlere eşit bir şekilde demokrasi uygulamasından mı geliyordu? Elbetteki hayır. ANAP bununla bazı hesaplar içindeydi. Örneğin bu kararla DSP'nin seçimlere girmesi halinde rakip olarak gördüğü SHP'nin oylarının bölüneceğini düşünüyordu bir. HDP'nin DYP oylarına çomak sokacağını ve böylelikle bir diğer rakibini de zayıflatacağını hesaplıyordu iki. Diğer taraftan gerek ülke ve gerekse dünya kamuoyunu "demokrasi oturdu' , "Serbest seçimler yapıldı" gibisinden demagojilerle aldatmanın ve 25 Mart seçimleriyle birlikte sözümona kazandığı puanların daha da pekiştirileceğini düşünüyordu üç. ANAP'ın bu ince oyunlarını daha da çoğaltabiliriz. ANAP'ın çıkardığı sözkonusu geçici, özel yasanın bir diğer unsuru da şudur. "Bu seçimlerde aday olupta kazanamayan devlet görevlileri tekrar eski görevlerine dönebilecekler", böylelikle bürokrasi içerisindeki ANAP kurmayları olan ve Özal'ın has adamlarından, Ekrem Pakdemirli, Adnan Kahveci, Hasan Celal Güzel gibileri garantiye alınıyordu, Neresinden bakılırsı bakılsın, çıkarılan özel yasa, her yönüyle esas olarak ANAP'ın ihtiyaçlarına göre şekillendirilmiş vaziyette.

Şüphesiz bu seçimler burjuva anlamda dahi "serbest seçim" olarak adlandırılmaz. Bırakalım halkı, çeşitli burjuva güçler için dahi bazı sınırlandırmaların getirildiği, yasal ve baskıların devam ettiği, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün olmadığı, vb. bu seçimlerde bir aldatmacadır.

Halk için özgürlüğün zerresi dahi yoktur. Bu seçimlerde diğerleri gibi hakim sınıfların çizdiği sınırlar içinde, kendilerinin çalıp, kendilerin oynamaları biçiminde tezahür edecektir. Bu seçimlerde de diğerlerinde olduğu gibi halkın menfaatine olan hiçbirşey yoktur. Bu seçimlere katılan partilerden hiçbirinin halkın çıkarlarını savunmayla bir nebzecik olsun alakası yoktur. Düzen partileri arasındaki yarışma ve halkı aldatma aracı olan bu seçim oyununu deşifre etmeliyiz.

Ne ANAP ve nede SHP, DYP, RP, HDP, MÇP gibi hakim sınıf partilerinin hiçbiri halkın umudu olamazlar. Halkın kurtuluşu kendi güçlü kollarındadır. Bu kollar kaldırılmalı, emekçilerin yumruğu bir balyoz gibi tüm hakim sınıf kliklerinin beynine indirilmelidir.

Bu durumun, komprador patron-ağa meslisinde süregelen cümbüşün önümüzdeki dönem içerisinde çok daha renkli bir havaya bürünmesini de birlikte getireceği açıktır.

Evet, halkımızın ve dünya demokratik kamuoyunun gözlerinin içlerine bakıla bakıla, ülkemizde, sözümona bir 'demokrasi'cilik oyunu oynanmak isteniyor yeniden.

Lakin bu yine de öylesine uydurma, öylesine yapmacık, öylesine iğreti ve öylesine iğrenç bir 'demokrasi'cilik oyunudur ki, onun sözünü etmek bile insanın midesini bulandırıyor.

Bu oyun, 50-60 yıldır oynanan ve emekçi halkımızın yabancısı olmadığı bir oyundur.

Söskonusu olan, aynı bayat ve kokuşmuş oyunun, bugün gelinen noktada çok daha iğreti ve iğrenç bir tarzda oy-

nanmak istenmesinden ve bu oyunun bütün rezilliklerinin yeniden gözler önüne serilmesinden başka birşey değildir.

Figüranlar değişmiş, ama rol ve sahne aynıdır.

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü döneminin giderek geride kalmasına paralel olarak, bugün gelinen noktada, gerek esas olarak aynı gerekse esas olarak farklı emperyalist güçlere bağımlı çeşitli hakim sınıf klikleri arasındaki çelişkiler giderek kızışıyor. Dahası, bu çelişkilerden kaynaklanan rekabet ve dalaşma da, bütün çıplaklığıyla, halihazırda istedikleri gibi cirit atmaya devam ettikleri siyaset arenasına yansımaktan da geri kalmıyor.

Faşist cuntanın icazetli bir kaç hakim sınıf kliği partisiyle kotarmak istediği 'demokrasiye geçiş' oyunu tutmamış, bu oyun dışı bırakılmak istenen hakim sınıf kliklerinden bazıları ise, daha şimdiden parlamento 'ahırı'na arz-ı endam etmekte gecikmemişlerdir.

Şüphesiz ki, onlar açısından da sorun, ülkemizde, burjuva anlamda da olsa bir demokrasinin tesis edilmesi değildir. Sorunun bu yönü tipik bir demagoji malzemesi olmaktan öte, özünde onları ilgindirmemektedir ve bu da onların tabiatlarına uygundur.

Onlar açısından sorun, komprador patron-ağa 'demokrasisi'nin 'sınırlarının' daha da 'genişletilmesi', yani en azından şimdilik ABD emperyalizmi ve B.Avrupa emperyalist devletleri uşağı tüm hakim sınıf kliklerinin yer alacağı 'tam demokrasi'nin 'tesis edilmesi'dir.

Tescilli faşist Demirel'in 'Yasaksız Türkiye!', 'Hür ve Demokratik Türkiye!' kampanyası, B.Avrupa emperyalist devletleri uşağı Ecevit ve İnönü'lerin 'Demokratik Sol'culuk, 'Sosyal-Demokrat Halkçı'lık sahtekarlıklarının altında yatan gerçek işte budur.

Diyelim ki, oyun tamamlandı ve bilmem kaç ABD ve B.Avrupa emperyalist devletleri uşağı komprador patron-ağa

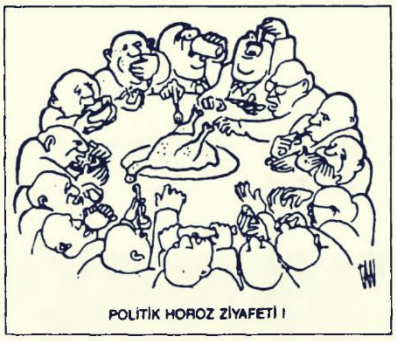

POLİTİK HOROZ ZİYAFETİ !

partisinin yer aldığı 'Hür ve Demokratik Seçimler' yapıldı.

Peki bu, ülkemizin, gerçek demokrasiye, ya da burjuva alamda bir demokrasiye kavuşacağı anlamına mı gelir?

Kuşkusuz ki hayır.

Böyle bir 'demokrasi' de, tipik bir aldatmacadan ve 'demokrasicilik' oyunundan öteye geçmeyecektir.

Belki oyun, çok daha ince ve usturuplu biçimlere büründürülmeye çalışılacaktır.

Lakin öz yine aynı olacak, uyduruk ve kaba komprador patron-ağa meclisinin fonksiyonu yine aynı kalacaktır: Emperyalizm uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının geniş halk yığınları üzerindeki diktatörlüğü olan faşizmi maskelemek!

Başta DYP ve DSP olmak üzare, çeşitli hakim sınıf klikleri; cuntanın 'demokrasiye geçiş' oyununun iflası; HP ve MDP gibi icazetli cunta partilerinin daha şimdiden birer siyasi mefta haline gelişi; cuntanın 1 no'lu elebaşısının habire 'deldirtmem' çığırtkanlıkları koparıp durduğu '82 Anayasası'nın delinerek mebus pazarlarının yeniden kurulması gibi gelişmeleri tipik bir demagoji malzemesi haline getirmekten de geri kalmıyorlar.

Fakat bütün bu sahtekarlıklar ve keskin 'demokrasi havarilikleri' de, onların gerçek kimliklerini gizlemeye yetmeyecektir.

Halkımız, Demirel, Ecevit vb. gibi bu şarlatanların da, geçmişte ne tür hokkabazlılar sergilediğini, kurulan mebus pazarlarında ne tür transferler gerçekleştirdilerini, seçim dönelerinde ne tür dolaplar çevirdilerini vs. çok iyi bilmektedir.

Kısacası, ister işbaşında bulunsun isterse muhalefette, hangi renk ve biçime bürünmüş olursa olsun, tüm hakim sınıf sözcülerinin ve partilerinin özü, mayası aynıdır.

Al birini vur ötekine! Hiç bir şey farketmez!

Şu noktayı, burada altını çizerek, bir kez daha vurgulamakta yarar görüyoruz ki; biz, komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının ülkemize burjuva anlamda dahi olsa demokrasi getirecekllerine inanmıyoruz.

Olsa olsa ancak faşizmin muhtemel gelişme ve değişmelere paralel olarak bürünebileceği çeşitli biçimler sözkonusu olabilir, hepsi o kadar.

Zira ülkemizde demokrasi sorunu bir devrim sorunudur.

Ülkemizin emperyalizme göbeğinden bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal yapısının tasfiye edilip bağımsız ve demokratik Türkiye'nin kurulması, faşist diktatörlüğün yıkılıp yerine demokratik halk diktatörlüğünün geçirilmesi sorunudur.

Bu, uzun süreli halk savaşı yolunu izleyerek ve kırlardan şehirlere doğru gelişerek zafere ulaşacak olan demokratik halk devriminden başka bir şey olmayacaktır.

Tek gerçek demokrasi alternatifi budur. Partimizin alternatifi budur. Yani, en değme burjuva demokrasisinden bile en azından bir milyon kez daha demokratik olan halk demokrasisi alternatifidir.

Emperyalistler ve uşakları gibi bir avuç halk, devrim ve komünizm düşmanları için kelimenin gerçek anlamında diktatörlük, geniş halk yığınları açısından ise kelimenin gerçek anlamında demokrasi olan bu alternatif, biricik bilimsel ve doğru alternatiftir.

Çeşitli milliyetlerden halkımızın gerçek özlemlerini yansıtan ve gerçek menfaatlerine uygun olan tek alternatif işte budur.

Görevimiz, yorulmak bilmez bir azim ve çabayla hakim sınıfların 'demokrasi'cilik oyunlarının ipliğini pazara çıkarmak, çeşitli milliyetlerden halkımızı, tutarlı bir devrimci demokrasi ruhuyla eğiterek, sabırla ve sebatla halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesine seferber etmektir.

Bu görevimizi layıkıyla yerine getirdiğimiz taktirde, geniş halk yığınlarının, her türden sahte 'demokrasi' alternatiflerini elinin tersiyle bir yana iterek, partimiz önderliğinde ayağa kalkması kaçınılmaz olacaktır.

En hızlı politikacı

ANKARA, ÖZEL

HALKÇI Parti'den istifa eden Kocaeli Bağımsız Milletvekili **Salih Güngörmez**, dün DYP'ye girdikten birbuçuk saat sonra istifa ederek "**rekor**" kırdı.

Güngörmez, dün saat 16.30'da genel merkezde düzenlenen bir törenle DYP'ye girdi. Genel Başkan **Hüsamettin Cindoruk**, Genel Sekreter **Gökberk Ergenekon**, Genel Başkan Yardımcıları **Mehmet Dülger, Mehmet Gölhan** ve **İsmail Heral**'ın da hazır bulunduğu törende yaptığı konuşmada, "**sendikacılık hareketinin liderlerinden Güngörmez'in de partilerine katıldığını**" belirterek, "**30 yıldan beri fevkalade başarılı sendikacılık hareketini yakından bildiğim sayın milletvekilimizin partimize katılmasından gurur duymaktayız**" dedi. Daha sonra **Güngörmez**'e DYP rozeti takıldı.

Güngörmez, DYP'ye girdikten sonra Meclis'e geldiğinde, SHP'li **Vehbi Baturman** koluna girerek **Necdet Calp**'ın yanına götürdü. **Calp**'ın yeğeni olan **Salih Güngörmez**, burada **Calp** ve **Baturman**'ın istifa etmesine yönelik sözlerinden etkilendi. **Güngörmez**, saat 18.00'de **Baturman**'la birlikte Meclis Postanesi'ne giderek, DYP Genel Merkezi'ne istifa telgrafı çekti. **Güngörmez**, daha sonra ortadan kayboldu.

Milliyet 29 Mayıs 86

YORUMSUZ

Faşist diktatörlüğün Kürt Ulusu'na yönelik yeni bir saldırı taktiği daha;

"TOPLU KÖYLER"!

Komprador patron-ağa devletinin, çeşitli milliyetlerden halkımıza yönelik, 'sıkı', 'sivil', 'olağan üstü hal' yönetimli faşist saldırıları çok yönlü biçimde sürüyor.

Bugün gelinen noktada, bu faşist saldırılardan 'aslan payını' yine Türkiye Kürdistanı'nın almaya devam ettiği, tartışma götürmez bir gerçektir.

Faşist diktatörlük, Türkiye Kürdistanı'nda ötedenberi sürdüre geldiği katmerli milli ve sınıfsal baskı ve zulmünü, buradaki ve bölgedeki muhtemel gelişme ve değişmelere paralel olarak, yeni yeni saldırı biçim ve taktikleriyle zenginleştirmekten geri kalmıyor.

Özellikle de ABD emperyalizminin perde arkası başaktörlüğüyle kotardığı bir dizi 'önlem paketi'ni, peş peşe yürürlüğe sokmaya devam ediyor.

*Türkiye Kürdistanı'ndaki operasyon, tatbikat ve arama-taramaların yıllardır kesintisiz biçimde sürdürülmesi;

*Üçüncü Ordunun Konya'dan Malatya'ya nakledilmesi;

*Bölgedeki ordu, jandarma, polis, MİT, KONTR-GERİLLA güçlerinin ve muhbir-ajan ağının sürekli olarak tahkim edilmesi;

*'Köy koruyucuları' adı altında sivil ve paralı birliklerin oluşturulması;

*Sınır köylerinin boşaltılması, özellikle de Güney-Doğu sınırlarının tahkim edilmesi;

*'Pişmanlık yasası'nın özellikle de bu alanda yoğun biçimde propaganda edilip kullanılmaya çalışılması;

*Kürt ulusuna yönelik asimilasyonun hızlandırılması doğrultusunda piyasaya sürülen 'Yatılı Bölge Okulları'nda, ordu mensubu ve emeklilerinin denetim ve kontrollerinin arttırılması;

*ABD'de özel eğitim görmüş polis şefleri önderliğinde oluşturulan 'anti-terör' (kontr-gerilla) timlerinin bölgeye yoğun biçimde seferber edilmesi;

*Kürt köylü ve emekçilerine yönelik sürgün politikasının azgınca sürdürülmesi...

Bütün bunlar, peş peşe piyasaya sürülmeye devam edilen önlem paket'lerinin ilk anda akla gelebilen yeni saldırı biçim ve taktiklerinin sadece bazıları.

Bunlaran her geçen gün daha başkalarının da eklenmekte olduğu açıktır.

Nitekim bu 'önlem'lerden son dönemlerde aktüelleşen birisi de, 'toplu köyler' politikası ve uygulamasıdır.

Ötedenberi Ecevit ve CHP'si tarafından çalınagelen 'köykent' bayat türküsü, bugün tescilli İMF'ci Özal hükümeti eliyle, 'toplu köyler', ya da 'merkez köy' adı altında kotarılıp yeniden piyasaya sürülmek isteniyor.

Güney Amerika'da uygulanan bir yöntem
'Toplu Köyler' toplu katliamlar demek

Bu politikaya göre, dağınık halde bulunan köyler bir araya toplanacak, böylece hem 'teröre karşı önlem' alınmış olacak, hem de 'köylere daha iyi devlet hizmeti götürülecek'miş!

Böyle bir politikanın 'köylere daha iyi hizmet' amacıyla gündeme getirildiği hususu, esasında tipik bir sahtekarlıktan ibarettir. Bu sahtekarlığın amacı, faşist diktatörlüğün bu politikasının altında yatan gerçekleri gözlerden gizlemek, halkın gözlerine kül serpmektir.

Lakin bu politikanın, 'terör' diye tabir edilen komünist harekete, devrimci harekete ve Kürt milli hareketine karşı gündeme getirilen ve esasında Kürt ulusuna yönelen yeni bir 'önlem paketi' olduğu doğrudur.

Bu politika, ABD emperyalizmi tarafından Vietnam vb. ülkelerde hayata uygulanan ve edinilen tecrübeler ışığında da bugün de ülkemizde hayata uygulanmak istenen bir politikadır.

Kaldı ki, bu politikanın birinci derecede uygulama alanı olarak, Doğu ve Güney-Doğu Anadolu Bölgesinin seçilmesi ve öncelikle Siirt ve Tunceli gibi illerde hayata uygulanmaya çalışılması da, onun altında yatan gerçekleri en bariz biçimde gözler önüne sermektedir.

Faşist komprador patron-ağa devleti böyle bir politikayı yaygın ve etkin bir tarzda hayata geçirebilir mi?

Buna gücünün yetmeyeceği açıktır. Fakat o, özellikle de gerek devrimci ve komünist mücadelenin, gerekse Kürt milli hereketinin gelişeceği ve kendisi açısından tehlikeli olmaya başlayacağı bazı alanlarda bu politikayı özgül bir saldırı politikası olarak gündeme getirme doğrultusunda, elinden gelen çabayı sarfedecektir. Nitekim daha şimdiden Tunceli'nin Munzur dağlık yörelirinde siirt'in Şırnak ilçesi Dereler köyünde, bu yönde kollar sıvanmıştır bile.

Kısacası, bugün gelinen noktada yeniden kotarılıp piyasaya sürülmek istenen 'toplu köyler' ya da 'merkezi köy' politikası özellikle de kırsal alanlardaki gerilla savaşına karşı düşünülüp piyasaya sürülmüş olan faşist bir politikadır. Tipik bir kontr-gerilla taktiğidir. Tüm yurtsever, devrimci, demokrat ve komünistlerin görevi bu faşist politikaya karşı kararlı biçimde mücadele etmektir.

İşte "Doğu'yu kalkındırma" Palavralarının Altında Yatan Gerçek

BURASI BİR FABRİKADIR

Evet, yanlış okumadınız. Burası Sümerbank tarafından kurulan bir fabrikadır. Ama ortada tabelâdan başka fabrika işareti yoktur!... Bir de kamulaştırılmış geniş arsa mevcut... Fabrikanın inşaatı 1976'da başlamış... Sonra ne olmuş? Paralar havaya uçup ortalıktan kaybolmuuuuş!...

Diğer yandan, kompador patron-ağa devleti, bütün bu faşist baskı, saldırı ve uygulamalarının yanısıra, çeşitli yalan, demagoji ve sahtekarlıklara başvurmaktan da geri kalmıyor. Gerçek kimliğini, son dönemlerde faşist Özal hükümeti eliyle kaskin biçimde çığırtkanlığı yapılan 'doğuyu kalkındırma' masallarıyla gizlemeye çalışıyor. 'Yatırımları teşvik', GAP (Güneydoğu Anadolu Projesi) vs. şarlatanlıkları ardında, 'Doğunun makûs talihini yenme', 'Türkiye'yi ikiye, üçe katlama' mavalları okuyor.

Açıktır ki, emperyalistler vu uşakları, ötedenberi Türkiye Kürdistanı'nda insafsız bir sömürü ve yağma yürütmektedirler ve bugün gelinen noktada, bu sömürü ve yağmayı daha da arttırmak istemektedirler. Bu doğrultuda çeşitli 'projeler' piyasaya sürmekten de geri kalmamaktadırlar.

Mesela, bir 'Doğuya yatırımları teşvik' adı altında devlet, eliyle ve halktan alınan vergilerle oluşturulan fonların kimlere peşkeş çekildiği, 'teşvik primleri'nin kimlerin cebine gittiği gayet açıktır.

Peki bütün bunlara rağmen, bugüne kadar geçen süreç içinde 'Doğunun kalkınması, sanayileşmesi' doğrultusunda bir adım dahi ileriye gidilmiş midir?

Kuşkusuz ki, hayır.

Dahası, Türkiye'nin çeşitli bölgeleri arasındaki, özellikle de Doğusu ile Batısı arasındaki dengesizlik, bütün çıplaklığıyla devam etmektedir. Çeşitli bölgeler arasındaki bu dengesizlik, ülkemizin emperyalizme göbeğinden bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısından kaynaklanmaktadır ve bu dengesizliği ortadan kaldırmaya, dün olduğu gibi bugünde faşist komprador patron-ağa devletinin gücü asla yetmez. O, olsa olsa bu dengesizliği ancak daha da derinleştirebilir.

Bu dengesizliği ortadan kaldıracak yegane güç, proletarya önderliğindeki muzaffer bir demokratik halk devrimi olacaktır.

Diğer yandan, GAP yoğurdunun kaymağını kimlerin yediği ve yiyeceği de açıktır.

Gerek alınan büyük miktardaki borçlar, gerekse çeşitli teknik girdiler vs. sayesinde, emperyalistlerin GAP sayesinde de büyük bir vurgun vuracağına şüphe yoktur.

Keza, Sabancı'larından, Koç'larından tutun da, yöredeki toprak ağası ve tefeci-tüccar, spekülatörlerine kadar, bir dizi emperyalizm uşağı soyguncunun da, efendileriyle çeşitli biçimlerde işbirliği içine girerek, GAP projesinin esas parçasını oluşturan barajlar dizisi etrafındaki toprakları nasıl haraç-mezat kapatmaya çalıştıkları da bilinen bir gerçektir.

Peki GAP denilen ve 15 baraj ile 18 hidroelektirik santralı yapımından oluşan projenin Türkiye Kürdistanı'ndaki emekçi halka ne faydası olacaktır?

Görünen odur ki, emekçi halk, faydasından çok zararını görecektir bu projenin. Faşist Türk devleti, hakim sınıflar, emperyalist efendileri, onu, Kürdistan halkı üzerindeki sömürüyü daha da insafsız kılma doğrultusunda kullanacaklardır ve kullanıyorlar da.

GAP'ın en büyük parçalarından birisini oluşturan Karakaya barajı nedeniyle yapılan kamulaştırmalardan zarar gören köylülerin, devlet aleyhine açtığı davaların sayısının da şimdiden 30 bini aşması, bu durumu bütün çıplaklığıyla ortaya koyacak yeterliliktedir.

Kısacası, faşist Türk devletinin 'Doğuyu kalkındırma' adı altında kopardığı çığırtkanlıklar da, aslında tipik bir faşist demagojiden başka bir şey değildir.

Diğer yandan, Türkiye Kürdistanı'na yönelik olarak girişilen bütün bu faşist baskı, saldırı ve sahtekarlıkların altında, aslında daha esaslı bazı nedenler yatmaktadır. Ve bunların başlıca ikisi şöylece sıralanabilir:

1-Önümüzdeki dönem içerisinde öncelikle de Türkiye Kürdistanı'nda daha ileri noktalara sıçraması ve daha keskin biçimlere (silahlı biçimlere) bürünmesi kaçınılmaz olan devrimci mücadelenin ve gelişmesi muhtemel Kürt milli heraketlerinin bastırılması;

2-Genel olarak dünyada, özel olarak da bölgede giderek keskinleşen ve karmaşıklaşan emperyalizmin başlıca çelişkilerine paralel olarak, faşist Türk devletinin hem RSE'lerine karşı tahkim edilmesi, hem de bölgede bir koçbaşı olarak kullanılması doğrultusunda, çok yönlü biçimde hazırlanması.

ABD'nin Libya'ya saldırısı v bunun Akdeniz ve Orta-Doğu ülkelerine etkisi; Reagan'ın, RSE'lerinin Orta-Doğu ve Akdenizdeki bazı atlama tahtalarını düşürme doğrultusunda, Libya saldırısı sonrasında daha da yoğunlaşmaya başlayan Süriye'ye tehditleri; İsrail'in Suriye ve Lübnan'a saldırı hazırlıkları; keza Suriye'nin de hiçte altta kalmamaya çalışması; RSE'lerinin Orta-Doğu ve Akdeniz'de en azından elindeki mevzileri koruma doğrultusunda yoğunlaştırdığı hazırlıklar; giderek kızışan Irak-İran savaşının Humeyni lehine sonuçlanması ihtimalinin çeşitli bölge ülkelerinde yarattığı tedirginlik ve panik; Kıbrıs'ta sürüp giden kriz, Ege, Yunanistan, Bulgaristan sorunları vs....

Faşist Türk devleti işte bu çelişkiler yumağı içinde, adeta diken üzerinde oturur durumdadır. Sadece iç çelişkiler değil, aynı zamanda Akdeniz ve Ortadoğu'da kızışan çelişkiler de, faşist Türk devletini her an yeni yeni bunalım ve patlamalara gebe bırakabilir.

İşte böylesi bir ortamda, faşist Türk devleti özellikle de Türkiye Kürdistanı açısından çok daha büyük bir korku ve tedirginlik içerisindedir. Zira, Türkiye Kürdistanı, halihazırda Türkiye içindeki en önemli ve tehlikeli patlayıcı maddeyi oluşturmaktadır. Bu nedenle, faşist Türk devleti, özellikle de başefendisi ABD emperyalizminin direktifleri doğrultusunda, muhtemel gelişme ve patlamalara karşı gereken tedbirleri almakta, en küçük bir kusur dahi işlemek istememektedir.

Lakin bütün bunların yine de, faşist Türk devletine ve emperyalist efendilerine, uzun vade de fazla bir yarar sağlayamayacağı açıktır.

O ölüm ilmiğini çoktan boynuna takmıştır. Çırpındıkça ilmiğin boynunu daha da sıkması kaçınılmazdır.

Son sözü söyleyecek olan, ne faşist Türk devleti, ne hakim sınıflar, ne de emperyalist efendilerdir.

Son sözü söyleyecek olan gerçek ev sahibi durumundaki çeşitli milliyetlerden Türkiye halkıdır ve bu sözü de, enninde sonunda partimiz önderliğinde söylemesi kaçınılmazdır.

Operasyonlara, Tutuklamalara, Baskı ve Teröre Rağmen,

1 Mayısta Partimiz Susturulamadı

1 Mayıs akşamı televizyonda ana haber bülteni yayınlanırken, yayın kesilerek, "**Partizan'nın Sesi Radyosu**" aracılığıyla 10 dakika süren bir yayın yapıldı. İstanbul'un Bakırköy, Bahçelievler, Şirinevler, Florya, Ataköy, Yeşilköy, Yeni-Bosna, Merter, Yenimahalle, Koca-sinan, Sefaköy, Mahmut Beyköyü semtleri ve çevresinde oturan yüzbinlerce kişinin izlediği yayın esnasında, TKP/ML MK-SB'nun 1 Mayıs mesajı okundu. Kemalist diktatörlükten günümüze kadar yasaklanmış olan 1 Mayıs'ın 100. yıldönümü nedeniyle emekçiler için tarihi önemi ve anlamının yanında, Türk hakim sınıflarının 1 Mayıs'a karşı olan saldırgan tavırlarının nedenlerininde anlatıldığı mesajda, "1 Mayıs'ın yakaklanmasının, Türk hakim sınıflarının işçi sınıfı ve emekçilerden ne denli koktuklarının en somut ifadesidir" denilerek, "uğruna onlarca şehit verdiğimiz, adını alanlara, mahallelere, okullara, caddelere kanla yazdığımız bu günü yaşatacağız" sözleri haykırıldı. Yüzbinlerce kişinin izlediği TV yayınıyla partimizin görüş ve şiarları geniş kitlelere götürülürken, aynı zamanda Evren-Özal çetesinin, yaratmak için yoğun çaba harcadığı mezar sesizliğinin bozulması sağlandı. Daha 1 Mayıs öncesi ülke çapında başlatılan operasyonlar sonucu binlerce yoksulu sebepsiz yere gözaltına alanlar, "**Partizan'nın Sesi Radyosu**"nun ilk anoslarını duyunca neye uğradıklarını şaşırarak, deli danalar gibi, sağa, sola saldırmaya başladılar. Yayın bölgesinde başlatılan operasyonlarda yoldan geçen arabaları durdurarak, vericiyi ele geçirmeye çalışan polislerin tüm uğraşları boşa giderek, gece sabaha kadar süren operasyondan elleri boş döndüler.

1 Mayıs 1986 dosta, düşmana, partimizin mesajında aşağıdaki cümlelerle ifade edilen bir gerçeği en açık bir biçimde gösterdi.

"Hakim sınıfların, Evrenlerin, Özalların tüm çırpınışları, yasakları boşuna, hiçbir yasak zinciri 1 Mayıs'ın derin anlam ve önemini işçilerin, emekçilerin kalplerinden ve bilinçlerinden sökmeye yetmeyecektir. Bugün 1 Mayıs'ı onbinlerle, yüzbinlerle, ellerimizde bayraklarımızla, dillerimizde devrim türkülerimizle, alanlarda, meydanlarda kutluyamıyorsak bile, o günler uzak değildir."

Komprador patron-ağa meclisinde 1 Mayıs tartışmaları

Söyleyene Değil Söyletene Bak

Dünya işçi sınıfının enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 MAYIS; emperyalistlerin, sosyal emperyalistlerin ve uşaklarının tüm engelleme, yasaklama, çarpıtma ve sahtekarlıklarına rağmen, bu yıl da, dünyanın dörtbir yanında çeşitli biçimlerde kutlandı.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı ve ülkemiz devrimci ve komünist hareketi de, faşist komprador patron-ağa devletinin tüm yasak ve engellemelerine rağmen, bu yıl da 1 MAYIS'ı kutlamaya, onun devrimci geleneğini yaşatmaya çalıştı.

Yurtiçinde ve yurtdışında, hayatın çeşitli alanlarında gerçekleştirilen sayısız eylemin yanısıra, partimizin 1 MAYIS akşamı İstanbul'un Avrupa yakasının önemli bir kesiminde gerçekleştirdiği korsan televizyon yayını, faşist diktatörlüğün yasak ve engellemelerine indirilen ağır bir darbe oldu.

Bütün bunlar, gerek 1 MAYIS sorununun yeniden güncelleşmesini, gerekse çeşitli hakim sınıf klikleri arasındaki 1 MAYIS tartışmalarını da birlikte getirdi.

1 MAYIS üzerindeki her türden yasak ve engellemenin kalkması ve 1 MAYIS'ın işçi bayramı olarak yasallaşması talebi, çeşitli milliyetlerden halkımızın en önde gelen demokratik taleplerinden birisi durumundadır. Dahası, bu talep her geçen gün kendisini çok daha güçlü biçimde hakim sınıflara dayatmaktadır.

Şüphesiz ki, hakim sınıflar hiç bir hakkı kendiliğinden işçi sınıfına ve halka bahşetmezler. İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız bu hakkı da söke söke alacaktır hakim sınıflardan.

İşte halkımızın bu yöndeki mücadelesi geliştikçe ve önemli bir maddi güce dönüştükçe, hakim sınıfların korku, panik, saldırı, karalama, demagoji, sahtekarlık ve çarpıtmaları da giderek artmakta, dahası kendi içlerinde de bir dizi sürtüşme ve dalaşmalara yol açmaktadır.

İstisnasız tüm hakim sınıf klikleri, 1 MAYIS'ın halkımız tarafından devrimci geleneğine uygun olarak kutlanmasının kendi sömürü ve zulüm düzenleri açısından taşıdığı tehlikenin farkındadırlar. Dolayısıyla, her ne pahasına olursa olsun onun gerçek anlamına uygun olarak kutlanmasını, yani emperyalistlere ve uşaklarına karşı güçlü bir dev sınıf mücadelesi arenası haline getirilmesini engellemeye çalışmaktadırlar.

Lakin, bu amaçlarını gerçekleştirme doğrultusunda, hepsinin tam bir görüş birliği içinde bulundukları söylenemez. Hakim sınıflar içinde bu konuda ortaya çıkan eğilimleri, genel olarak iki başlık altında toparlamak mümkündür:

1.Cepheden saldırı, 2.Kaleyi içten fethetme.

Esas olarak ABD emperyalizmine bağımlı tüm hakim sınıf klikleri, 1 MAYIS'a cepheden ve azgınca saldırmakta, her ne pahasına olursa olsun bu konudaki yasak ve engellemeleri sürdürmeye çalışmaktadırlar.

Esas olarak RSE'ne ve B.Avrupa emperyalist devletlerine bağımlı tüm hakim sınıf klikleri ise, bu konuda kaleyi içten fethetme politikası gütmekte, sahtekarca sahip çıkar görünerek, 1 MAYIS'ın gerçek içeriğini boşaltmaya, onu yozlaştırmaya ve kendileri için zararsız bir gün haline getirmeye uğraşmaktadırlar.

Ki, hemen hemen tüm hakim sınıf klikleri, bilinen bu ikili rollerini bu 1 MAYIS'ta da, güçleri oranında oynamaya çalıştılar.

Nitekim, 1 MAYIS dolayısıyla komprador patron-ağa meclisine yansıyan tartışmaların da, bütün bu gerici çabaların kopmaz bir parçasını ve daha değişik bir biçimini oluşturduğu su götürmez bir gerçektir.

Bilindiği gibi, SHP genel başkanı A. G. Gürkan'ın, 1 MAYIS dolayısıyla gündem dışı bir konuşma yapmaya kalkışması, faşist diktatörlüğün parlamento 'ahırı'nda youn tartışmalara yol açtı.

Komprador/feodal ahlakın doğal gereği olarak en adi küfürlerin savrulduğu, çanakların, dosyaların havada uçuştuğu, 'haysiyetsizler', 'hayvan herifler', 'dinleyin lan', 'başkan istifa', 'sahtekar', 'sahtekar babandır', 'yuh', 'oyarım', 'Moskova'ya' vb. gibi sözcüklerin ortalığı çınlattığı bu tartışmalar esnasında Gürkan'ın konuşması ANAP'lılar tarafından engellendi.

Daha sonra kürsüye gelen içişleri bakanı Y.Akbulut, muhalefeti, "meclise molotof kokteyli atmak"la, "Marks'ın, Lenin'in posterlerinin asılmasını istemekle" suçladı.

Gürkan, daha sonra yaptığı bir basın toplantısında, 1 MAYIS'ın "emeğe saygı günü olarak tüm Avrupa ülkelerinde, bu arada Ortak Pazar Ülkelerinde" hatta "Atatürk zamanında da, Menderes zamanında ka kutlandığını" (!!!) söyleyerek, kendisini savunmaya çalıştı.

Tartışmalar, nisbeten daha geniş biçimde uşak basına da yansıdı.

Peşinden, SHP içel 'milletvekili' A.İ.Elgin, 1 MAYIS'ın "işçi bayramı" olarak kutlanmasını öngören bir yasa teklifi hazırlayarak meclis başkanlığına sundu.

Keza, TÜRK-İŞ içinde kümelenen SHP, DSP eğilimli bazı sahte reformist sendika ağaları da, 1 MAYIS'ın "işçi bayramı" olarak kutlanması yönünde görüş beyan etmekten geri kalmadılar...

Geniş halk yığınları nezdinde hızla teşhir ve tecrit olmaya devam eden tescilli İMF'ci Amerikan uşağı faşist Özal hükümetinin, bütün bu gelişmeler karşısında adeta çılgına dönmesi ve gerçek kimliğini bir kez daha en açık biçimde gözler önüne sermesi doğaldır. Faşist Özal hükümetinden ve tüm diğer ABD emperyalizmi uşaklarından bundan farklı bir tutum beklemek, açıktır ki, her şeyden önce eşyanın tabiatına aykırı olur.

Başta ANAP kliği olmak üzere, ABD uşağı tüm hakim sınıf klikleri, bu kez de 'komünizm öcüsü' silahına sarılmakta gecikmediler. Onlara göre 1 MAYIS 'komünist bayramı' idi ve bu bayramı kutlamak isteyenler 'Moskova'ya gitmeliydiler!

1 MAYIS, dünya işçi sınıfının enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele günüdür ve bu günün en kararlı, en bi-

→

Devrimci Enternasyonalist Hareketin Komitesinin 1 Mayıs Mesajı

Yoldaşlar

Geçen bir sene dünyada çelişkilerin daha da kızışması ile belirlenen bir sene oldu. Sadece dünya savaşı için hazırlıkların, başlarını ABD emperyalistleri ve Sovyet sosyal emperyalistlerinin çektiği iki emperyalist blok tarafından, hummalı bir şekilde yükseltilmesi ile kalmadı, aynı zamanda bir dizi ülkede proletarya ve ezilen halkların mücadelesi de keskin bir şekilde yükseldi.

Peru'da, Halk Savaşı, Devrimci Enternasyonalist Hareketi oluşturan partiler arasında yer alan, Peru Komünist Partisi önderliğinde kabararak ilerlemeye devam etti ve devrimci güçler, dünya çapında, bu canalıcı mücadele için desteklerini yükselttiler. Düşmanın en barbarca saldırılarına, emperyalizm ve her türden revizyonizmin ortaklaşa düşmanlıklarına rağmen, Peru Komünist Partisinin silahlı mücadeleyi sürdürebilme ve ilerletebilme yeteneği, partiye rehberlik eden ideolojinin, Marks, Lenin ve Mao Zedung'un öğretileri üzerinde yükselen ideolojisin, kudretine şahadettir.

Doğru bir çizgiye sahip öncü siyasi partinin önemi, bir dizi ülkedeki gelişmelerle —örneğin, Haiti ve Güney Afrika'daki— kendisini çarpıcı bir şekilde hissettirmektedir. Bu ülkelerde, kitleler gerici rejimlere karşı ayağa kalmışlardır; ancak, her ne kadar Duvaier Haiti'den kaçmak zorunda kalmışsa da, Güney Afrika'da apartheid rejimi şeddetle sarsılmış olsa da, proletarya ve halk kitleleri devrimi tamamlayamamakta ve iktidarını kuramamaktıdır. Bu her yerdeki gerçek, Marksist-Leninist güçleri ilgilendiren son derece ciddi bir meseledir. Bu ülkeler ve diğer bir çoğunda, proletaryanın önderliğini devrimci mücadelede tesis etmek için gayretler yeniden iki misline çıkarılmalıdır —ki bu da ancak öncü bir partinin aracılığı ile gerçekleşeblir.

1984'de Devrimci Enternasyonalist Hereketin oluşturulması ve **Deklerasyon**'unun Marksist-Leninist parti ve örgütlerin ikinci Enternasyonal Konferansında benmsenmesi ile, uluslararası komünist hareketin doğru bir çizgi etrafında yeniden birleştirilmesi için koşulların oluşturulmasında uzun bir mesafe katetmiş bulunuyor. Bu, aynı zamanda, proletarya enternasyonalizmine, henüz embriyonik bir seviyede de olsa, örgütsel bir biçim kanzandırmış durumdadır. Bu, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi temelinde yeni tip bir komünist enternasyonal kurma sürecini ilerletmiştir. Bu en önemli günde, 1 Mayıs'ta bizler dünya çapında devrimci güçler doğru bir çizgi temelinde birleştirme mücadelesinde çok daha kudretli adımlar atmaya kendimizi adamalıyız.

Chicago'daki 1986 1 Mayıs grevinden bu yana tam 100 sene geçmiş bulunuyor. O zamandan beri, tüm dünyada işçiler 1 Mayıs'ı kutlamaktadırlar. Birçok ülkede 1 Mayıs gösterileri hapis cezası veya ölüm tehlikesi pahasına yapılırken, diğer ülkelerde, revizyonizm ve sosyal demokrasi 1 Mayıs'ın kızıl niteliğini karartmaya çabalayıp durmaktadır. Sınıf bilinçli işçiler ve devrimci güçler her iki tip saldırıya da karşı savaşmak ve 1 Mayıs'a yeniden sahiplenmek zorundadırlar. Bugün emperyalistlerin hazırlamakta olduğu dünya savaşının muazzam caniliği karşısında devrimci mücadeleyi yükseltmek her zamankinden daha da önemlidir: Ne var ki, savaş tehlikesini arttıran emperyalist krizin kendisi aynı zamanda proletaryanın kullanacağı yeni fırsatları da hazırlamaktadır. 1 Mayıs'ta tüm dünyada işçilerin, sınıf sömürüsü ve her türlü baskıyı ortadan kaldırma ve komünist bir dünya yaratma kararlılıklarını ilan edeceklerinin bilincindeyiz.

—Dünya savaşını engelle! Dünya çapında devrim mücadelesini yükselt!

—Peru'daki Halk Savaşını destekle!

—Zincirler kırılsın, kadınların öfkesi devrim için muazzam bir güç olarak zincirlerinden boşansın!

—Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

—Devrimci Enternasyonalist Hereketin saflarını güçlendir!

—Devrim alevlerini, Güney Afrika'dan Haiti'ye tüm dünyada körükle!

YURTDIŞI HABERLERİ

1 Mayıs ve 18 Mayıs yurt dışı faaliyetlerine ilişkin haberleri, YDB Mayıs 1986 tarihli toplantı sonuçlarının söz konusu bölümlerinden bazı parçaları alarak aşağıya aktarıyoruz.

İKK

1 Mayıs faaliyetleri

Bu konudaki faaliyetimizin genel olarak olumlu olduğunu söyleyebiliriz. Bilindiği gibi, 1 Mayıs faaliyetlerinin nasıl ele alınacağı sorunu ..... yapılan bir merkezi toplantıda tartışılmış ve konuya ilişkin partinin perspektifi ezici bir çoğunluk tarafından onaylanmıştı. Sözkonusu toplantıda faaliyetin pratik olarak nasıl örgütleneceği vb. meselelerde çeşitli kararlara varılmış ve gerek parti, gerekse de ..... üzerinden verilen direktifler doğrultusunda örgüt harekete geçirilmişti. 1 Mayıs öncesi örgüt içinde ve ..... toplantılarında çıkarılan somut programlar çerçevesinde faaliyete başlandı. İlk etapta ..... düzenlenen kitle toplantılarında, içinden geçtiğimiz dönemde 1 Mayıs'ın [illegible] emi, anlamı, bu 1 Mayıs'ta öne çıkarılması gereken sorunlar bu soruna çeşitli anti-ML akımların yaklaşımı vb. sorunlar ele alınarak tartışıldı. Faaliyetin yürütülmesine ilişkin bir dizi özel görev gurupları oluşturuldu. Partinin çıkardığı afiş ve konuya ilişkin bilidirisi yaygın bir şekilde dağıtıldı. Yürüyüşler öncesi sürdürülen P/A faaliyeti de esas olarak olumluydu. Hazırlık aşamasındaki faaliyetin bu olumlu özelliği yürüyüşlere esasta başarılı bir katılımın olmasıyla da kendisini ispatladı. Bağımsız siyasal çizgimiz temelinde ve her türden burjuva akımla araya ayrım çizgileri çekerek oluşturduğumuz muhalefet bloklarına bu yıl Avrupa çapında 4000-5000 arasında bir katılım sağlandı. 1 Mayıs yürüyüşleri öncesi ve sırısında ML bayrağını yükselten bizdik. Kısacası 1 Mayıs'ı kızıl geleneğine uygun bir şekilde ele alan, yaşatan bizdik. Bu 1 Mayıs'ta her türden oportünizmin sefaletini açıkca bir kez daha gördük. "Dostlar pazarda görsün" misali çeşitli alanlardaki yürüyüşlere sayıları 10'ları geçmeyen bir düzeydeki katılımları, üstelik sendika ağalarının kuyruğunda ve onların gösterdiği çerçevede cenaze yürüyüşündelermiş gibi sessiz, uysal pozisyonları "zavallı" hallerinin pratik örnekleriydi. Gerek yürüyüşler öncesi ve gerekse sırasındaki faaliyetleri tüm yoldaşlar pratik olarak gözlemlediklerinden ötürü üzerinde uzunca durmuyoruz. Şüphesiz gerek P/A alanında gerekse de örgütlenmesinde bu faliyetimizde de gözüken eksikliklerimiz. hatalarımız sözkonusudur. Ancak bunların tali olduklarını da rahatlıkla söyleyebiliriz.

Burada bir kez daha bu konudaki

←

linçli, en militan savunucuları da komünistlerdir. Bu tamamiyle doğrudur.

Lakin, 1 MAYIS'ı savunan herkesin, dahası Gürkan gibi çeşitli hakım sınıf sözcülerinin ve 'Moskova' tabir edilen RSE'lerinin komünist olduğu iddiası, gerçekleri. bulandırma ve geniş halk yığınlarının hedefini şaşırtma doğrultusunda piyasaya sürülen tipik bir sahtekarlıktan başka bir şey değildir.

Zira, 'sosyal demokrat halkçı' maskeli Gürkan gibi, 'sosyalist', 'komünist' maskeli RSE'leri ve uşaklarının da gerçek komünizmle zerre kadar bir ilişkileri yoktur.

Peki ya B.Avrupa emperyalist devletleri uşağı 'sosyal demokrat halkçı' maskeli faşist SHP'nin ve onun geçici başkanı Gürkan'ın 'keskin' 1 MAYIS savunuculuğuna ne demeli?

Açıktır ki, bu da tipik bir sahtekarlıktan ibarettir.

SHP, bugün gelinen noktada sözümona 'iktidara' oynamaktadır. O, geniş halk yığınlarının Özal hükümeti nezdinde yoğunlaşan düzen aheyhtarı tepki, hoşnutsuzluk ve muhalefetini kendi potasına kanalize etmenin ve faşist diktatörlüğün dizginlerini ele geçirme doğrultusunda kaldıraç olarak kullanmanın 'ince' hesaplarını yapmaktadır. Bu doğrultuda, halkımızın bir dizi istek, ihtiyaç ve taleplerini sömürmekte, kendi gerici emellerine alet etmeye çalışmaktadır.

1 MAYIS işte bunlardan sadece bir tanesidir.

SHP, 1 MAYIS'ın, halkımız nezdinde faşist komprador patron-ağa devletini teşhir ve tecrit eden önemli bir maddi güce dönüşmeye devam ettiğinin farkındadır. O, 1 MAYIS'a sahtekarca sahip çıkar görünerek ve onun yasallaşmasını savunarak, bu yönde gelişen halk muhalefetini kendi kuyruğuna takmak istemektedir.

Elbette ki, SHP'nin de 1 MAYIS'a gerçek anlamda sahip çıkması diye bir sorun kesinlikle sözkonusu değildir. Onun kutlanmasını istediği 1 MAYIS, "Atatürk ve Menderes dönemlerinde de kutlanan" ve bugün de "tüm Avrupa ülkelerinde, bu arada Ortak Pazar ülkelerinde de" kutlanan "1 Mayıs"tır!

M.Kemal yeminli emperyalizm uşağı ve azılı bir halk düşmanıdır. Onun bu tescilli kimliğini halkımız çok iyi bilmektedir. M.Kemal, iktidarının, henüz yeterince yerleşmediği ilk birkaç yıl hariç, başından beri azgın bir 1 MAYIS düşmanlığı sergilemiş ve 1 MAYIS'ı süngü zoruyla yasaklayıp engellemiştir. Dahası, 1 MAYIS'ı 'Bahar ve Çiçek Bayramı' ilan ettirme sahtekarlığı da doğrudan onun marifetidir.

Keza, Amerikan uşağı ve azılı halk düşmanı Menderes'in gerçek kimliği de halkımızca bilinmektedir. Her ne kadar O, tıpkı bugün kırk yıllık 'demokrat' röllerindeki Demirel'in yaptığı gibi, faşist diktatörlüğün dizginlerini elinde tutan Kemalist-İnönücü kliğe karşı 'demokrasi havariliğine' çıkmış ve halkımızın bir dizi talepleri gibi 1 MAYIS'ı da kendi gerici emelleri doğrultusunda kullanmaya çalışmışsa da, gerçek yüzünü bütün çıplaklığıyla ortaya koymakta gecikmemiştir.

Diğer yandan, SHP'nin esas olarak uşaklığını yaptığı B.Avrupa eperyalist devletlerinde kutlanan '1 Mayıs'ların nasıl' 1 Mayıs'lar olduğu da, herkesin malümudur.

B.Avrupa emperyalist devletleri, 1 MAYIS'ı sözümona yasal olarak "İşçi Bayramı" olarak ilan ederek, bunu, hem kendi emperyalist kimliklerini gizlemenin, hem proletaryayı aldatmanın, hem de 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmanın aracı haline getirmektedirler.

SHP ve Gürkan'ın savunduğu '1 Mayıs'da, işte bu türden bir' 1 Mayıs'tır. Ki, daha şimdiden TÜSİAD gibi komprador patron kuruluşu yöneticileriyle kol kola girip hatıra resmi çektiren emperyalizm uşaklarından bundan başkası da beklenemez zaten!

Ama bütün bu sahtekarlıklar da artık beş para etmeyecektir.

Halkımız, 1 Mayıs'a azgınca saldıranlar gibi, ona sahtekarca sahip çıkar görünmek isteyenlerden de mutlaka hesap soracaktır!

perspektifimiz ve bazı yanlış anlayışlar üzerinde kısaca durmak istiyoruz.

Herşeyden evvel 1 Mayıs emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadelede özel yeri olan bir gündür.

Bugünde, enternasyonal proletaryanın proleter enternasyonalist kızıl sancağı her zamankinden çok daha güçlü yükseltilmeliydi. Özünde enternasyonal olan proletaryanın nihai hedefi, davası ortaktır. Bu ortak hedef, sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya olan komünizmdir. Şüphesiz komünizm için mücadele dümdüz bir seyir izlemez. Bu kavga öz itibarıyla aynı kalmakla birlikte her tarihi kesitte içinden geçilen dönemin objektif ve subjektif koşullarının ifadesi olarak şu veya bu biçimi alır. Veya komünizm için mücadele halklar, uluslar, ülkeler vb. arasındaki objektif farklılıklardan ötürüde her halkada somut bir içerik kazanır. (DHD, Sosyalist devrim gibi). Ancak şu veya bu halkada şekli ne olursa olsun, proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesi aynı ortak hedefe yöneliktir. Bu hedefte proleter dünya devrimidir. Şüphesiz proleter dünya devrim mücadelesinde her ülkenin proletaryasının baş görevi, kendi burjuvazinin hesabını görmesidir. Bu hesap görme, her ülkedeki proletarya açısından proleter dünya devriminin geliştirilip, güçlendirilmesinde "benim payım" yaklaşımıyla ele alınmalıdır. Bu bakış açısıyla yaklaşıldığında şu veya bu ülkedeki ML'ler açısından, o halkalardaki devrimin proleter dünya devriminin bir parçası olduğu ve bunun için aynı ortak amaçlar doğrultusunda başka halkalarda proletaryanın yürüttüğü mücadelenin kendi mücadeleleri olduğu ve bunun her yönüyle azami şekilde desteklenmesinin proleter enternasyonalizminin gereği olduğu sorunu açığa çıkar. Bu bakış açısıyla hareket eden ve proleter enternasyonalist bir karaktere sahip olan partimiz, gerek ülkede gereksede bulunduğu her alanda niteliğine uygun olarak proletarya enternasyonalizmini bu 1 Mayıs'ta da güçlü bir şekilde yükseltmeyi önüne bir görev olarak koymuştu.

Bu görev şüphesiz soyut bir slogan biçiminde kavranamazdı. Bunun içeriğine uygun bir şekilde doldurulması gerekti. Bu nasıl olabilirdi.

*Her türden ML düşmanlarına karşı, Marks, Engels, Lenin, Stalin, ve Mao Zedung yoldaşların bayrağına sarılmak her türden saldırıya karşı onların kızıl mirasını tavizsizce savunmak.

*Başta dünya proletaryası olmak üzere ezilen uluslar ve halkların, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleriyle proleter enternasyonalist bir tarzda dayanışmayı yükseltmek. Somut olarakta Peru'da PKP önderliğindeki şanlı halk savaşı mücadelesini her türden saldırıya karşı savunmak güç vermek.

*Bugün zayıf, gelişmelerin gerisinde ve ideolojik, siyasi açıdan da oldukça asgari bir birliği ifade eden (ki ideolojik, siyasi, örgütsel sağlıklı bir birlik amansız bir ideolojik-siyasi mücadele içerisinde ve nispeten uzun sürede gerçekleşecektir) ancak UKH'nın birliği doğrultusunda sürdürülen mücadelede önemli bir adım olan DEH'in bayrağını yükseltmek...

*Dünya emperyalist sisteminin derinleşen krizinin ifadesi olarak emperyalistlerin bir emperyalist savaşa doğru sürüklendikleri, emperyalist savaş tehlikesinin ciddi boyutlarda yükseldiği gerçeğini yığınlara göstermek ve böyle bir savaşta sınıf bilinçli proletaryanın tavrını yığınlar içinde maddi bir güç haline getirmek. Kısacası emperyalist savaşa karşı mücadelede başlıca iki bileşenden oluşan (DHD, SD) proleter dünya devrim mücadelesi alternatifini yakseltmek.

*Kapitalist-emperyalist dünya sisteminin derinleşen bunalımının sonucu olarak bugün giderek derinleşen ve keskinleşen dünyamızdaki başlıca çelişmeler karşısında proletaryanın yükümlülüklerini ve alternatifini işlemek.

*Her türden sosyal şöven, sosyal pasifist, reformist, oportünist, troçkist, modern revizyonist akım ile aramızdaki ayrılıkları berrak olarak sergilemek.

*İçinde bulunduğumuz emperyalist ülkelerde her türden ML düşmanı alternatife karşı sosyalist devrim progandasını yapmak ve her yerde olduğu gibi bu ülkeler içinde gerçek ML bir partinin devrimdeki tayin edici önemine işaret etmek. Bu ülkeler proletaryasının bu doğrultudaki mücadelerine destek vermek. Ayrıca genelde dünya emperyalistlerinin, özel olarakta içinde yaşadığımız emperyelist ülkelerde burjuvazinin "milli birlik", "ulusal çıkarlar" vb. sloganlarla yığınları kendi caniyane amaçlarına alet etme doğrultusundaki her türden faaliyetine karşı proleter devrimci alternatifi yükseltmek.

*Partimiz önderliğindeki Türkiye devrim mücadelesinin propagandasını yapmak. Partimizin ML görüşlerini yığınlara götürmek.

*Emekçilerin ekonomik, demokratik istemlerine devrimci bir perspektifle sahip çıkmak her türden reformist yaklaşımı teşhir etmek.

Kısacası uluslararası, içinde yaşadığımız ülkeler ve ülkemiz açısından bu 1 Mayıs'ta öne çıkarılması gereken sorunlar ve hangi perspektifle ele alıncağı ortaya konulmuş. Yükseltilmesi gereken temel ve güncel şiarlar belirlenmiştir. Bunlar yapılan merkezi, bölgesel toplantılarda ve örgüt kademlerinde ele alınmıştı.

Şüphesiz belirlenen perspektif kendi kendimizi tatmin etmek için değil, yığınlara götürmek, etki alanımızı genişletmek her türden anti-ML anlayışı elden geldikçe teşhir etmek için ortaya konulmuştu. Perspektifin hayata geçirilmesinde izlenilecek yol, kullanılacak araçlar, eylem çizgisi vb. somut durumun doğru bir tahlili üzerinde ortaya konulabilinirdi. Ve öyle konuldu. Öncelikle şunu vurgulayalım ki, bizim yığınlar içindeki çalışmamız, etki alanımızın genişlemesi ve yığınlarla bağımızın pekiştirilmesine hizmet etmelidir. Yığınlar içinde çalışmayan, onları ML bilinç seviyesine çıkarmak için sürekli bir çaba içinde olmayan bir proleter devrimci düşünülemez. Komünizm için mücadele en kısa tanımıyla ML önderliğinde yığınları ayağa kaldırmak, harekete geçirmektir. Bu da, yığınlar içinde sabırlı, inatçı bir çalışmayı gerektirir. Odalardan bağırarak veya yığınlara gitmeyen onlara götürmeyip keskin siyaset yaparak, direktifler vererek onların bizi takip etmelerini istemek veya takip edeceklerini beklemenin ML ile alakası yoktur. Kitlelere doğru bilinci götürmek, onların mücadeleri içinde yer almadan mümkün değildir. Siyasi mücadele ders vermeye, emirler, direktifler yağdırmaya benzemez. Bu basit gerçekler dahi dışımızdaki oportünistler tarafından (oportünistlerimizin anlayamaması gayet doğaldır) henüz kavranmamaktadır. Bu anlayış bariz bir şekilde tesbit edilen siyasetin, sanki kitleler için değil de kendi kendimizi tatmin etmek için olduğu şeklindeki anlayışda kendisini ele vermektedir. Bu 1 Mayıs'ta da "kızıl yürüyüş" adına ayrı bağımsız yürüyüşler yapılmasını önerme biçiminde bu anlayış yeniden ortaya çıktı. Sözkonusu anlayışın uygulanması halinde bu nasıl olacaktı? Partimizin sempatizanı, taraftarlarının kendi başlarına yapacakları ayrı bir yürüyüş. Diğer taraftan da çeşitli ML düşmanlarının önderliğinde yapılan hali hazırda yığınların ve devrimci, demokrat ilerici kişi ve grupların büyük çoğunluğunun katılacakları diğer yürüyüşler. Peki böyle bir durum yığınları gericilere, her türden oportünist-revizyonist anlayışlara peşkeş çektirme değilde nedir? Onların rahatlıkla cirit atmasına ortamı müsait kılma, saçtıkları zehirlerle yığınları daha yoğun aldatma, kendi emelleri için mücadelede onları kaldıraç olarak kullanmayı rahatça gerçekleştirebilme değil de nedir? Kendimizin çalıp kenidimizin oynaması olacak olan sözkonusu analayış keskinlik adına yığınları mevcut düzene köle etmeye hizmet etmiyormu? Dışımızdaki devrimci, demokrat güçlere, yığınlara rağmen sadece kendi taraftarlarımızı kapsayacak olan ayrı 1 Mayıs yürüyüşü düşüncesine kaynaklık eden çizgi, sol laflarla süslenmiş reformcu ve oportünist bir çizgidir. Bu çizgi, yığınların kendiliğinden doğru düşüncelere erişeceğini zanneden ekonomist bir çizgidir. Bugün DGB, SCT gibi sendikalarda aldatılmış küçümsenmeyecek sayıdaki işçi yığınlarını, oportünizmin, revizyonizmin zehirlediği ve kuyruğuna taktığı kitleri hor gören, onların bugün çeşitli burjuva güçlerin ve sendika ağlarının kuyruğunda hareket etmelerini mazeret göstererek onları suçlayan mantık başka

şekilde izah edilemez. Dahası bugün direktiflerimize uymayan bütün kitleler bu anlayışı göre gericidir. Açık olan da şudur ki, bugün yığınlar burjuva dünya görüşünün etkisi altındadırlar ve bu etkiyi kendiliğinden çabalarıyla yığınlar doğru bir şekilde kıramazlar. Yığınları doğru düşünceye ML'ler çekebilir, onlara doğru bilinci komünistler verebilir. Ve zaten komünistlerin varlığının nedeni de budur. Eğer, kitleler kendi kendilerine doğru fikirlere erişebilseydiler bize ne gerek kalırdı? Dünyayı değiştirme iddiasında olanlar yığınların mevcut durumunu gerekçe göstererek onları suçlamaz, aksine onların durumunu değiştirmek için mücadele ederler. Bu da uzaktan gazel okumakla yapılamaz. Yığınların olduğu alanlarda sabırlı, inatçı bir mücadele yürütülerek gerçekleştirilip, onlara mal edilebilir. Reformcu bakış açısı bunu kavrayamamaktadır. 1 Mayıs'ta yığınları gerici odakların etki alanına hapsetmekte ve kendi kendisini tatminden öteye gitmeyecek olan ayrı yürüyüşler önermektedir. Bu sonuca yığınların mevcut durumundan hareket ederek varmaktadır. İşte tam da reformculukları, yığınların kendi kendine doğru bilinç kazanacağını zannetmeleri buradadır. Öyle ya! Sen başka yerde kendin için çalıp oynayacaksın, yığınlar başka alanlarda burjuva güçlere tekedilecek. Peki, bu yolla kitleler doğru fikirler etrafında nasıl birleştirilecek? Bunun burjuvazinin yapmayacağı veya kendiliğinden olmayacağı açıksa bu iş nasıl başarılacaktır?

Yığınlar doğru siyasi bilince, ancak toplumun bütün sınıfları arasına gittiğimizde, bütün haksızlıklara karşı geniş siyasi kampanyalar örgütlediğimizde, herşeyi canlı olarak onların gözü önüne serdiğimizde ve bizzat onların içinde her türden yanlış anlayışı teşhir ederek doğru alternatifleri onlara götürdüğümüzde erişebilirler. Ne varki reformcu mantık dikkatleri salt işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştıran ekonomistleri fersah fersah geride bırakmakta, dikkatleri salt kendileri üzerinde bir avuç aydın üzerinde yoğunlaştırmaktadırlar. Herhalde devrimci mücadelenin kitleler için olduğu ve onları harekete geçirmeyi hedeflediğini hiç kimse reddetmez. Peki kitlelerin bir kenara itilerek önemsenmeyerek onlar adına sadece kendi kendimizi tatmin etmek için faaliyet yürütmek, ne ölçüde devrimin kitlelerin eseri olduğunu kavrıyor? Şüphesiz kavrayamıyor ve anlıyamıyor. Yığınların sıkı ve inatçı bir mücadeleyle eğitilebileceğini anlayamayan sözkonusu mantık siyasi mücadeleyi bir komplo derekesine düşürüyor, yığınlar içinde inatcı mücadeleyi terkediyor. "biz emirve direktiflerimizi veririz gelirlerse gelirler, gelmezlerse canları cehenneme" diyor. Böyle gidişin varacağı nokta inançsızlık, karamsarlıktır.

Bu anlayışın "biz ne kadar çabalıyorsakta olmuyor, gelmiyorlar. Bu iş yürümez" demeleri hiçte beklenmeyecek birşey değildir. Suçlunun, yığınlar ilan edileceği bu anlayışın tabi sonucu olacaktır. Yığınlara güvenmeyen, onlara dayanmıyan, yığınların bağrında taşıdığı devrimci potansiyeli görmeyen ve onlarla bağlantının can alıcı önemini anlamıyan bakış açısının öyle olacağı aşikârdır. Buna verilecek en somut örnek YDH'dir. YDH, yukarda kısaca vurguladığımız reformcu bakış açısının savunucularının, hakkını vermek gerekirse şampiyonudur. 12 Eylüllerde, yığınlara, bütün devrimci demokrat güçlere rağmen, sayıları yüzleri geçmeyen kendi taraftarlarıyla düzenlediği ayrı yürüyüşler tipik bir örnektir. YDH, doğruluğu, kızıllığı izlenilen çizginin ne olup olmadığıyla değil, coğrafi bir sorun olarak ele alıyor. Herkesten ayrı!! ama nasıl? sadece fiziki. Veya gövdelerin ayrı yerde olmasıyla. Evet proletaryanın her türden ML düşmanıyla arasında kalın ayrım çizgileri vardır. Buda onun üzerinde yükseldiği siyasi, ideolojik çizgidir. Proletaryanın bağımsız, siyasal bir çizgisi vardır. Her türden burjuva yaklaşımla arasındaki sınır çizgilerini her zaman net, berrak olarak ortaya koymalıdır. Fakat bu coğrafi bir sorun derekesine düşürülemez vaya bu yolla çeşitli burjuva güçlerden ayrı olunduğu ortaya konulamaz. İstersen burjuvalardan binlerce kilometre fiziken uzakta ol. Eğer kafan onlar gibiyse ne yazar?

YDH'den bahsetmiştik. Onların yaklaşımına bir iki örnek daha verelim. Yabancı düşmanlığına karşı çeşitli yürüyüşler yapılır. Başı çeşitli reformist, revizyonist, oportünist güçler çekmektedir. YDH açısından tavır açık. Önderliğine veya platformuna bakıp yürüyüşleri odalardan topa tutmak. O yürüyüşlere katılan yığınları aklının köşesinden dahi geçirmemek, hatta reformizmi, revizyonizmi takip ediyorlar diye onları da suçlamak. Bu yürüyüşlere katılmama çağrısı yapmak ve direktifler yağdırmak.

Barış yürüyüşleri vb. eylemler olur YDH'nin tavrı yine aynı. 1 Mayıslarda bugüne kadar yine hep aynı. Bu tavır gerici, revizyonist denilen karargahlara yığınları zincirlemek değilde nedir? Uzaktan dur, bağır çağır, revizyonistleri, her türden gericiliği böylemi teşhir edeceksin? Sesin yığınlara ulaşmıyor. Yüksek apartman katlarından veya dernek köşelerinden istediğin kadar bağır. Bu yolla reformist, revizyonist etki kırılabilir mi?

Evet, her türden ML düşmanı yaklaşımın teşhiri vazgeçilmez bir görevdir. Her faaliyette ML'lerin propagandasının niteliği devrimci olmalıdır. Bağımsız siyasal çizgisinin bayrağını her alanda yükseltmelidirler. Her türden yanlış anlayışla aralarına kalın ayrım çizgileri çekmelidirler. Fakat bu uzaktan gazel okumakla, çeşitli kitle hareketlerine bunlarda mikrop var diyerek sırt dönmekle olmaz. Bizzat yığınlar içinde, mücadele meydanlarında her türlü gericilikle hesaplaşmalıdır. Doğru mesajlar yığınlara götürülmelidir. Yığınların mevcut bilinci mazeret gösterilerek onlara hor bakılmamalı, onların değiştirilmesinin ancak bizim mücadelemizle mümkün olabileceği kavranmalıdır.

"Kızıllık" vb. adına YDH gibilerinin savunduğu anlayışlara burjuvalar ne kadar teşekkür etseler azdır. Öyle ya! Bu yolla meydanlar burjuvazinin kontrolüne sunuluyor.

Şüphesiz biz ayrı yürüyüşlere ilke olarak karşı değiliz. Bizim için önemli olan amaçlarımıza uygun düşecek aracın her somut koşulda ne olduğudur. Bizleri amaçlarımıza bir adım daha yakınlaştıran aracın ne olduğunun doğru tespitidir. Fakat YDH gibileri için amaç ile araçlar karıştırılıyor. Amaç hiç birşey araç herşey fikri savunuluyor.

Bizim yığınlar üzerindeki etki alanımızı genişletme, her türden burjuva anlayışı geriletme, kısacası devrimci mücadeleyi ilerletmede eğer ayrı yürüyüşler daha etkili rol oynuyorsa biz bu aracı kullanırız. Fakat söz konusu araç bizleri devrimci, demokrat güçlerden, yığınlardan soyutluyor veya devrimci kitleleri harekete geçirmiyorsa, biz bu aracı kullanmayız. Nitekim kullanmamamızın sebebide buydu. Ama her zaman bu böyle olacak diye mutlak bir kural yoktur. Peki bizim bugüne kadar YD'da sendika ağalarına, her türden burjuva anlayışa karşı 1 Mayıs'larda kendi bayrağımız altında oluşturduğumuz muhalefet bloğu şeklindeki yaklaşımımız ne getirdi ne götürdü?

Herşeyden evvel 1 Mayıs'larda başlıca iki kamp açıkca ortaya çıktı. Bir tarafta her cins burjuvanın kampı diğer tarafta ML'lerin önderliğindeki kamp. 1 Mayıs'lar bunların amansızca hesaplaşmasına sahne oldu. Yığınlar kimlerin ne dediğini bizzat mücadele içerisinde, kendi deney ve tecrübeleriyle de gerçekleri daha yakinen gördüler. (Bu sayının sınırlı olması gerçeği değiştirmez.) Devrimci yığınlar üzerindeki etki alanımız genişledi. Hiç mübalağasız söyleyebiliriz ki, burjuva kampa karşı tek alternatifin bizim olduğumuzu dostda, düşmanda gördü ve zorunlu olarak kabul etti. Muhalefet bloğumuz her cins burjuvayı tehdit etti, onları oldukça rahatsız kıldı. Tüm Avrupada bizlere yöneltilen saldırılar, alınan önlemler, yürüyüşlerde dıştalamak için girişilen tertipler herkesin malûmudur. DGB,CGT,ÖTV gibi sendikaların artık merkezi toplantılarında kendilerince bela gördükleri bizleri ne yapacakları sorununu tartıştıklarını biliyoruz. Zira içinde bulunduğumuz ülkelerde emperyalist burjuvazininde bu konudaki girişimleri ve bizlere yönelik tavırları, çabaları bizlere saldırıları dikkate alındığında gerçekler daha açık görülecektir. Bugün küçümsenmeyecek bir güç olduğumuz dost ve düşman tarafından bilinmektedir. Herhalde bu noktaya kendiliğinden gelmedik.

Ve muhalefet bloğu şeklindeki tak-

tikle her türden gericiliğin, sendika ağalarının emekçi yığınlar üzerindeki etkilerini kırmada küçümsenmez adımlar attığımızıda söyleyebiliriz. Bu diğer yandan da ileriki dönemlerde alternatif, bağımsız yürüyüşlerin koşullarınında olgunlaşmasına hizmet etmektedir.

18 Mayıs faaliyetleri

Bu 18 Mayıs'ta İbrahim Kaypakkaya yoldaşın anılması bir kampanya şeklinde ele alındı. Bilindiği gibi, 18 Mayıs öncesi P-MK-SB imzalı bir bildiri ve ayrıca parti imzalı bir afiş çıkarılmıştı. Bildiri ve afişleme tüm YD çapında yaygın olarak yapıldı. Merkezi yönlendirme altında Avrupa'da 10'un üzerinde İbrahim Kaypakkaya'yı anmak ne demektir? konulu 2000'in üzerinde bir katılımın gerçekleştiği tartışma toplantıları yapıldı. Ayrıca yerel alanlarda bir dizi anma toplantıları düzenlendi. Merkezi kampanya ayrıca çeşitli alanlarda yapılan bölgesel gecelerle dahada canlı bir hale getirildi. Kısacası, 18 Mayıs faaliyeti gerek parti çevremizin, gereksede devrimci kitlelerin eğitilmesinin aracı oldu. Diğer yandan tartışma toplantılarında her türden oportünizmin, revizyonizmin çıkmazı açık olarak ortaya konuldu. Partimizin üzerinde yükseldiği ve temeli yoldaş İK tarafından atılan programatik görüşlerinin daha sonraki sosyal pratik tarafından bir kez daha nasıl doğrulandığı gerçeği dile getirildi. Açıkca şunu söylemekteyizki; toplantılarda oportünizmin iflası gözler önüne serilirken, siyasi-ideolojik üstünlüğümüz reddedilemiyecek bir açıklıkta ispatlandı. Tartışma toplantılarında; bugün demokrasi mücadelesi adına burjuva kuyrukçuluğuna soyunan her renkten oportünizmin alternatifleri teşhir edilirken, faşizm ve faşizme karşı mücadele konusunda partimizin görüşlerinin propagandası yapıldı. Ve yine her türden oportünizmin Kemalizm şakşakçılığı, sosyal-şöven, burjuva milliyetçi görüşlerine karşı partimizin alternatifleri ortaya konuldu. DHD ve DHİ üzerine sürdürülen tartışmalarda revizyonist troçkist yaklaşımlar daha berrak deşifre edilerek, doğru görüşlerin kitlelere kavratılmasına çalışıldı.

Sosyalizm sorununda bilcümle oportünizmin çıkmazı sergilendi. Özellikle Mao Zedung şahsında ML'e yönelik saldırılar geri çevrilmeye çalışıldı.

Kısacası, gerek asgari, gerekse azami program konusunda ve günümüzde bunun ne anlama geldiği sorunlarında sürdürülen tartışmalarda tek çıkış yolunun partimizin ML görüşleriyle donanmak olduğu gerçeği devrimci kitlelere kavratılmaya çalışıldı. 18 Mayıs faaliyeti canlı bir siyasi, pratik faaliyetin sürdüğü bir kampanya oldu. Bu kampanyada devrimci kitlelerin siyasi sorunların tartışılmasına ilgi gösterdikleri açıkca gözlemlendi. Ve aynı şekilde parti çevremizin canlanmasında, harekete geçirilmesinde bu tür faaliyetlerin önemli rolü olduğuda açıkca görüldü. Partimizin kitleler üzerindeki devrimci prestij ve otoritesinin güçlenmesinde bu türden siyasi kampanyaların olumlu bir rol oynadığı bir kez daha gözlemlendi. Özellikle oportünizmin çıkmazıyla birlikte yoğunlaşan yeni arayışlarda duruma müdahale için ciddi görevlerle karşı karşıya olduğumuz bir kez daha kendisini açıkca dayatan bir gerçek olarak ortaya çıktı. Oportünizmin etki alanındaki devrimci, demokratların doğru görüşler etrafında birleştirilmesinde bu türden faaliyetlerin canalıcı bir yer tuttuğu görüldü. Bu dersleri kavrayıp oportünizme, revizyonizme karşı daha güçlü bir ideolojik, siyasi taarruza geçmek ve bunun bir parçası olarak siyasi faaliyetleri, tartışmaları canlandırmak için azami dikkati göstermeliyiz.

Tuncer Mengücek Yoldaş Ölümsüzdür

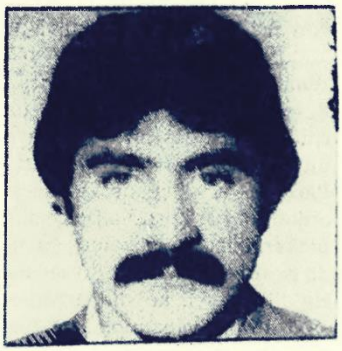

Gün geçmiyorki patron-ağa devleti yeni bir cinayet işlemesin. İşkencelerde öldürmek, dağda kurşunlamak, zindanlara doldurmak artık tatmin etmiyor zulüm düzenini. O, 'normal' yöntemlerlede devrimcileri yok etmekten geri kalmıyor. İşte bunun bir yeniside 4.8.1986 tarihinde inşaat sektöründe çalışın partimizin yiğit sempatizanı Tuncer Mengücek'in ölümü ve halktan biri olan Zeki Mantuz'un ağır yaralanması oldu.

Tuncer yoldaş kimdir? Tuncer yoldaş Kars'ın B.Çatak köyünde yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açtı. Sömürü ve zülme maruz kalmış bütün emekçiler gibi, O'da bütün bu 'nimetlerden' fazlasıyla nasibini aldı. Yoksulluk ve sefalet altında orta öğrenimini bitirdi. Öğrencilik yıllarında, gençlik heraketinin hızlı olduğu o dönemde, DHB saflarında devrimci mücadeleye katılmış, ancak 1979'da DHB'nin İbrahim yoldaşın düşüncelerini red ettiğini kavrayarak bu dönemde Partimiz TKP/ML'nin bayrağı altında saf tutmuştur. Alçak gönüllü, dürüst ve çalışkanlığıyla çevresi tarafından sevilen bu yoldaş, partimiz saflarında da köy, semt ve mıntıka komitelerinde yer alarak, militan bir mücadele yürüttü. Cesaretli ve samimiyetiyle halka örnek olan Tuncer yoldaş, defalarca düşmanın eline geçti. Ama her seferinde de İ. Kaypakkaya yoldaşın ser verip sır vermeme ilkesinin mirasçısı olduğunu göstererek, zaferle çıktı. Artık düşman onu çok iyi tanıyordu ve ondan korkuyordu. Öğrenci olduğu okulda MİT tarafından sürekli olarak sorguya çekiliyor ve tehdit ediliyordu. Cuntanın başa geldiği dönemde küçük burjuva öğrenci gençliği içinde baş gösteren dökülmeler ve bunalımlara karşı katı tavır takındı. Ancak 1981'de bölgede partinin verdiği kayıplardan dolayı bağları koptu. Göz altında da olduğu için bölgeyi terk etmek zorunda kaldı. İzmit yöresinde partiyle sağladığı bağ da, yakalanmalarla beraber yine koptu. İhanetlerin, bunalımların kol gezdiği bu dönemde, dürüstlüğünde ve mücadelesinde hiç bir ödün vermeden, devrimcilere, demokratlara, işçilere sahip çıktı. Çalıştığı her yerde halka devrimci mücadelenin zik zaklarını kavratmaya çalıştı. Bağsız olduğu içinde askere gitmek zorunda kaldı. Terhis olduğundan kısa bir süre sonra parti ile bağ sağlamış ve mücadelesine kaldığı yerde devam etmek istemişti. Tuncer yoldaş, 4.8.1985'te, çalıştığı bir inşatın 8. katından düşerek, bedenini toprağa mücadelesini yoldaşlarına devr ederek aramızdan ayrıldı. Olay aynen şöyle olmuştur. İşçiler, patron yeni malzeme almadığı için, eski malzemeyle çalışmak zorunda kalmışlar, defalarca, patrona malzeme getirmesini söylemelerine rağmen getirilmemiştir. İşçiler, ayrıca, sigortasız ve pazar günü çalıştırılmıştır. Olayın pazar günü olması, mevcut yasaların işveren tarafından ne kadar hayata uygulandığını göstermektedir. Kaza olduktan sonra olay yerine gelen Şenesenevler polis karakolundaki polisler, işçilerin ifadesini alırken bile Tuncer yoldaşın ve ustabaşının suçlu gösterilmesine çaba harcamışlardır. Olay tutanağında hatanın % 40'nın çalışan işçide olduğu sahtekarlığına başvurmuşlardır. Patronun kaçak işçi çalıştırması ve normal mesai günlerini ihlal etmesini meşru göstererek sermaye köpekleri olduklarını bir kez daha göstermişlerdir. Tuncer yoldaşla beraber düşen 17 Yaşındaki Zeki Manduz ise halen bitkisel bir hayat sürmektedir. Sonuç olarak biz, şunu söylemek istiyoruz; Bu acılar ne ilk ne de son olacaktır. Patron-ağaların sömürü düzeni milyonlarca halkımıza çektirdiği acıları bundan böylede çektirmeye devam edecektir. Üzülmek ağıt yakmak hiçbir şeyi ifade etmez. Eğer gerçekten halkımızın bu tür acılardan kurtulmasını istiyorsan, Tuncer yoldaşında bir sıra neferi olduğu halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davasına bütün gücümüzle atılmalıyız. Bu uğurda partimiz TKP/ML ve önderliğindeki TİKKO saflarında birleşmeliyiz. Emperyalizme göbeğinden bağımlı komprador patron-ağa devletini ve düzenini ancak bu şekilde yerle bir edebiliriz.

İstanbul'dan Bir İKK Okuyucusu

Güncelleşen 'Sosyalist Parti' Tartışmaları!

Uzunca bir dönemden beri sürdürülen "Sosyalist Parti" tartışmaları, son günlerde yeni bir noktaya erişti. 10 Mayıs 1986 günü Şan tiyatrosunda düzenlenen bu panele konuşmacı olarak, Belge, Kafaoğlu, Küçük, Mumcu, Perinçek katıldılar. 3000'e yakın dinleyicinin katıldığı "Demokrasi ve Sosyalist Parti" konulu panelde, üzerlerindeki etiketten başka sosyalizmle alakaları olmayan, devrimci kamuoyu tarafından da yakınen tanınan ünlü şahsiyetlerimizin (!!) ortaya koydukları alternatifleri şimdilik bir yana bırakarak bir-iki soruna işaret etmek istiyoruz.

Herşeyden evvel sözkonusu tartışmalar özellikle 1983 6 Kasım seçimleriyle birlikte belirgin bir ivme kazandı. Bu tesadüfü değil, değişmeye başlayan bir ortamla yakınen alakalıydı. 12 Eylül askeri faşist darbesini takiben devrimci durumda görülen gerileme süreci 6 Kasım seçimlerinin ertesinde yerini adım adım bir yükselişe bıraktı. Objektif durumdaki bu değişiklik kendisini siyasi arenada da ortaya koydu. Emekçi yığınların mücadelesinde ileriye doğru adım adım bir gelişme başladı. Kısacısı durgunluk görünümündeki sükünet ve hakim sınıfların 12 Eylül'le birlikte sağladıkları nisbi siyasi istikrar bozuldu.

Emekçi yığınlar, bir hareketlilik, canlanma sürecine girdiler. Demokrasi gibi tartışmaların, hareketli bir şekilde başlatılıp sürdürülmesinin ortamın değişmeye başlamasına denk düşmesi bunun içindirki tesadüfi değildir.

Hakim sınıfların çeşitli klikleri, oluşan yeni duruma göre yeni taktikler belirlediler. Belli bir kesimi halkın mücadelesinin düzenin temellerine yönelmesini engellemek ve kontrole almak için bazı sınırlı tavizlerin verilmesinden yana tavır aldılar. Bir yönüylede cunta ve Özal kliği ile aralarındaki çelişmede halk muhalefetini bu yolla kendi emellerine kaldıraç etmeye çalıştılar, çalışıyorlar. Hereketlenen sadece DYP, DSP, SHP, RP gibi hakim sınıf klikleri değildi. Toplumun tüm katmanlarında bir canlanma başladı. Karamsar, umutsuz ruh alemi aralandı. "Sosyalist Parti" tartışmalarıda böyle bir dönemde yoğunlaştı.

Kendilerine karşı en ufak bir kıpırdanışın üzerine azgınca yürüyen cunta ve Özal kliğide, artık işin sadece saldırı, tutuklama, operasyon, katliam işkenceyle yürüyemiyeceğini anlıyor, bütün bunlara paralel olrak yeni taktikler geliştiriyordu. "Sosyalist Parti" tartışmalarına, "Demokrasi" kampanyalarına, "Siyasi yasaklı"ların demeçlerine eksiye nazaran biraz daha "tolerans"lı davranmasının nedeni budur. Ama bu "tolerans" kendilerini ciddi bir şekilde tehdit etmeyen, sistemin temellerine yönelmeyen, bir bakıma düzen çerçevesindeki kabul edilebilecek bazı girişimler içindir. Çok ufakta olsa düzenlerine yönelen tutarlı devrimci her türlü girişimin üzerine bugünde aynı vahşetle yürümekten hiçte tereddüt etmemektedirler. Yani bazılarının iddia ettiği gibi, demokrasiye geçmedik. Veya bazılarının kendiliğinden rahat günlere ulaşılacağı düşlerinin gerçekleştiğine tanık olmadık, olmayacağız. Mevcut dünya ve ülke koşulları kavranırsa gelecekte hakim sınıfların saldırılarının daha da koyu ve azgın bir hal alacağı anlaşılabilinir. Bugün düzeni ciddi olarak tehdit etmeyen bazı muhtelif seslere gösterilen taktik "tolerans" tavrına aldanılmamalıdır. Anlaşılmalıdır ki, "Sosyalist Parti" biçimli tartışma ve düzen çerçevesindeki bu doğrultudaki adımları, bugün için hakim sınıflar memnuniyetle karşılayacaklardır. Emekçi kitlelerin mücadelesinin daha da radikal bir hal almasını önlemek, düzen çerçevesine çekip, kontrole almak, legalize etmek pasifleştirmek için Aybar'ların, Perinçek'lerin çabalarını bir bakıma sevinçle karşılayacaklardır. Bu durum kendileri açısından en azından kabul edilebilecek bir rizikodur. Buna rıza göstermelerinde, bundan ötürüdürkü hayret edilecek birşey yoktur.

İkincisi böyle bir parti oluşabilirmi? İhtimal olarak evet. Mevcut tartışmaları izlediğimiz ölçüde muhtemelen oluşacak böyle bir partinin milli burjuva reformcu bir karakter taşıyacağını görmekteyiz. Gözüken odur ki, Aybar ve çevresi ile bazı milli burjuva reformcu güçler bu oluşumun doğrultusundaki çabalarda ipleri elde tutmakta ve ağırlıkların hissettirmektedirler. RSE yörüngesindeki bazı güçlerde böyle bir oluşum için çabalarda yer alıyor olmalarına rağmen etkinliklerini sağlıyamamaktadırlar. Her halükarda ipleri bazı milli burjuva reformcu güçlerin elinde olsada daha başka çeşitli kanatlarında böyle bir oluşum içinde yer alacakları beklenen bir olgudur. Tartışmalar derinleştikçe oluşuma katılan bazı güçlerin çekilmesi de sözkonsu olmasına rağmen yinede adına "Birleşik Sosyalist Parti" denilecek kuruluş değişik eğilimlerin bazı asgari müşterekler üzerinde birliği olacaktır. Çeşitli çevrelerden bu doğrultudaki çabaya katılan güçler, işin bu yanını bilmekte ve bunun normal karşılanması gerektiğini her ne kadar söylemektelerse de, oluşturulacak böyle bir oluşumun uzun vade ayakta kalması mümkün değildir. Sürec içinde bu daha derin ayrılıklara gebe vaziyettedir. Daha öncede vurguladığımız gibi, proletarya partisi ile böyle bir oluşum arasında zerrece bir benzerlik yoktur. Konumuz proletarya partisinin ne olup, olmadığı sorununu ele almak olmadığı için işin bu yönü üzerinde durmuyoruz. Eğer bir tanımlama yaparsak böyle bir oluşumu "Sol"dan değişik eğilimlerin (reformcu vb) özel ittifakını içeren geçici bir ögrütlenme olarak adlandırabiliriz.

Üçüncüsü, oluşacak böyle bir parti'ye karşı tavrımızın ne olacağı sorunudur? Böyle bir partinin programının ne olacağı sorunu eğilimleri ölçüsünde de olsa beli ölçülerde cevaplanmaktadır. Hali hazırdaki eğilimlerinin milli burjuva reformcu bir çizgiyi yansıttığını söyleyebiliriz. Şüphesiz eğilimleri düzeyinde programlarının ne olabileceği hakkında düşündüklerimizden yola çıkarak bu partiye karşı tavrımızın ne olacağı meselesini kesin bir tarzda ortayakoymak için vakit erken, kaldıki program olarak neyi savundukları, ona karşı alacağımız tavrın ne olacağı meselesinde tek başına ölçüt olamaz. Programından ziyade pratik tutumunun ne olacağı, böyle bir parti konusunda tavrımızda daha da büyük önem taşıyacaktır.

Lafta keskin velveleleriyle tam tezat içinde olan pratik tutumlara sahip, kişi, gurup ve partilerin yaygınlığı gözönünde bulundurulursa söylediklerimizin kabul edilmemesi için bir neden kalmayacaktır zannederiz. Şüphesiz bizler, dışımızdaki ezilen sınıf ve tabakaların çıkarlarını savunun güçlerden kendimi gibi davranmalarını isteyemeyiz. Bu eşyanın tabiatına aykırıdır. Aynı şekilde bizler gibi davaranmıyorlar diye ilerici, demokrat kişi, gurup ve partileri sekter bir şekilde topa tutup, karşı devrimci ilan etmemizde mümkün değildir. Herhangi bir kişi, gurup ve partinin ilerici, demokrat, devrimci olmasının belli koşulları vardır. Birilerini değerlendirirken çıkış noktamız bu kriterlerdir.

İlk kriter, emperyalizme, sosyal emperyalizme ve onların ülkemizdeki uşaklarına karşı olmaktır. Bir başka tayin edici etmende, Türk hakim sınıflarının ezilen Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki milli zulmüne karşı çıkmak, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız, şartsız savunmaktır. Bu konuda Türk aydınlarının oldukça kötü bir pozisyon sergilediklerini, büyük Türk şövenizminin çemberini aşamadıklarını söyleyebiliriz. "Sosyalist Parti-Demokrasi" tartışmalarını yönlendirenlerde, bu noktada, oldukça kötü bir konum sergilemektedirler. Demokrasi mücadelesi feodalizme, komprador kapitalizme, emperyalizme karşı mücadeleden geçer. Ülkemizde hakim Türk ulusunun diğer ulus ve azınlıklar üzerindeki her türden ulusal imtiyazlarına karşı mücadele etmekten geçer. Kısaca vurguladığımız bu özellikleri bağrında taşımayan, bir gurup ve partinin demokrat olarak adlandırılması mümkün değildir. Oluşturul-

Demokrasi Tartışmalarında TDKP'nin Çıkmazı

"Demokrasi" sorununa ilişkin görüşlerini, "Devrimin Sesi" adlı merkezi yayın organlarının yanısıra, biri 1984 Kasım'ında, diğeride 1985 Temmuz'unda merkez komitesinin görüşleri olarak yayınladıkları broşürlerinde de ortaya koyan, TDKP'nin alternatifleride, diğer oportünist, reformistlerle özü itibarıyla aynıdır.

Başını "Yeni Gündem" dergisinin çektiği Avrupa komünistlerin sivil toplum, Perinçek kumandasındaki Saçak dergisinin, "Mili uzlaşma anayasası", TKP önderliğindeki "Sol Birlik" karargahının "Demokratik Hükümet", gibi alternatiflerinin ne olup, olmadığı üzerinde önceden durmuştuk. Tum bu alternatiflerin, demokrasi ve faşizme karşı mücadele sorunu, bir devrim meselesi olarak görmediklerini, bu düzen değişmeden, onun çerçevesi içinde de demokrasinin kazanılabileceğini, faşizmin altedilebileceğini söylediklerini görmüştük. TDKP her ne kadar bu akımlardan ayrı olduğunu söylüyor ve sözümona onları eleştiriyor gibi görünüyorsa da, aslında aynı türküyü tekrarlıyor. Yani devrim olmadan, bu düzen değiştirilmeden de, demokrasinin kazanılabileceğini savunuyor. İşte bir örnek:

"Faşizmin yıkılmasının kesin bir şartı olarak komprador burjuvazi ve toprakağalarının ekonomik ve devlet iktidarlarının tasfiyesinin zorunlu olduğunu söyleyemeyiz" (TDKP-MK 1984 Kasım, tarihli broşür sf. 61)

Yukardaki sözleriyle, TDKP'nin komprador burjuvazi ve toprakağaları iktidarı yıkılmadan da, faşizmin yıkılabileceğini yani demokrasinin kazanılabileceğini nasıl savunduklarını çarpıcı bir şekilde görmemek için bir neden yoktur zannederiz. Peki öyleyse TDKP'nin arasıra utangaçca da olsa söylediği "faşizme karşı mücadele devrim mücadelesinden başka birşey değildir. Faşizmi devrimle altedeceğiz, faşizme karşı alternatifimiz, proletarya önderliğinde işçi-köylü diktatörlüğüdür." şeklindeki sözlerinin gösterişten ve sözümona diğer oportünistlerden kendini ayırma biçimindeki zorlamadan öteye bir anlamı varmı? TDKP bilcümle oportünist-revizyonist cephenin bir unsuru değilde nedir? TKP'ye, Perinçek'lere sözümona eleştirilerinin beşkuruşluk bir değeri yoktur. Onların alternatiflerine sarılmak, diğer taraftan da "haksız" yere onlara saldırmak, bu ikisi bir arada yürümez. Bu konulardaki görüşlerimizi uzun uzadıya çeşitli seferler gündeme getirdik. Tezler biçiminde bir kez daha kısaca ortaya koyarsak, faşizm, ülkemizde, komprador burjuvazi ve toprakağalarının iktidar biçimidir. Komprador burjuvazi ve toprakağalarının iktidarı yıkılmadan faşizmi kesin olarak altetmek mümkün değildir. Ülkemizde de-

→

mak istenen "Sosyalist Parti"nin bu konularda nasıl bir tutum içinde olacağını, ortaya koyacağı program ve sergileyeceği pratik hat ile hep birlikte önümüzdeki dönem gözlemleyeceğiz. Ancak şunu söylebiliriz ki, bu oluşuma önderlik eden güçler oldukça geri ve tutarlı olmayan bir tutum sergilemektedirler. Türk aydınlarının geleneksel Şoven pozisyonlarından sıyrılmamaktadırlar.

Sonuç olarak, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının kurtuluşu, proletaryanın öncü örgütü olan partimiz TKP/ML saflarında yıkılmaz bir birlik kurmaktan, emperyalizmin uşağı faşist komprador patron-ağa devletini Halk Savaşı ile yerle bir etmek ve proletarya önderliğinde Demokratik Halk İktidarını kurmak, durmaksızın sosyalizme geçerek komünizm doğrultusunda ilerlemekten geçer. Kof, legalist, gevşek yapıların Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin üstesinden gelemiyeceklerini aksine bir vuruşta nasıl tuz-buz olduklarını bizzat gördük. Aynı şekilde ML bilimiyle donanmış, silahlı mücdeleyi temel alan ve ona dayanan, sağlam illegal bir zemin üzerinde yükselen bir KP'nin tayinedici önemini de pratik her zamanki gibi bir kez daha gösterdi. Bunun içindirki, "Sosyalist Parti" gibi oluşumlar gerçek kurtuluş alternatifi olamazlar.

"Sosyalist Parti" tartışmalarına katılan sözcülerin ağırlıklı kesiminin en önemli ortak özelliklerinden birini de legalizme, övgüler düzme oluşturmaktadır.

Doğu Perinçek'in, *"Emekçi yığınlarla birleşmek kanımca posta kutusuna atılan kağıtlarla olacak iş değildir"* sözleriyle sözümona alay etmeye çalıştığı şey, esasta temel alınması gereken illegal örgütlenme ve faaliyettir. Bu biz ve bizim gibi ülkeler objektivitesinin dayattığı zorunlu bir sonuçtur. 12 Mart'ta da "Sosyalist Kurultay" gibi girişimlerin mimarlarından olan Bay Doğu Perinçek'in legalist kafa yapısından illegal örgütlenme ve faaliye ancak küfür beklenebilir. İllegal örgütlenmeyi "loncalarda" ve "kapalı kapılar" ardında olmak şeklinde tanımlayan bay Perinçek şöyle buyuruyor! *"Loncalardan çıkmayı öneriyoruz, Tekke ve dükkanları ortadan kaldırmayı öneriyoruz."* Perinçek'in önerdiği yol, devrimci kadroları tabakta meyva sunar gibi burjuvaziye sunmaktadır. Ancak devrimci kadrolar ve kitleler bu işlerde kötü ünlü Perinçek'lerin çağrısını, her zamanki gibi elinin tersiyle itmesini bilecektir. Burjuvazinin taşıdığı imkanlar ölçüsünde "mücadele" etmeye alışık olan ve o çerçevenin dışına çıkmayan Perinçek, devrimci yığınları, kadroları yasal mücadele ve örgütleme zeminine çağırıyor. Tür devleti için kabul edilmiyecek çerçeveden çıkılmasını öneriyor. Bu çabasında emperyalıstler ve uşakları Bay Boğu'ya ne kadar teşekkür etseler azdır. Şüphesiz biz legal mücadelenin önemini küçümsemiyoruz. Emekçi yığınların kanı ve canı pahasına kazandığı kısmi demokratik hakların gasbedilmesine seyirci kalınamaz. İşaret ettiğimiz esas ve tali olanın ayırt edilmesidir. Bay Doğu'nun "tekke ve dükkan" olarak adlandırdığı illegal devrimci, demokrat, komünist örgütlenmeler, bugünde faşist diktatörlüğün korkulu rüyasıdırlar. Doğu gibilerinin legalist tekke ve dükkanlarının kendileri için bir tehlike oluşturmadığını hakim sınıflarda çok iyi biliyor. Nitekim bu tür tekkelerin hallerini açıkça görmedik mi? Kitleler bizzat kendi deneyim ve tecrübeleriyle de gerçeği gördüler. Kaşarlanmış büyük Türk şovenistlerinden Uğur Mumcu'nun, Sosyalist Parti "illegalite fetişizminden uzak oluşmalıdır", "Nerede bir illegalite var, oraya kışkırtıcı ajan gelir", Bay Belge'nin, "Türkiye'deki sosyalist parti, dediğim gibi burjuva demokrasisinin kurumlarına saygılı ve onlar içinde mücadele yürütürken.." "Legal mücadeleyi esas mücadele biçimi olarak kabul etmelidir" şeklindeki gözleri, Bay Perinçek'e eşlik etmektedir. Legalizm hastalığının günümüzdeki yaygınlığı ve sebeplerini şimdilik tartışmıyacağız. Ayrıca nasıl bir parti? Sorusuna da şimdiye dek çokca cevap verdik. Perinçek, Aybar, sivil toplumcu Belge gibilerinin siyasi ve örgütsel alternatiflerinin ne olup, olmadığınıda geçmiş yazılırımızda ele aldığımızdan ötürü yeniden üzerinde durmuyor ve son söz olarak bir kez daha devrimci yığınlara çağrımızın, TKP/ML saflarında birleşip mücadele etmek olduğunu vurguluyoruz.

mokrasiyi kazanmanın tek yolu devrimdir. Bu düzen değiştirilmeden demokrasinin kazanılabiliceğini savunmak bir düşten öteye gitmeyecektir.

Kısacası ülkemizde anti faşist mücadelenin kapsamı ve muhtevasıyla, anti-emperyalist, anti-feodal mücadelenin muhtevası bir ve aynıdır. Feodalizm altedilmeden, toprak sorunu çözülmeden, emperyalist bağımlılığa son verilmeden, emperyalizmin uşakları tasfiye edilmeden, demokrasinin kazanılabileceğini düşünmek hayaldir. Şüphesiz biz demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması, varolanların genişletilmesi için mücadele ederiz. Ancak bunları devrim için mücadelenin önüne geçirme şeklindeki reformist anlayış gibi değil, onları devrim mücadelesine bağlı ve onun bir yan ürünü olarak ele alırız. Ayrıca her koşul altında acil taleplerin mutlaka savunulması biçimindeki reformist safsataları da reddediyoruz. Emekçi yığınlar çok daha ileri mevzilerde mücadele ederken, onları geriye çekme işlevi görecek olan acil taleplerin savunulmasını, gündeme getirmek herhalde akıllıca bir iş olmayacaktır. Yani devrimi gerilettiği, gelişmeyi yavaşlattığı vb. durumlarda acil talepleri bir kenara atmasınıda bilmeliyiz. Acil taleplerin savunulması devrimi geliştirdiği oranda anlamlıdır. Peki bugün devrimle sımsıkı birleştirilmek kaydıyla bazı acil taleplerin savunulması gereksiz mi? Şüphesiz hayır. Aksine komünistler bu talepler doğrultusunda oluşan potansiyeli görmeli ve bu potansiyeli devrim mücadelesinin bendine akıtmak için doğru, devrimci bir perspektifle demokratik hak ve özgürlükler için de mücadele yürütmelidirler.

Demokrasi ve faşizme karşı mücadeleyi bir devrim sorunu olarak görmeyen TDKP, tıpkı 12 Mart'lardaki Doğu Perinçek'ler gibi anti faşist mücadele çığırkanlığıyla devrimi rafa kaldırıyor. İlkin anti-faşist mücadele daha sonra devrim anlayışını savunuyor.

"Faşizme karşı mücadele de, demokrasi amacında farklılıklar da olsa dahi bu amaçlara erişmek ancak faşizme karşı mücadele yoluyla mümkündür. **Yani gündemin ilk sorunu faşizme karşı demokrasi mücadelesidir"** (age sf. 63 abç) sözleri bu gerçeği ifade etmektedir. TDKP'nin faşizmin yıkılmasını bir devrim sorunu olarak görmediğini daha önce yaptığımız aktarmada ortaya koymuştuk. Onunla ilişkisi içerisinde yukarıya aktardığımız pasajı ele alırsak, "gündemin ilk sorunu faşizme karşı demokrasi sorunudur" sözleriyle, TDKP'nin tıpkı 12 Mart'lardaki Doğu Perinçek gibi, bir reforumcu burjuva iktidarı için yanıp tutuştuğunu pekala anlıyabiliriz. Kısacası, TDKP bu görüşleriyle devrime yan çizmektedir, reformizmin batağına saplanmaktadır.

TKP önderliğindeki "Sol Birlik"in, cunta ve Özal kliği dışındaki diğer hakim sınıf klikleriyle, ittifak temelinde demokrasi mücadelesine soyunduklarını bilmeyenimiz yoktur. DYP'yi demokrasi mücadelesinin bir unsuru görüyor diye TKP'ye veryansın eden TDKP'nin söyledikleri ondan ne kadar farklı? "Dönüşümcü yollarla faşizmi yıkmayı amaçlayanlar" olarak adlandırdığı Ecevit önderliğindeki DSP'ye birlikte demokrasi mücadelesi yürütmek için çağrı yapan TDKP'nin, TKP'yi eleştirmesi hiçte tutarlı dğildir. DYP ve DSP hakim sınıfların farklı iki kliğinin siyasi temsilcileridirler. Şu veya bu kliğinin sözcülüğünü yapsalarda, ikisininde hakim sınıflara dayanması onların ortak olan özüdür. TKP, DSP'nin, SODEP'in yanısıra DYP ile de flört ediyor. TDKP ise DSP ile! Peki özden ne farkı var. TDKP, TKP'ye indirmek üzere kaldırdığı baltayı, aslında kendisine vurup kafasını, kolunu, bacaklarını yarmıyormu? Bizce evet.

TDKP'nin ağzından kendi alternatifini dinleyelim. *"Dönüşümcü yol izleyenlerin hayalleri sosyal pratik tarafından henüz boşa çıkarılmamıştır. Bu gerçeği bilmek gerekiyor.* **Faşizmi dönüşümcü yollarla tasfiye etmeyi amaçlayanların bu yanılgılarına rağmen onlarla demokrasiyi savunma konusunda birleşebiliriz."** (age sf. 63 abç)

Yukarıdaki sözleriyle TDKP'nin gözle kaş arasında bir çırpıda DSP'yi nasıl demokrat ilan ettiğini görüyoruz. TKP —sivil toplumcular— Demirel'in, TDKP'de Ecevit'in demokratlığını anlatma gayreti içinde. Muhalefette iken demokrasi havarisi kesilen Demirel, Ecevit gibilerinin hükümette iken neler yaptıklarına emekçi halkımız tanık olmuştur. Devrimci kitleler bizzat kendi tecrübeleri ile bunların ne mal olduğunu görmüştür. TDKP bu konuda, sıradan sınıf bilinçli bir işçinin dahi gerisine düşüyor. Geşmişte faşizmi, gericiliği MHP'nin şahsında somutlaştırarak diğer hakim sınıf kliklerinin aklanmasına hizmet eden bu açıdan bir bakıma düzenin imdadına koşan, halk kitlerinin aldatılmasında hakim sınıfların çeşitli kliklerinin demagojik propagandalarına alet olan oportünizm, aynı misyonunu yeniden oynamaya çalışıyor. Bu özelliğiyle oportünistlerimizin nasıl hakim sınıfların yedeğine düştükleri açık değil mi? Cunta ve Özal kliğinin teşhir ve tecritinin derinleştiği, Türk devletinin çıkmazının yoğunlaştığı bir ortamda hakim sınıfların çözüm ve kurtuluş alternatifi olarak piyasaya sürmeye hazırlandıkları "halkçı" "demokratik" maskeli hakim sınıf partilerinin deşifre edilmesi göreviyle karşı karşıya olunması gerekirken onları demokrasi mücadelesinin unsurları olarak göstermek devrimcilikle ne ölçüde bağdaşır? Bağdaşmayacağı açık olduğu gibi DSP'nin demokratlıkla zerrece alakası olmadığıda açıktır. Ezilen Kürt ulusu ve azınlık milliyetlerin varlığı gerçeğini reddeden, Türk hakim sınıflarının milli zulmünü hararetle destekleyen, "vatanın-milletin bölünmezliği" safsatalarıyla, Türk milleti kime denir analizleriyle, bağnaz bir Türk milliyetçiliğinin, ırkçılığının savunucusu olan, bırakalım emperyalizme tavır almayı, varlığı ona boçlu olan, Türk komprador patron-ağa devletinin yaşatılması için elinden gelen herşeyi arkasına koymayan DSP gibilerinin demoratlığına olsa olsa TDKP inanabilir.

"DSP hareketine karşı ilgisiz kalmamalıyız. Demokrasi talebini savunma konusunda DSP hareketine karşı ilgisiz kalmamalıyız. Demokrasi talebini savunma konusunda birlikte hareket etmenin yollarını aramalıyız" (age sf.63) diyen TDKP'ye söyleyeceğimiz şudur. Gittiğiniz yol karanlıktır. TKP gibilerini burjuvazi önünde secde etmekle suçlayan laflarınızın hiçbir değer taşımadığını, onlar gibi sizinde "burjuva muhalefet"e kuyruk olduğunuzu görmelisiniz. Yazılarınızda 12 Eylül öncesi dönemi özlediğiniz ve yığınlara çarpıcı bir şekilde devrim alternatifini gösterme yerine 1960-1980 yılları arasındaki bazı kısmi hak ve özgürlüklerinde olduğu parlamenter maskeli faşist diktatörlüğü aklama pozisyonuna düştüğünüzü vurgulamak istiyoruz.

"İşçi sınıfımız grev hakkını sınırlı da olsa kullanabildiği, sendikasını bir sürü alevereye rağmen seçebildiği **1960-1980 arasında ekonomik durumunun da bugüne nisbeten daha iyi olduğunu unutmadı."** (Temmuz 1985 TDKP-MK imzalı broşür sf. 52)

Evet 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte zaten kısmi olan hak ve özgürlükler de gasbedildi. Emekçiler daha koyu bir baskı ve sefalete itildiler. 1980 öncesi dönemde emekçilerin durumu iyi değildi. M.Kemal'den bu yana çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı faşist diktatörlüğün baskı, sömürü ve zulmü altında yaşıyordu. Şüphesiz faşizm dümdüz bir seyir izlemedi. Bazen çok daha koyulaştı. Ama buna bakarak faşizmin değişik tonları arasında bir tercih mi yapılacak? Veya faşizmin daha da azıttığı dönemin öncesi zaman kesiti için "eskisi daha iyiydi" tesbitimi yapılacak? Bu kötü içinde iyi arama mantığıdır. Halbuki biz gerçek iyinin, güzelin, doğrunun ne olduğunu yığınlara anlatmalıyız. Ne varki TDKP yığınları kötüler içinde tercih yapma ikilemiyle karşı karşıya bırakıyor.

Sonuç olarak diyoruz ki, demokrasi için mücadele devrim için mücadeleden başka birşey değildir. Sınıflar üstü bir demokrasi yoktur. Hakim sınıfları ve ezilenleriyle herkesi kapsayan, herkesin çıkarlarını kollayan bir demokrasi yoktur, olmayacaktırda.

Demokrasi mücadelesinde bizim alternatifimiz Demokratik Halk İktidarıdır. Halk için demokrasinin kazanılmasının yolu DHİ'nın kurulmasıdır. Bunun kurulması da, Demokratik Halk Devriminin zaferle taçlandırılmasından geçer. Orta yol yoktur.

Denge Partizan Özel Sayı Temmuz 86

DAHA ÜSTÜN BAŞARILAR İÇİN İLERİ!

EMEKÇİ HALKIMIZ!

1986 yılı komprador patron-ağa devletinin gerilla mücadelesi karşısında kızgın bir saç üzerinde hareket etmesinin Dersim nezdinde somutlaşan bir ifadesi olarak, burjuvazinin dizlerinin titrediği, sesinin çatallaştığı, gerillaların partimiz ve ordumuz şahsında naralarının yükseldiği, savaş çığlıklarının ağır ağır sesizliğin perdesini araladığı bir yıl olarak tarih sahnesine çıkarak Dersim gerilla mücadelesinde tarihin kanlı sayfalarında burjuvazinin aleyhine kendini gösterdi. Tarihin tekerleğini geriye döndürmek isteyen, ya da tarihi durdurmaya çalışan kan emici zalimler, halkın mücadelesini önlemeye çalışmanın ne demek olduğunun tarihin sillesini bir çok kez yedikleri gibi, halkın sillesinin ağırlığı altında eziliyorlardı.

Gerilla savaşı, düşmanın en çok korktuğu ve bunun karşısında ne yapacağını, şaşırır bir duruma düşmesinin en somut kanıtı olmaya devam ediyor ve edecek, düşman peş peşe aldıkları başarısızlıklardan, moral mozukluğundan, çıkmaza girmenin girdabından ve karşısında büyük bir azimle şahlanan kalpleri direnç dolu, komünist önderlik etrafında bütünleşen gerillaların güçlü yumruğunu artık kendi enselerinde hissediyordu. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün iş başına gelmelesiyle birlikte gerileyen halk hareketleri, ağır baskı ve terör ortamının hüküm sürdüğü şartlarda yeniden çanlandığı toparlanmaya ve eskisinden daha güçlü olarak geçmiş tecrübelerle bütünleşerek daha gür canlı ve daha bilenmiş kinlerle daha da örgütlü olarak çıkıyordu ve çıkmaya devam edecekti. Gün, komprador patron-ağa devletinin döktüğü kanlar, katlettikleri canların ezdiği, soyduğu insanların intikamını alma günüdür.

Nice kardeşlerimiz, nice şehitlerimiz, nice yiğitlerimiz anne kucağındaki nice bebelerimiz toprağa gömüldü, öksüz kaldı, felç bırakıldı. Savaş çığlıkları saracaktır dünyanın tüm ücra köşelerini, artık insanlarımız, hakını nasıl alacağını, düşmanın beynine nasıl kurşun sıkacağını, halkın mücadelesi de bozkırları nasıl yakacağını öğrendi öğrenecek, yenilecek, yenecek, taki, zafere denk hep böyle sürecektir.

Kahpe pusuların, hain tuzakların, işkencenin, idamların, mahpus zincirlerinin, hücre kokularının hesabını tek tek soracağız! Geldi çattı silah seslerinin bülbül şakırtısı gibi uzanmaya başladığı günler.

Geliyor TKP/ML önderliğindeki TİKKO gerillalarının kızıl kurşunları, bomba sesleri, devrim şiarları, geldi gelecek yeni olana gebe eski toplumun ebesi!

MK üyemiz, TİKKO komutanı Hayrettin Bakış, yiğit yoldaşlarımız Metin ve Nihat Topuzoğlu yoldaşları Anıyoruz

Nasır nasır olan eller, çökük çökük şakak kemikler artık bileniyor gerilla mücadelesinin benliğinde! İşte İbrahimler, A.Muharremler, Z. Şeritler, H.Bakışlar kavga meydanında yükseltiyor kızıl bayrağımızı. Haykırıyor A.Haydar Vartinikte, haykırıyordu kabzayı sıkı sıkıya kavrayan gerillar Dersim'in sarp yamaçlarında, artık kurtuluş yok zalimlere, kanemicilere, yiğitlerin kanına giren tüm cellatlara.

Düşman yine hırçınlaşmış, acizleşmiş ve acizleştikçe de kudurmuşçasına nefesi kenef kokuyor! Kokudan ödü patlamış, ama genede "meydan" okumasını biliyor! Çılgına dönmüş, yeni güçler sokuyor, çeşitli takviyeler sokuyor, ama ne yaparsa yapsın tüm çabalar boşuna! TKP/ML önderliğinde TİKKO saflarında örgütlenmiş halka sırtını dayamış, çelik yürekli, sarsılmaz inanca sahip gerillalarımızın mücadelesi dalga dalga yayılarak düşmanın kenef kokan nefesini birgün mutlaka ama mutlaka tümden kesmesini bilecektir.

Verdiğimiz şehitlerin intikamını kan gölüne çevirirken ülkemizi mutlu yarınlar güzel yarınlar beklemektedir! Bunun en iyi örneği ve hedefe varmanın biricik yolu ise mücadeleye daha azimli bir şekilde dört elle sarılmaktan geçer! Bundan dolayı genç ve körpe bedenlerden daha niceleri toprağa gömülecektir. Bu zafere varmanın tarihin yasasıdır. En son örneğini Hıdır Yıldız yoldaşı şehit vererek yaşadık. Hıdır Yıldız yoldaş, daha genç yaşta düşmanın süngüsünü ensesinde hissetmiş, yokluk ve yoksulluk içinde büyüyüp çelikleşmiş ve büyük bir azimle 17 sinde gerilla mücadelesine aktif olarak katılmış ve kısa süre sonra faşizmin kahpe kurşunlarına hedef olarak bedenen aramızdan ayrılmıştır. O daha çok genç yaşta olmasına rağmen, halkın kurtuluş mücadelesine sonsuz güven duyarak mücadeleye omuz vermiş ve en şerefli görevi, halk uğruna teslimiyeti değil ölümü seçmiştir. Hıdır yoldaş, bu örnek tavırlarıyla partimizin ve ordumuzun militan mücadele geleneğini yaşatmış ve kızıl bayrağımızı bir kez daha göndere yükseltmiştir. Gerillalarımız, o ve benzerlerinin erdemlerini beyinlerinde çelik harflerle kazıyarak mücadelesine daha aktif ve daha kinli bir şekilde devam etmektedirler.

Onlar bilmektedirlerki, ölülere ağıt yakmak, arkasından göz yaşı dökmek ve dizleri dövmek kurtuluş değil, tersine, düşmanı sevindiren olaylardır. Tüm acıları sineye çeken gerillalarımız, daha da nefret ve kin dolu yürekleriyle kayıplardan paniğe kapılmadan, başarılardan başları dönmez bir şekilde, hatalardan dersler çıkararak, kendilerini yenileyerek düşmanın karşısına çıkıyorlar ve çıkacaklardır. Bunu hiç bir güç engelleyemeyecektir. Geçmiş olumsuzlukların bedelini pahalıya ödeyen TİKKO gerillaları, 86 başlarından itibaren düşman karşısında varlığını daha aktif olarak göstermeye başlayarak aşağıdaki olumlu çatışma ve eylemleri sergilediler!

Aralık 1985 Ovacık/Solhasan

İhbar üzerine köye sivil arabalarla gelen düşman güçleri, iştahlı iştahlı köye girmeye çalışıyorlardı. Düşmanın geldiğini fark eden gerilla birliğimiz, ilk etapta stratejik noktaları alarak çatışmaya başladı. Karşılıklı devam eden çatışma sonucu 2 düşman askeri yaralanırken yine emelini gerçekleştiremedi, tersine kendisi zararlı çıktı. Zamanın gerillaların lehine ilerlemesi ve karanlığın yaklaşmasıyla birlikte gerillalarımız kademeli bir şekilde geri çekilerek olay yerinden uzaklaştı.

Aralık 85 Zarik (Yakatarla)

Bir gerilla birliğimiz, köye girmeye çalışırken, köyde önceden konaklamakta olan faşist ordu elamanlarından "dur" "kimdir o" sesiyle karşı karşıya geldiler. Bunun üzerine, soğuk kanlılığını yitirmeyen birliğimiz, biz köylüyüz cevabını verdi. Ve arkasından, yerini alarak verilen "dur" emrine karşılık silahlarını ateşleyerek cevap verdi. Çünkü partimiz ve ordumuz saflarında yılgınlığa, teslimiyete, korkaklığa yer yoktur. Düşman yine başarısız kalıyordu ve gerilla birliğimiz, kayıp vermeden olay yerinden uzaklaşarak hedefine ulaştı.

19 Şubat 86 Çemizgezek/Tekelli

Düşman güçleri, gerillalarımızın ihbarını alarak harekete geçmişlerdi. İlk etapta cevre köy ve mezralarına yığınak yaparak, kuşatmışlardı. Saatler akşama doğru ilerleyince gerillalarımız faşist ordu mensuplarının geldiğini fark ederek uygun yerlere geçtiler. Fakat bu kez baskın düzenleyenin kendisi basılacaktı ve öyle oldu. Gerillalarımız, mevzilerini seçerek düşmana kurşun yağdırmaya başladılar, çatışa sonucu düşman, erlerinden 1 ölü veriyordu. Diğerleri ise, ne yapacaklarını şaşırmış, çamurlu elbiseleriyle köye doğru gitmişler ve yine gerillaların insaflı davrandığından dem vurmuşlardır. Sonuç düşman emelini gerçekleştiremiyor, tersine başarısızlık göstererek geri dönüyordu.

20 Şubat 86 Geyiksuyu

Yine bir gerilla birliğimizin Geyiksuyu'nun mezrasında konakladığının haberini alan düşman güçleri, Şıhmeran mezrasına helikopterli saldırı düzenleyerek havadan indirme yaptı ve karadanda geniş cemberler oluşturarak birliğimizi imha etme niyetindeydiler. Niyetindeydiler ama, durum düşmanın aleyhine gelişince ne yapacaklarını şaşırdılar. Çelik kalplerin direnişini görünce, ilk etapta, çıkan çatışmada çevik kuvvetleri de askeri güçleri de çil yavrusu gibi dağılmaya, köyden kaçmaya koyuldu, geride kalan bir er ise ölüm kusan gerillalarımızın silahlarından çıkan kızıl kurşunlarla yere yığılarak sesi soluğu kesildi. Arkasından ikinçi bir saldırı seansı başladı, bu defa çatışma dağlık alanda sürüyordu, düşman çılgınca saldırısını sürdürürken kayıp üstüne kayıp variyordu. Bu defa, 2 yaralı da dağlık alanda vardi ve bunlardan bir tanesi (çevik kuvvet mensubu) hastaneye kaldırılırken yolda geberdi. Çatışma düşmanın kayıpları ve başarısızlıklarıyla noktalandı.

27 Mart 86 Karakoçan-Akarbaşı (Çakan)

Köyde ev sahibi ile yandaşları, açıkca gündüz saat 10'da bazı işlerden dolayı köyde bulunan gerilla birimlerimizi ihbarladılar. Çevreye gelmekte olan düşman güçleri ile, araziye çıkan gerillalarımız arasında çıkan çatışma yarım saat kadar devam ederken faşist ordu erlerinden 1 kişi yaralalandı. (kendi itirafları) ve düşman yine başarısız kalarak geri dönmek zorunda kaldı.

19 Mart 86 Ovacık-Sarıtosun

Gerilla birliğimizin ihbarını alan faşist köpekler salyalarını akıtarak, harekete geçip, ilk önce Sarıtosun ve Güneykonak (Çakperi) yöresini kontrol altına alıp köprülerde pusu kurmaya başlıyorlar. Çünkü birliğimizin köprülerden geçeceği haberini almışlardı. Zaman ilerleyince köprüden kimsenin geçmediğini görünce, Sarıtosun köprüsünde bekleyen düşman gücü köye doğru ilerliyor, ilk önce 3 kişinin köye girdiğini gören nöbetçilerimiz, gelenlerin köylü olduğu anlayışından hareketle sesizce izlemeye koyuldu. Arkasından başkalarının da geldiği fark edilince, gerillarımız tarafından asker olduğu kesinlik kazanıyordu. Bunun üzerine gerilla birliğimizin bir kolu ateş etmeye başladı. (Ancak, bu sırada askerler zaten köyün içinde bulunmaktaydı) Gerilla birliğinin diğer bir koluda harekete geçerek çatışmayı devam ettiriyordu. Karşılıklı çatışma şiddetli bir şekilde sürerken bir kısım yoldaşlar, düşmanın kapıyı hedef alarak ateş etmesinden dolayı, kapıdan çıkamıyordu. Dışardaki yoldaşların savunmasıyla içeride bulunan yoldaşlar, bir yandan pencereyi parçalamaya çalışırken, diğer yandan içeriden ateş ediyorlardı. Ancak gerilla birliğimiz Hıdır Yıldız yoldaşı şehit veriyordu. Daha sonra pencereyi kıran birliğimiz pencereden atlayarak diğer yoldaşlara kavuştu ve çatışarak tüm yoldaşlar olay yerinden uzaklaştı. Aynı zamanda çatışma sırasında düşman ordusu mensuplarından bir üst teğmen de elinden yaralanmıştı. Yine Sarıtosun'un bir mezrasında gerillalarımızın olabileceği korkusuyla Güneykonak istikametinde gelen düşman güçleri, evleri taradılar. Fakat sonuçta ev sahiplerinin sesleri üzerine ateşi keserek evlere gelebildiler.

Olayın ikinci günü, yığınaklar yapılarak operasyon sürdürülürken, faşist ordu mensupları, bir şey bulamamanın hıncıyla geriye dönüyorlardı.

14 Mayıs 86 Hozat-Merkez

Bazı işler için Hozat merkez'e giden gerilla birliğimiz, polis devriyesiyle karşılaşıyordu. Polisler, kaçışmaya ve dağılmaya başladıkları sırada gerillalarla polis nöbetçi devriyesi arasında çatışma çıktı. Çıkan kısa çatışmadan sonra, polisler ortalıktan toz olunca, gerillalarımız, kordineli bir şekilde ilçe merkezini terk ederek uzaklaştılar.

Daha sonra paniğe kapılan düşman güçleri (Hozat taburu) polislerin yardım istemesi üzerine "şimdiye kadar biz idare ettik, şimdi de siz idare edin" cevabını veriyordu. Bu da gösteriyor ki, ufak tefek saldırılar dahi düşmana çok büyük korku oluyordu.

Mayıs 86 Ovacık-Merkez

Nöbetçi polis devriyesinin taranması: Gerillalarımızın dur emri üzerine 2 polisin ellerini kaldırması yanısıra diğer bir köpeğin kendini yere atması ve ateş etmesi üzerine, karşılıklı çatışma başladı. Çatışma sonucu, ilk etapta polislerin kendisini sağlama almaları sonucu, ölü ve yaralı olmadan sonuçlandı.

20 Mayıs 86 Çemişgezek-Merkez

İlçe merkezinde komando cemsesinin taranması: Saat 22.00 sıralarında mevzilerinde bekleyen gerilla birliğimiz, çemse sesinin geldiğini fark ederek dikkatlerini sesin geldiği yöne çevirdi. Bu sırada araç gelip, hedef sahasına girer girmez seri bir şekilde ateş edilmeye başlandı. Aynı anda jandarma karakolunada ateş ediliyordu. Olay sonucu, askeri araç tahrip olurken, iki komando eri ölü, ikisi de yaralı olmak üzere olay sonuçlandı, gerillalar tarafından yapılan aramada, araçta her hangi bir şey bulunamadı. Düşmanın sabit bulunan güçleri ise, bu sırada her hangi bir müdahalede bulanamadığı gibi, korkak fareler gibi başlarını delikten dahi dışarı ç karamıyorlardı. Olayı başarılı bir şekilde gerçekleştiren gerillalarımız eylem yerini terk ettiler!

Mayıs 86 H. Dinçer'in Öldürülmesi

Hıdır Dinçer, 1981 Mayıs'ında babası İsmail Dinçer'le birlikte PKK'lıların ihbarını yapan ve ihbar sonucu çıkan çatışmada 2 PKK'lının ölümüne sebep olan, babasının ölümle cezalandırılması sırasında yoldaşlarımıza av tüfeğiyle ateş eden ve daha önce partimiz tarafından sürgün cezasıyla cezalandırılmış olan niteliksiz bir unsurdur. Bu zaman zarfı içerisinde yine devrimcilerin izini takip eden ve çeşitli ihtarlarda bulunarak ün yapmış olan bu köpek de ... Mayıs 1986 gecesi hakkında alınan ölüm kararı infaz edilerek yerine getirildi.

3 Haziran 86 Deşt (Geyiksuyu)

Deşt jandarma karakolu saat 8.30-9 sıralarında TİKKO gerillalarınca tarandı. Düşmanın saldırılar karşısında paniğe düşmesi sonucu, zavallı askerlere geceleri sürekli, (kimse yatmamak koşuluyla) nöbet tutturuluyor. Sabaha kadar nöbet tutmakla yükümlü olan karakol jandarmalarının gözleri uykusuzluktan şişmiş bulunmaktadır!

Haziran 86 'Topal Hamdi'nin cezalandırılması

Gündüz saat 12.30 sıralarında "Topal Hamdi" kot ismiyle bilinen MİT ajanı ve Tunceli ihbarcı örgütlenmesiyle sorumlu bu köpek TİKKO gerillarımızın saldırısına uğradı. Saldırı sonucu neye uğradığını şaşıran tasmalı köpek, yaralı olarak olayı atlatabildi, ancak, bu "atlatma" geçicidir. Mutlaka sonu tüm diğer karşı-devrimciler gibi tarihin çöplüğüne atılacak, halk önünde hesap vermek zorunda kalacaktır.

27 Haziran 86 Akyayık/Bırıkuşağı

Akyayık mezrasında faşist ordu bir kez daha durumlar lehine olmasına rağmen, hınçlarını ormanları tarama ve bombalamayla almaya çalıştılar.

Gerillalarımız arazide yatarken yer müsait olmadığından dolayı saat 4.30'da nöbetçi gerilları kaldırıp yer değiştirilmek istenirken o an düşman güçleri 15-20 metre yanaşıp hemen mevzilenmişler. Durumu fark eden gerillalar hemen silahlarına sarılıp yere yatıp durum aleyhimize olduğundan geriye çekilmişler. Düşman güçleri ormana dağılıp 3-5 metreden gerillaları taramışlar karşılık veren gerillalar uzaklaşmışlar. Olay sırasında, iki helikopter tepelere asker indirmelerine ve üstten denetlemelerine rağmen tüm uğraşları Ovacık'ta yine kendi kendilerine buluşmaları oldu.

Emekçiler, Devrimciler, Yoldaşlar

Bütün bunlar gösteriyor ki, düşman karşısında pasif kalmak gerilla savaşının ruhuna terstir. Tarih defalarca göstermiştir ki, gerilla mücadelesi canlılığını saldırıdan alır, saldırısız gerilla savaşı düşünülemez ve işte o zaman düşman ne yapacağını şaşırır duruma düşecek ve istediği gibi hareket edemeyecek bir çok planı suya düşmek zorunda kalacaktır. Yenilgilerden paniğe kapılmayan, geçmişinden doğru dersler çıkararak mücadelesini daha üst boyutlara vardıran halk neferleriyiz. Birgün mutlaka düşman karargahlarında patlayan bomba, düşmanı çepçevre saran tel örgü, ayaklarının altında kızgın saç beyinlerine çakılan kurşun olacağız. İşte o zaman, düşman, kendisini Amerika'da, Almanya'da vb. emperyalist efendilerinin kucağına atarak kurtarmaya çalışacaktır. İşte o zaman düşman efendileri Hitler gibi beynine kurşun sıkarak intihara yeltenecek, Mussolini gibi ayakları darağacında halk tarafından sallandırılacaktır!

Mücadelenin boyutları gün geçtikçe büyümekte, düşmanın ömrü gün geçtikçe daralmaktadır. Düşmanı daha erken hak ettiği cezaya çarptırabilmek için TKP/ML önderliğindeki TİKKO saflarında birleşelim, örgütlenelim, mücadele edelim. Bilinmelidir ki, örgütlenip birleşmeden, mücadele etmeden, komprador patron-ağa devletini yerle bir etmek mümkün değildir!

—Yaşasın halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve komünizm mücadelemiz!

—Yaşasın halk savaşı!

—Yaşasın gerilla savaşı!

—Yaşasın partimiz TKP/ML ve önderliğindeki halk ordusu TİKKO!

Çabuk Sonuç Almaya Çalışan Ordunun Sevinci Bir Kez Daha Kursağında Kaldı

Komprador patron-ağa devletininyeminli uşakları, halk ordusu TİKKO (Türkiye İşçi Köylü kurtuluş Ordusu)nun bir gerilla birimi arasında 27 mart sabahı saat 10'da, Karakoçan'ın Akarbaşı (Çakan) köyünde çıkan çatışmada gerillalarımızın karşısında şaşkına döndüler.

Olay şöyle gelişmişti: 27 Mart sabahı gerillalarımız Akarbaşı köyüne uğramışlardı. Gerillalarımız arazide stratejik noktayı (etrafı iyi gören, kavgaya elverişli tepeyi) almak için hareket etmişlerdi. Gerillalarımızın köyde olduğu ihbarını alan düşman güçleri hemen harekete geçerek habersiz olan gerillalarımızı kuşatmak için sesizce yanaşmışlardı. Durumu fark eden gerillalarımız düşman güçlerine fırsat tanımadan, hoş geldiniz kavga meydanına dercesine hemen silahlarını ateşlediler. Saat 10.30'a kadar süren çatışmada gerillarımız savunmalı bir şekilde çatışma yerinden düşman güçlerine korku salarak ilerde daha güçlü olduğumuz günleri hatırlatırcasına uzaklaştılar. Haberi alan çevre il ve ilçeler (Elazığ, Bingöl, Nazimiye)den gelen güçler cemselere A4'leride monte ederek, tüm köprüleri kestikten sonra olay yerine gelerek, araziyi aramaya başladılar. Operasyona Binbaşı, olağanüstü hal yasasından dolayı kaymakam ve savcı da katılmışlardı. Böylece iki hafta devam etti. Operasyonlarda şaşkına dönmüşlerdi ki korkularından köprüyü beklerken, elektirikle sığırı içeri koymaya çıkan Anasıyla gelin bacıyı ateş yağmuruna tutmuşlar. Prestjleri sarsılmasın diyerek "teröristler bizi basmaya geldiler de ondan ateş ettik propagandasını yaydılar. Pes doğrusu teröristlerin kimin olduğu da ortadadır. Halka biz değil, kurşun sıkanlar sizlersiniz.

Ey kahpe düzenin yeminli uşakları, korkun ve korkmakta da haklısınız, çünkü haksız ve çürük temeller üzerine kurulmuş bir düzen, küfür ve sopaya dayanan zoraki disiplinli bir ordu ile, ne zamana kadar haklı ve doğrudan yana olan, ML düşünceler üzerinde inşa edilmiş partimiz TKP/ML ve bu partinin önderliğinde, gönüllü birlikten oluşan, halkın tükenmez gücüne dayanan, demokrasi ve merkeziyetçiliği uygulayan ordumuz TİKKO'nun karşısında ayakta durabilirsiniz? Bugün bir gerilla birimimizin karşısında dayanamıyorsanız, yarın alaylarımızın, tugaylarımızın, tümen, kolordu ve ordularımızın karşısında dayanın bakalım nasıl dayanacaksınız? Buda haksız ve yanlış olanın, eskiyi temsil edenin yıkılmaya, haklı ve doğrudan yana olanın, yeniyi temsil edenin ise, zafere ulaşacağının bu günden göstergesi değilmi?

EMEKÇİ HALKIMIZ!

Emperyalizme, sosyal-emperyalizme, komprador kapitalizme, feodal toprak ağalarına ve her türden gericiliğe karşı, partimiz TKP/ML ve onun önderliğindeki ordumuz TİKKO'nun gerilla birliklerinde örgütlenin! Ve onun yürüttüğü gerilla savaşlarına katılın! Sömürücü zorbaları ancak, kırlardan şehirlere doğru kızıl siyasi iktidarlar kurarak parça parça yok edip, gerilla şavaşından, düzenli orduya doğru gelişen halk savaşıyla, tahtlarıyla birlikte yerle bir edip, halk iktidarını kurabiliriz.

İKK ve DP Muhabiri

EGE SULARI ISINIYOR MU?

Türk ve Yunan hakim sınıfları arasındaki çelişki son dönem de yeniden kızıştı. Ege suları, karşılıklı manevralara giren savaş gemilerinin gövde gösterilerine tanık oldu. Türkiye zindanının muhteşem baş gardiyanı Evren sırtına mehmetçik parkası geçiren Özal'ı yanına alarak genel kurmay apoletleriyle alel acele tatbikat bölgesinde boy gösterdi. Bu tavırla Türk egemen sınıfları, Pasok hükümetine ve Yunan halkına gayet anlamlı bir mesaj ve bir gözdağı vermiş oluyorlardı. "Dikkat edin! ceketlerimizi atıp kolayca parkalarımızı giyebiliriz. Bugün barış diyoruz yarın savaş diyebilirz"

Egenin her iki yakasında da basın, o bıkkınlık veren ünlü çığlığını yeniden yükseltti. Yunan burjuva basınının önemli bir bölümü "savaşa gidiyoruz" anlayışıyla Türk kışkırtıcılığı ve saldırganlığı temasını işledi. Adalar ve Batı Trakya üzerindeki Türk tehdidine dikkatleri çekti. Türk basınının önemli bir bölümü ise, güçlünün kendine olan o ukalaca güven duygusuyla mehmetçiğin çıkarmada "engeller tanımayan üstün başarılarını" övdü. Ve Yunan basınının telaşına alaycı bir tarzda, "bakın bizden ne kadar korkuyorlar" dercesine yer verdi.

Her iki ülkenin de egemen sınıfları aralarındaki sürtüşmeyi, kitlelerin kendilerine yönelen eliştirisini ve mücadele şeklini iğdiş etmenin bir aracı olarak kullanıyorlar. Her iki taraf da içteki sınıf mücadelesini körüklediklerı milli düşmanlık ve şövenizmle dizginleme ve etkisiz hale getirmeye hiç değilse bir dönem için zaptu rapt altına almaya çalışıyor. Genel olarak Yunan egemen sınıfları, özel olarak da Pan-helenizmi temel bir şiar haline getiren PASOK, Türkiye'nin Yunanistan'a saldıracağı noktasından hareketle yoğun bir Türk düşmanlığı propagandası yürütmektedir. Yıllarca yürütülen bu politika kitlelerin geri kesimlerini etkilemiştir. Türkiye ye karşı kararlı taviz ve düşmanlık politikası, muhalefet ve iktidar partileri arasındaki mücadelede kitle desteğini kazanma açısından büyük bir önem kazanmıştır. Aynı durum, ülkemiz için de sözkonusudur. Türk paşaları iştima alanlarında toplanan onbinlerce askere Kıbrıs'ta, Ege'de Trakya'da ve "Güneş hareket bölgelerinde" çatışmalara hazır olmalarını, bunun için eğitimlerini aksatmadan, demir disiplin ruhuyla yapmalarını emrediyorlar. Eğitim alanında yürüyen birliklere "beş parmaktan indik düze/kahpe Yunan geldi dize" şeklinde marşlar söyletiyorlar.

Tabi her iki tarafın da bu politikaları, yani kitlelerin dikkatlerini iç sorunlardan şövenist kışkırtmalarla dış sorunlara çekme politikası sorunun sadece bir

yanıdır. Sorunun diğer yanı ise Egedeki çıkarlardır. Türk egemen sınıflarının ege politikası Yunan egemen sınıflarınınki kadar açık ve net değildir. Bu politika, içinde gizli emeller taşıyan hesaplı, sinsi bir politikadır. Türk egemen sınıflarının kıyıya yakın bazı adalarla Batı Trakya üzerindeki iştahları gün geçtikçe daha çok dikkati çekiyor. Onlar doğrudan değil, bir kısım basın aracılığıyla bu iştahlarını açığa vuruyorlar. Çıkacak bir savaşta ilk hedef, kıyıya yakın adalarla Batı Trakya olacaktır. Bugün şöyle düşünüyorlar: "Çıkacak bir savaşta bazı mevziler kazanırsak, işte ekonomik krizin yol açtığı kitlesel homurtuyu yokederek 'milli birliği' pekiştirebiliriz. Kıbrıs sorununda pazarlık gücümüzü artırabiliriz." Yunan burjuvazisi bu durumu iyi biliyor. Ege ordusunun boşuna kurulmadığını çok iyi biliyor. Bunun için silahlandırıyor adaları.

Peki bu sorun karşısında emperyalistlerin tavrı nedir? Amerikan emperyalistleri başta olmak üzere kapitalist-emperyalist ülkeler, buğün bir Türk-Yunan savaşının çıkmasını istemiyorlar. Böyle bir savaşın, NATO'nun güneydoğu kanadını zaafa uğratacağından çekiniyorlar. Türklerin küçük bir üstünlüğünün, Yunanistan'ı Rusların kucağına iteceğinden endişeleniyorlar. Yunan halkının anti-emperyalist, özellikle de anti-Amerikancı duygularının galeyana geleceğinin ve buna bağlı olarak Rus etkisinin güçleneceğini çok iyi biliyorlar. PASOK lideri emperyalistlerin bu endişelerini onlara karşı bir tehdit silahı olarak kullanıyor. Dik kafalı, şımarık bir uşak edasıyla efendilerine şöyle diyor: "Eşkiyana hakim ol! Kapımın önünde baskın türküleri söylüyor. Bir yaramazlık yapması halinde sana restimi çeker, soluğu kremlinde alabilirim." PASOK lideri bol bol, anlamlı, çarpıcı gülücükler sunuyor dünyanın bu en genç emperyalistlerine. Atina'yla Kremlin arasındaki trafiğin hareketlenmesi için elinden geleni yapıyor.

Yağma sofrasına sonradan oturan, iştahı kanlı, Rus ayısına gelince, bu sorunda keyifleri bir hayli yerindedir. Görünüşte savaşa karşılar. İtidal telkin eden, akıllı, soğukkanlı bir hakem pozisyonundalar. Ama gerçekte el altından, Yunan egemen sınıflarını savaşa kışkırtıyorlar. Savaşın, kendilerine yeni bir "muttefik" kazandırması bile NATO mevzilerinde önemli bir gedik açacağını, batılı emperyalistlerin dikkatini hiç değilse bir dönem kendi iç işlerine yönelteceğini, Afganistan, Polonya, Kamboçya gibi bölgeler üzerindeki tartışmaları kinci plana düşüreceğini hesap ediyorlar. Türk Yunan sürtüşmesinin Yunanistan'da (bürokrasi içinde ve orduda) kendi etkinliklerini yavaş yavaş artırdını çok iyi bildikleri için anlaşmazlığın sürmesini, giderek alevlenmesini istiyorlar. Kuşkusuz Türk-Yunan sürtüşmesinin hatta bir savaşa dönüşmesini isteyenin sadece sosyal-emperyalistler olduğunu söylemek yanıltıcı olur. Bu sürtüşme kapitalist-emperyalist cephe içindeki bazı silah tekellerinin işine geliyor, iştahını kabartıyor. Çünkü sürtüşme sürdükçe karşılıklı silahlanma yarışı da sürüyor. Bu bakımdan kapitalist-emperyalist cephede içinde de bir kanat, sürtüşmenin sürmesini istiyor. Kendi emperyalist bloklarının stratejik çıkarları doğrultusunda değil, kendi tekel çıkarları doğrultusunda hareket ediyor.

Ege'de sorun yoktur. Genel olarak Türkiye ile Yunanistan arasında, özel olarak da ege de halledilmeyecek hiç bir sorun yoktur. Sorunu yaratan ve körükleyenler, emperyalistlerle onların Türkiye ile Yunanistandaki işbirlikçileridir. Bugün görünürde çok ciddi bir savaş tehlikesi yoktur. Her iki taraf da savaşın beraberinde getireceği vahim ekonomik darboğazlardan çekiniyor. Ama şunu da belirtelim bu sürtüşmeler bir birikim yaratıyor. Her iki ülkeyi de giderek gelecekte bir savaşa doğru sürüklüyor.

Her iki ülkenin komünistleri uyanık olmalıdır. Sürtüşmeyi ve savaşı körükleyen odakların niyetlerini, planlarını, faaliyetlerini kendi halklarına bıkmadan, usanmadan açıklamalıdırlar. Estirilen milli düşmanlık, nefret ve şövenizm rüzgarına kararlılıkla karşı çıkmalıdırlar. Bu sürtüşme de, kendi hükümetlerinin saflarında yer alan sözde demokrat aydınların iğrenç yüzünü halka göstermelidirler. Çıkacak muhtemel bir savaşta, savaşın derhal durdurulmasını, tarafların eski sınırlarına çekilmesini halka açıklamalıdırlar. Halkı iki ulusun emekçilerini birbirine kırdıran güçlerden hasap sormaya çağırmaktadırlar.

Ege'de yorun yoktur. Sorunu yaratan emperyalistler ve işbirlikçileridir.

Ege denizi dostluk denizidir. Güneşin üzerinde pırlanta gibi parladığı, Odise'nin bu duru ve mavi denizini, iki ulusun işçi ve köylülerinin kanıyla bulandırmaya hiç kimsenin hakkı yoktur.

8.Temmuz 1986

Tokyo Zirvesi ve *'Terörizme Karşı Mücadele'* Şarlatanlığı

Önde gelen batılı emperyalistlerin, ABD önderliğinde, her yıl geleneksel biçimde düzenlemeye devam ettikleri 'doruk' toplantılarının 12.si, Mayıs ayı başlarında ve olağanüstü güvenlik tedbirleri altında Japonya'nın başkenti Tokyo'da yapıldı.

Toplantıya, ABD devlet başkanı R.Reagan, Japonya başbakanı Y.Nakasone, İngiltere başbakanı M.Thatcher, Fransa cumhurbaşkanı F. Mitterand, B. Almanya başbakanı H.Kohl, İtalya başbakanı B.Craxi ve Kanada başbakanı B.Mulroney gibi bilinen batılı emperyalist elebaşıları katıldı.

Bilindiği gibi, başını ABD'nin çektiği NATO bloğu içinde ve etrafında kümelenen bu önde gelen batılı emperyalist haydutlar, her yıl biraraya gelerek hem kendi blokları içindeki, hem de kendileriyle başını RSE'lerinin çektiği rakip emperyalist blok arasındaki ilişki ve çelişkileri gözden geçirmekte, birbirleriyle bilgi ve haber alışverişinde bulunmakta, ortak menfaatleri doğrultusunda çeşitli kararlar almaktadırlar.

Çeşitli demagojik manevralarla kararları esas olarak dünya demokratik kamuoyunun gözlerinden gizlenen ve hemen hemen hepsi de yoğun hoşnutsuzluk, tepki ve protestolarla karşılaşan bu toplantıların, bu yılki baş gündem maddesini 'terörizm' ve 'terörizme karşı mücadele' oluşturdu.

Aralarındaki kısmi çelişkilere rağmen, sonuçta görüş birliğine varan emperyalist elebaşıları, 'terörizme karşı mücadele' konusunda belirledikleri ortak ilkeleri, bir bildiriyle dünya kamuoyuna ilan ettiler.

Buna göre;

*Aralarındaki bilgi alışverişi ve yardımlaşma daha da sıklaştırılacak, polis ve güvenlik örgütleri arasında 'terörle mücadele' konusunda sıkı bir işbirliği yapılacak,

*'Uluslararası terörizmi' destekleyenler ve işbirlikçileri 'kınanacak',

*'Teröre ve özellikle de Libya'ya karşı'; silah satışların durdurulması, diplomatik misyonun sınırlandırılması, ya da tümden kapatılması, 'teröre bulaştığı' gerekçesiyle sınır dışı edilen kişilere, diplomatik dokunulmazlığı olanlar da dahil, diğer ülkeler tarafından giriş izni verilmeyecekti, vs.

Başta ABD olmak üzere, özellikle de Batılı emperyalist devletlerin, son yıllarda giderek artan biçimde 'terörizm' ve 'terörizme karşı mücadele'den demvurdukları, bu yönde bir dizi baskı tedbirlerini peş peşe yürürlüğe sokmaktan geri kalmadıkları bilinen bir gerçektir. Ki, Tokyo zirvesinde alınan kararlar, işte bu girişim ve çabaların halihazırdaki en ileri adımı olmuştur.

Aslında, sorunun bu denli güncelleşmesinin ya da güncelleştirilmesinin bir dizi nedenleri vardır ve bu nedenler de, doğrudan doğruya emperyalizmin başlıca çelişkilerinden kaynaklanmaktadır.

Derinleşen emperyalist krize paralel olarak, emperyalistler ve uşakları arasındaki çelişkiler de giderek kızışmaktadır. Bunun sonucu olarak, emperyalistler, sosyal emperyalistler ve uşakları, kendi aralarındaki çelişkileri çözmenin, birbirlerine boyun eğdirmenin, birbirlerine şantaj ve tehditde bulunmanın bilinen klasik yöntem ve araçlarından birisi olarak, terör silahını ötedenberi kullana gelmektedirler. Onlar aralarındaki çelişkilerin kızışmasına paralel olarak, son dönemlerde bu yönteme çok daha sıkıca başvurur olmuşlardır.

Emperyalist haydutlar ve yeminli uşakları, bir yandan birbirlerine karşı çok daha sıkıca terör eylemlerine başvururlarken, diğer yandan kendi gerçek kimliklerini gizleyerek, bu komplo, cinayet ve katliamlarının suçunu enternasyonal proletarya ve ezilen halkların omuzlarına yıkmaktan ve onlara karşı saldırı aracı olarak kullanmaktan da geri kalmıyorlar.

Diğer yandan, zaten alabildiğine derin olan emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişmenin yanısıra, emperyalist metropol ülkelerdeki emek-sermaye çelişmeleri de giderek derinleşmektedir.

Bir yandan derinleşen emperyalist kriz, hızla yükselen işsizlik, yoğunlaşan savaş hazırlıkları ve kitlelerin giderek artan tepki, hoşnutsuzluk ve parlamaları vs. diğer yandan kitlelerin mücadelesini bastırma, muhtemel devrimci gelişmelere set çekme ve artan savaş hazırlıklarına paralel olarak cephe gerilerini sağlama alma çabaları...

İşte böylesi bir ortamda, bilinen klasik 'terörizm' sakızı, bir kez daha emperyalist haydutlar tarafından en hareretli biçimde çiğnenmekte, hem birbirlerinin gözlerini oyma, hem de enternasyonal proletarya ve ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine saldırma doğrultusunda azgınca kullanılmaktadır.

Nedir emperyalist haydutların 'terörizm' adı altında saldırdıkları şey?

Bunun, aslında enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının, emperyalistlere ve uşaklarına karşı yönelen ve onlara derin korkular yaşatan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri olduğu açıktır. Emperyalistler ve

EMPERYALİST EFENDİLER, ÇIKARLARI İÇİN, MENDİL DEĞİŞTİRİR GİBİ UŞAK DEĞİŞTİRİYORLAR!

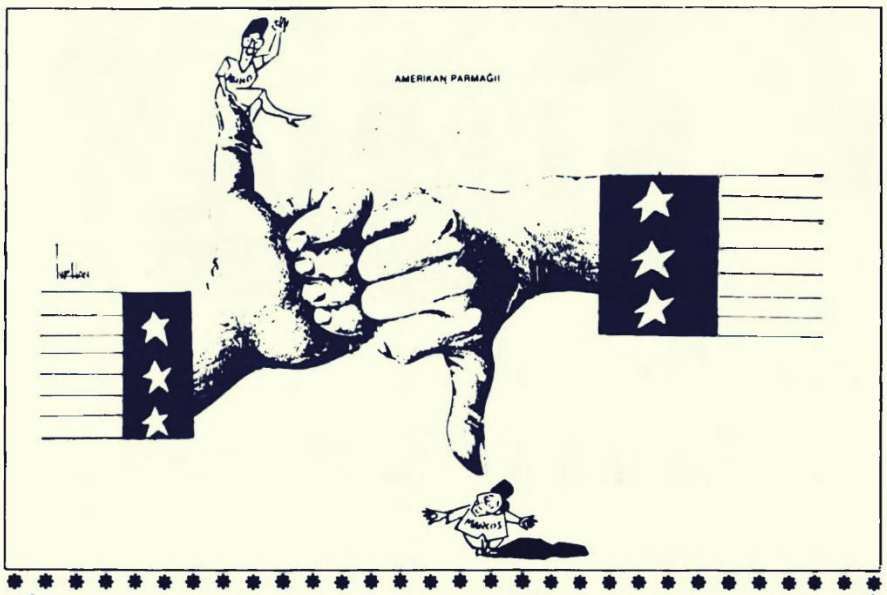

uşakları, 'terörizm' adı altında, derinleşen emperyalist krize paralel olarak önümüzdeki dönem içerisinde daha da yükselmesi ve ileri boyutlara varması kaçınılmaz olan bu mücadeleye saldırı ortamı ve malzemesi yaratmaya çalışıyorlar.

Diğer yandan, emperyalist haydutların 'terörizm demagojilerinin altında yatan bir diğer gerçekte, onların bu demagoji altında, özellikle bazı metropol ülkelerde faaliyet yüreten, çeşitli küçük burjuva radikal hareketlere saldırmaları bu küçük burjuva radikal ve eylemci hareketleri ezmeye çalışmalarıdır.

Lakin esas sorun bu değildir. Zira, bu tür küçük burjuva radikal hareketlerin aslında kendileri açısından fazla bir tehlike oluşturmadığını emperyalistler çok iyi bilmektedirler.

Onların asıl amacı, 'terörizm' adı altında, hem kendi gerçek terörist, haydut ve cani kimliklerini gizlemek, hem de proletarya ve ezilen halklara saldırmak, proletarya ve halklar üzerindeki emperyalist baskı, sömürü ve zulmü daha da katmerleştirmektir.

Oysa, enternasyonal proletarya ve ezilen halklar, çağımızın en büyük ve tescilli soyguncu, haydutlar ve teröristlerinin emperyalistler ve uşakları olduğunu artık çok iyi biliyor.

Emperyalistlerin ve uşaklarının tüm diğer silahları gibi, 'terörizm' de çürük bir silahtır ve onları eninde sonunda enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının hışmına uğratmaktan kurtarmaya asla yetmeyecektir.

Batılı emperyalist haydutlar, Tokyo zirvesinde yeniden kotarıp piyasiya sürdürdükleri 'terörizm' demagojisini, bu kez özellikle de Libya nezdinde yoğunlaştırdılar. Libya'nın giriştiği, ya da desteklediği çeşitli 'terör' eylemlerini bunun 'gerekçesi' olarak gösterdiler.

Lakin, bu eylemlerin terörist eylemler olup olmadıkları, ya da kime hizmed edip etmedikleri bir yana, emperyalist elebaşılarının sorunu bu kez özellikle de Libya şahsında yoğunlaştırmalarının nedenleri aslında başkadır ve bu nedenlerin başlıcaları şöylece sıralabilir:

*'Terörizm' demagojisi altında, ABD emperyalist haydutlarının son dönemde Libya'ya karşı giriştiği canice saldırının ve uluslararası gerçek terörist kimliğinin gözlerden gizlenmesi, baş terörist Reagan'ın 'ak'lanması,

*ABD'nin Libya'ya yönelik saldırısı sırasında çok daha bariz biçimde ortaya çıkan batılı emperyalistler arasındaki çelişkilerin, sözümona 'terörizme karşı müadele' konusunda sağlanan 'birlik' ile yamanmaya, bu yönde dünya kamuoyunda doğan 'parçalanmışlık' imajının silinmeye çalışılması,

*RSE'lerine ve uşaklarına, Libya nezdinde ve dolaylı olarak gözdağı verilmesi...

Bu doğrultuda, gerek başlıca iki emperyalist blok arasındaki çelişkilerin önümüzdeki dönem içerisinde daha da derinleşeceğini, gerekse batılı emperyalistlerin aralarında tesis ettikleri bu 'kutsal ittifak'ın proletarya ve halklara saldırı yönündeki meyvelerini vermekte gecikmeyeceğini söylemek, 'kehanet' sayılmamalıdır.

'Terörizm'in yanısıra, Tokyo zirvesinin önde gelen diğer bir gündem maddesini ise, Çernobil nükleer santralındaki patlama oluşturdu. Önde gelen batılı emperyalist elebaşıları, bu nükleer patlamayı, RSE'lerini köşeye sıkıştırmanın ve kendi emperyalist kimliklerini gizlemenin aracı haline getirmeye çalıştılar.

İşsizlik, enflasyon, bütçe açıkları vb. gibi ekonomik sorunlar, Tokyo zirvesinde de, gündemdeki yerlerini korumaya devam ettiler.

Keza, emperyalist haydular, bilinen 'kardeşlik', 'dostluk', 'refah', 'barış' vs. demagojilerini, Tokyo 'zirve'sini vesile ederek, bir kez daha tekrarlamaktan da geri kalmadılar.

Oysa bütün bunlar da yalan ve aldatmacadan ibaretti.

Zira, dünyamızdaki açıklık, yoksulluk, sefalet, baskı, sömürü, zulmün ve giderek yükselen yeni bir dünyayı paylaşım savaşının gerçek kaynağının batılı-doğulu tüm emperyalistler olduğu, emperyalizm varolduğu sürece dünyamızın gerçek barış, özgürlük, refah ve utluluğa kavuşmasının sözkonusu olmayacağı gerçeği apaçık ortadadır.

Enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının görevi, dünya sınıfsız toplumuna giden yolda, uluslararası komünist hareketin önderliğinde, bütün emperyalistlere ve uşaklarına karşı mücadeleyi yükseltmek, derinleşen emperyalist krizin önümüzdeki dönem içerisinde artan biçimde gündeme getirmesi kaçınılmaz olan çok daha elverişli koşullardan, devrim lehine en iyi şekilde yararlanmaktır.

Bilinmelidir ki, emperyalistlerin ve uşaklarının soluğunu kesecek tek mücadele, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri olacaktır.

Emperyalistlere uşak dayanmıyor.

Özellikle de ABD ve RSE'leri, son dönemlerde giderek artan biçimde, adeta mendil değiştirir gibi uşak değiştirmeye başladılar.

*ABD emperyalizminin hakimiyeti altındaki Sudan'da, ABD emperyalizmi uşağı Cafer Nimeyri'nin, yine ABD emperyalizmi uşaklarından Abdurrahman Muhammet Hasan Swareddahab yönetiminde gerçekleştirilen bir askeri darbe ile işbaşından uzaklaştırılması;

*ABD emperyalizminin hakimiyeti altındaki Haiti'de, ABD emperyalizmi uşağı Jean Claude Duvalier'in ülkeden kaçmak zorunda kalmasıyla, yerine yine ABD emperyalizmi uşağı asker-sivil karışımı bir hükümetin işbaşına gelmesi;

*RSE'nin hakimiyeti altındaki Güney Yemen'de, RSE uşağı Ali Nasır Muhammed'in yine RSE uşakları tarafın-

dan girişilen bir askeri darbeyle ve kanlı çatışmalardan sonra işbaşından uzaklaştırılması;

*ABD emperyaziminin hakimiyeti altındaki Filipinler'de, ABD emperyalizmi uşağı Ferdinand Marcos'un yerine, yine ABD emperyalizmi uşağı Corazon Akino'nun işbaşına getirilmesi...

ABD ve RSE'lerinin, hakimiyetleri altında çeşitli ülkelerde, bu ülke halklarının gelişen mücadeleleri karşısında uşaklarına adeta tahteravalli oynattıkları bu manevraların en son örneklerinden birisi de, RSE'leri tarafından ve yine Afganistan'da sergilendi.

Afganistan'da, Nur Muhammed Taraki ve Hafızullah Amin gibi RSE uşaklarından sonra, kabak bu kez de tescilli RSE uşaklarından Babrak Karmal'ın başında patladı.

RSE'lerinin 27 Aralık 1979'da başlattıkları Afganistan'ı açık işgalde birinci derecede rol oynayan Babrak Karmal, uzun bir süreden biridir devam edegelen artık ıskartaya çıkarılacağı söylentilerinden sonra, nihayet 4 mayıs 1986'da 'Komünist' Partisi Genel Sekreterliği görevinden istifa 'etti', daha doğrusu RSE'leri tarafından istifa ettirildi. Yerine ise, Tass ajansı tarafından 'genç, yetenekli ve Sovyet dostu' olarak değerlendirilen, Afganistan gizli polis teşkilatı Had'ın bir no'lu elebaşısı Muhammet Necibullah işbaşına getirildi.

RSE'leri, çeşitli entrika ve komplolarla muhtelif tarihlerde işbaşından uzaklaştırdıkları Taraki ve Amin'in aksine, bu kez işbaşından uzaklaştırdıkları Karmal gibi bir tescilli uşaklarını ölüme göndermediler. Dahası, Karmal sözümona siyasi büro ve devlet başkanlığı görevlerini hala sürdürmeye devam etmektedir.

Lakin, bunun formaliteden ibaret olduğu ve Afganistan'da RSE'nin daha sadık uşaklarından Necibullah'ın yönetimin dizginlerini elegeçirdiği ve RSE'nin baş uşaklığı koltuğuna oturduğu açıktır.

RSE'leri yıllardır Afganistan'da adeta bataklığa saplanmış durumdadırlar. İstedikleri başarıyı bir türlü sağlayamamakta, Afgan halkının yükselen mücadelesi karşısında her geçen gün çok daha büyük kayıplar vermeye devam etmektedirler. Onlar, bir yandan askerlerini Afganistan'dan çekme doğrultusunda, dolaylı biçimde de olsa Cenevre'de görüşmelere başlamak zorunda kalırlarken, diğer yandan posası çıkmış uşaklarının yerine yenilerini getirerek, düştükleri çıkmazdan kurtulmaya, hakimiyetlerini perçinlemeye çalışmaktadırlar. Fakat, hiç şüphesiz ki, bugüne kadar edinilen tecrübelerin de açıkça gösterdiği gibi, bu tür uşak harcama manevraları da, RSE'lerini Afganistan'da içine düştükleri çıkmazdan kurtarmaya yetmemiştir, bundan sonra da yetmeyecektir.

Aslında, özellikle de günümüzün iki en büyük emperyalist gücünü ve muhtemel bir emperyalist dünyayı paylaşım savaşının baş kışkırtıcılığını yapan ABD ve RSE'lerinin, esas olarak kendilerine bağımlı ülkelerde başvurdukları bu tür uşak harcama pek de yeni sayılmaz.

Zira, emperyalist efendiler, kendi menfaatleri doğrultusunda, ötedenberi bu tür manevralara şu ya da bu biçimde başvura gelmektedirler.

Fakat, son dönemlerde bu tür manevraların giderek çok daha sıklaştığı, ABD ve RSE'lerinin durmadan uşak harcamak zorunda kaldıkları da tartışma götürmez bir gerçektir.

Bunun nedenleri elbetteki çok yönlüdür.

Emperyalist/sosyal emperyalist sistemin krizi giderek derinleşmektedir. Emperyalist ve sosyal emperyalist haydutlar, krizin ağır yükünü özellikle de emperyalizme ve sosyal emperyalizme bağımlı ezilen ülke halklarının omuzlarına yıkma doğrultusunda yoğun çaba sarfetmektedirler. Fakat bu durum, gerek emperyalistler ve sosyal emperyalistler ile bu ülke ezilen halkları arasındaki, gerekse bu ülkelerdeki emperyalizm ve sosyal emperyalizm uşağı sınıflarla, proletarya ve ezilen halklar arasındaki çelişkileri de alabildiğine derinleştirmektedir. Nitekim, bu ülkelerde oluşan 'patlayıcı maddeler' peş peşe alev almakta, kitlelerin emperyalizme bağımlı sömürücü düzen aleyhtarı hoşnutsuzluk ve muhalefetleri zaman zaman emperyalistlere ve sosyal emperyalistlere korkulu anlar yaşatmaktadır. İşte, esas olarak kendiliğindenci tarzda da olsa giderek çok daha sık biçimde gündeme gelmeye başlayan bu tür kitlesel patlamalar, emperyalistleri ve sosyal emperyalistleri zaman zaman bazı 'nadide' uşaklarını dahi harcamak zorunda bırakmaktadır. Onlar, geniş halk kitlelerinin kin, öfke ve nefretini üzerinde toplayan, dolayısıyla yığınlardan geniş ölçüde teşhir ve tecrit olan bu tür uşaklarını harcıyarak, oluşan sınıf mücadeleleri fırtınalarını en az zararla savuşturmaya ve piyasaya sürdükleri yeni uşakları vasıtasıyla yönünü değiştirerek yeniden kendi kuyruklarına takmaya çalışmaktadırlar.

Mesela İran'da uşak harcamada geç kalmanın bedelini oldukça pahalıya ödeyen ABD emeperyalistleri, sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer misali, Sudan'da, Filipinler'de, Haiti'de, hatta Türkiye'de da aynı hataya düşmemeye özen göstermiştir.

Keza, Çekoslovakya'da, Polonya'da, Afganistan'da, Güney Yemen'de vs. önemli tecrübeler edinen RSE'lerinin de artık onları geride bırakmayacağı gayet acıktır.

Ayrıca, başta ABD ve RSE'leri olmak üzere, emperyalistler arası rekabet ve dalaşma da giderek kızışmaktadır. Emperyalistler ve sosyal emperyalistler, bir yandan birbirlerinin aleyhine pazar alanlarını genişletmeye çalışırlarken, diğer yandan esas olarak kendilerine bağımlı ülkelerdeki hakimiyetlerini korumaya ve perçinlemeye de özen göstermektedirler.

Dolayısıyla, bunun bir aracı olarak kendi uşakları arasında zaman zaman harcamlara gitmekte, şu ya da bu yola başvurarak bu ülkelerdeki hakimiyetlerinin sarsılmasını, ya da hakimiyetin bir diğer emperyalist gücün eline geçmesini engellemeye çalışmaktadırlar.

Bir diğer husus, emperyalizme bağımlı bu tür ülkelerde genel olarak antidemokratik gerici diktatörlükler hüküm sürmektedir. Emperyalist/sosyal emperyalist krizden çok daha şiddetli biçimde etkilenen bu tür ülkelerde, hem gerek aynı, gerekse farklı farklı emperyalist güçlere bağımlı sömürücü sınıf klikleri arasındaki rekabet ve dalaşma alabildiğine keskindir, hem de işbaşına gelen emperyalizm uşakları geniş halk yığınları nezdinde süratle teşhir ve tecrit olmakta gecikmemektedir.

Emperyalistler ve sosyal emperyalistler, gerek uşakları arasındaki çelişkilerin kızıştığı, gerekse halk yığınlarının tepki ve muhalefetlerinin yoğunlaştığı böylesi durumlarda da, ya daha sadık uşaklarını işbaşına getirerek, ya da işbaşındaki daha sadık uşaklarını ıskartaya çıkararak, bol, bol uşak harcama manevralarına başvurmaktadırlar.

Keza, baş kırkırtıcılığını ABD ve RSE'lerinin çektiği yeni bir emperyalist dünyayı paylaşım savaşı tehlikesi de giderek yükselmektedir. Emperyalistler ve sosyal emperyalistler, bir yandan dişlerinden tırnaklarına kadar silahlanarak böyle bir paylaşım savaşına hazırlanırlarken, diğer yandan bu hazırlıkların kopmaz bir parçası olarak, kendi cephe gerilerini de sağlama almaya çalaşmaktadırlar. Dolayısıyla, esas olarak hakimiyetleri altında bulundurdukları çaeşitli bağımlı ülkelerde de, bu yönde çeşitli manevralara girişmekten geri kalmamaktadırlar.

Çoğu uşak değiştirme, ya da harcama çabalarının altında yatan önemli nedenlerden birisi de, işte budur.

Kısacası, burada belirleyici olan emperyalist efendilerin kendi çıkarlarıdır. Onlar, emperyalist çıkarlarının gerektirdiği yerde, kendilerine adeta köpek sadakatıyla hizmet eden bir çok uşaklarını dahi kurban etmekten herhangi bir sakınca görmemektedirler.

Emperyalist ve sosyal emperyalistlerin, başlıcalarını yukarda saydığımız nedenlerden dolayı, önümüzdeki dönem içerisinde bu tür uşak harcama manevralarına çok daha sıkça başvurmak zorunda kalacakları açıktır.

Lakin, diğer şeylerin yanısıra bu tür manevraları da emperyalist ve sosyal emperyalist haydutların yaralarına merhem olmayacaktır. Onların ve uşaklarının önümüzdeki dönem içerisinde, çok daha derin bunalım ve çok daha büyük sorunlarla karşılaşmaları kaçınılmazdır.

Çernobil nükleer santralı'nda meydana gelen patlama,

NÜKLEER BİR 'KAZA' MI, YOKSA NÜKLEER BİR VAHŞET Mİ?

Geçtiğimiz Nisan ayı sonlarında dünyamız yeni bir nükleer 'kaza'ya (aslında ise yeni bir nükleer vahşete) daha tanık oldu.

SSCB'de, Ukrayna'nın başkenti Kiev yakınlarındaki Çernobil Nükleer Santralı'nın bir ünitesinde meydana gelen patlama, bir anda dünya siyaset arenasının en aktüel olayı halini aldı.

RSE'lerinin patlamadan günlerce sonra yaptığı 'resmi açıklamalara' göre, 'kaza'da ölenlerin sayısı '11', yaralananların sayısı ise '20' civarındadır. Oysa gerçek rakamların bunun çok çok üstünde olduğu şüphesizdir.

Keza, yine bu 'açıklamalara' göre, Nükleer Santral'ın etrafında yer alan 30 km çapındaki bir alan 'yasak bölge' ilan edilerek boşaltılmış, buralardaki tarımsal faaliyet durdurularak, bütün hayvanlar kesilip imha edilmiştir.

Diğer yandan, patlamanın ve patlama sonucu çıkan yangının yol açtığı radyasyon yüklü bulutlar, Avrupa kıtasının büyük bir kesiminin yanısıra, Türkiye'de de etkisini gösterip tehlike yaratmakla kalmamış, dünyanın dörtbir yanında yükselen nükleer santral ve silahlar alehtarı büyük tepki ve protestoları da birlikte getirmiştir.

Reaktördeki yangın, aradan 2 ayı aşkın bir süre geçmesine rağmen, hala için için devam etmektedir. Keza, patlama ve yangının yarattığı radyasyonun etki ve tehlikesi de, hala bertaraf edilebilmiş değildir. Dahası, bu etki ve tehlikenin uzun yıllar boyunca sürmesi yüzbinlerce, milyonlarca insana şu ya da bu şekilde zarar vermeye devam etmesi de kaçınılmazdır.

Kısacası, hangi açıdan bakılırsa bakılsın, Çernobil'de meydana gelen bu nükleer patlama, 'kaza' değil, bir noktadan başlayıp dalgalar halinde genişleyerek milyonlarca, hatta yüz milyonlarca insanı etkileyen tam bir vahşettir.

Halkımız, bir musibetin bin nasihattan daha iyi olduğunu söyler. Tıpkı bunun gibi, Çernobil'deki patlamanın doğurduğu nükleer vahşet de, RSE'lerinin yüzündeki 'sosyalizm' maskesini düşürmüş, onların iliklerine kadar çürümüş ve kokuşmuş olan proletarya, halk, devrim ve sosyalizm düşmanı gerçek kimliklerini bütün çıplaklığıyla gözler önüne sermiştir.

Onlar, tam da bu çürümüşlük ve kokuşmuşluklarına uygun bir tutum sergileyerek, yarattıkları vahşeti bütün boyutlarıyla ortaya koymaktan bucak bucak kaçınmışlardır. Dahası, bu vahşeti Sovyetler Birliği halkının ve dünya kamuoyunun gözlerinden gizleyebilmek için her türden yalan, demagoji ve sahtekarlıklara başvurmaktan da geri kalmamışlardır.

RSE'leri, önceleri patlama konusunda dışarıya en küçük bir bilgi dahi sızdırmamaya çalışmış, ancak mızrağın çuvala sığmaması karşısında, bu kez de durumun sözümona 'vahim' olmadığına dair yarım-yamalak ve somut gerçeklerden fersah fersah uzak açıklamalarda bulunarak, S. Birliği halkını ve dünya kamuoyunu aldatma yolunu tutmuşlardır. Bir yanda, bu vahşet sonucu bir çok insan yaşamını yitirir, bir çok insan sakat kalır, onbinlerce insan yerinden yurdundan olur, yüz milyonlarca insan radyasyon tehlikesi alanı içesine girerken; diğer yandan, RSE'leri, sözümona görkemli '1 Mayıs' kutlamaları propagandasını vs. girişerek, bu vahşeti perdelemeye, sözümona 'sosyalizm', 'komünizm' adına onu meşrulaştırmaya çalışmışlardır.

Kuşkusuz ki, onların bu konuda sergilediği tutumun, gerçek sosyalizmle, komünizmle zerre kadar bir ilişkisi yoktur. Zira, gerçek sosyalistler ve komünistler, asla gerçekleri halktan gizleme, halkı aldatma yoluna gitmezler. Halka gerçekleri anlatır, proletaryanın, halkın ve devrimin menfaatlari neyi gerektirirse onu yaparlar. Mesela, emperyalist haydutların, ülkeleri paylaşma ve halkları köleleştirme doğrultusunda aralarında yaptıkları gizli anlaşmaları açıklayan dünya kamuoyunun gözleri önüne seren Lenin ve Stalin'in tutumu, bunun en bariz örneğidir. Oysa, Kremlin'in yeni çarları, Lenin ve Stalin'in tam tersi bir tutum takınarak, sosyal emperyalist kimliklerini açıkca sergiliyorlar.

Diğer yandan, başta ABD olmak üzere, tüm diğer emperyalistlerin ve uşaklarının kopardıkları demagojilerin aksine, bugünkü 'SSCB'nin Lenin ve Stalin'in gerçek SSCB'si ile zerre kadar bir ilişkisi olmadığı da açık bir gerçektir. Sosyalizmin anavatını ve kalesi olan Lenin ve Stalin'in SSCB'si, insanı üretici güçlerin belirleyici öğeleri olarak görür, halkın refah ve mutluluğunun insan yaşamını her şeyin üstünde tutardı. Oysa yeni çarların düşündükleri tek şey ise, insan yaşamı, çeşitli milliyetlerden Sovyet halkının, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının güvenliği refah ve mutluluğu değil, kendi sosyal emperyalist menfaatleri ve kârlarıdır.

RSE leri, yüzüne sosyalizm', 'komünizm' vb. maskelerini geçirdikleri

sosyal emperyalist düzenlerinin klasik emperyalist düzenlere olan üstünlüklerine dair, ötedenberi kesintisiz bir propaganda sürdüre gelmektedirler. Bu düzenin 'üstünlüklerinden', sağlanan 'ileri teknolojik gelişmelerinden' vs. dem vurmaktadırlar.

Son olaylar, bütün bunların ne tür çürük ve kof iddialar olduğunu açıkca ortaya koymuş, sosyal emperyalist düzenin 'çamurdan heykel' kimliğini bariz biçimde gözler önüne sermiştir. Nitekim, RSE'leri Çernobil deki nükleer patlama karşısında tam bir acz içine düşmüş, günlerce yangını sadece uzaktan seyretmekle yatinmiş, dahası başta ABD olmak üzere rakip emperyalist bloktan yardım dilenmek zorunda bile kalmışlardır.

Diğar yandan, Çernobil'deki nükleer patlamanın, RSE'lerin 'nükleer silahsızlanma' ve 'barış' çığırtkanlıklarına ağır bir darbe indirdiği, onları rakip emperyalist blok karşısında bu konuda oldukça zor bir duruma soktuğu, dahası onların gerçek kimliklerini bir kez daha en bariz biçimde dünya demokratik kamuoyunun gözleri önüne serdiği açıktır.

Zira, RSE'lerinin, gerek dişlerinden tırnaklarına kadar donandıkları nükleer silahlarla, gerekse kullandıkları enerjinin % 59'unu elde ettikleri nükleer santrallerle, dünyamızı adeta bir nükleer barut fıçısına çeviren güçlerin en önde gelenlerinden birisi olduğu bilinen bir gerçektir. Bu durumda, onların tüm 'silahsızlanma' ve 'barış' çığırtkanlıklarının, tipik bir sosyal emperyalist sahtekarlıktan öteye geçmeyeceği, artık körlerin bile rahatlıkla görebileceği çıplak bir gerçektir.

Peki, ya RSE'lerini 'kaza' konusunda 'geç bilgi vermek'le, 'insan yaşamını değersiz saymak'la suçlayan ve kendi kullandıkları 'ileri teknolojisinin üstünlükleri' üzerine bol bol ahkam kesen, sözümona 'insan yaşamına verdikleri değerden' vs. dem vuran diğer emperyalist haydutlara ne demeli?

Açıktır ki, onların tüm söyledikleri ve yaptıkları da, gerek kendi emperyalist kimliklerini gizleme ve dünya demokratik ve barışsever kamuoyunun gözlerine kül serpme, gerekse rakip emperyalist bloğu köşeye sıkıştırma doğrultusunda giriştileri tipik bir emperyalist sahtekarlık ve manevradan başka birşey değildir.

Ölüm makinası; Çernobil Santralı

Başta ABD olmak üzere, diğer batılı büyük emperyalist devletlerinde, dünyamızın tipik bir nükleer barut fıçısını çevrilmesinde üzerlerine düşün rolü başarıyla oynamaktan geri durmadıkları da ortadadır.

Onlar, adeta mal bulmuş mağribiler gibi Çernobil'deki patlamanın yolaçtığı nükleer vahşetten en iyi şekilde yararlanmaktan, onu, hem kendi gerçek emperyalist kimliklerini gizlemenin, hem de sözümona öteden beri çok daha keskin 'nükleer silahsızlanma' şampiyonu kesile gelen RSE'lerini köşeye sıkıştırmanın aracı haline getirmekten de geri kalmadılar. Bu arada, bariz biçimde RSE'lerinin suç ortaklığını yaparak, bu nükleer vahşetin gerçek boyutlarını ortaya koymaktan da özenle kaçındılar. Dahası, 'radyasyonun tehlikeli boyutlarda olmadığı', 'korkulacak bir şeyin bulunmadığı', 'durumun normale döndüğü' vs. demagojilerine başvurarak, kitlelerin tepki, hoşnutsuzluk, öfke ve protesto selini dizginlemeye, yatıştırmaya çalıştılar. Zira onlar, bu nükleer vahşetin doğurduğu tepki, hoşnutsuzluk ve öfkenin kendilerine karşı da yöneldiğinin farkındaydılar. Bu doğrultu da, yalan ve demagoji silahına en iyi şekilde sarılmaya, patlamanın yarattığı etki ve tehlikeyi olduğundan az göstermeye ve gizlemeye özen gösterdiler. Ki, zaten onlardan bundan başkası da beklenemezdi. Çünkü onlar açısından da sözkonusu olan insan yaşamı, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının güvenliği, refahı değil, kendi emperyalist menfaatleriydi.

Diğer yandan bu emperyalist haydutların, kendi kullandıkları teknolojinin 'ileriliğine', 'güvenilirliğine' dair kopardıkları çığırtkanlıklar da, tipik bir demagoji ve sahtekarlıktan başka bir şey değildi.

Şöyle ki:

*Diğer bir çok 'kaza'nın yanısıra, daha yakın bir süre önce, biri İrlanda açıklarında diğeri Cebelitarık Boğazında olmak üzere, iki ABD nükleer denizaltısında meydana gelen 'kaza'lar:

*Bu yıl başlarında, uzay mekiği Challenger'in fırlatılışından bir-iki dakika sonra havada infilak ederek, içindeki 6 astronot ve 'uzay yolcusu' bir sivil öğretmen ile birlikte tuzla-buz olması;

*Geçtiğimiz yıl Hindistan Bhopal'da meydana gelen ve en az 3 bin kişinin ölümüne, 150 binin üzerinde insanın ise yaralanmasına yol açan zehirli gaz faciası;

*28 Mart 1979'da ABD'nin Pennsyivania eyaletinin Harrisburg kasabasındaki 'Theree Mile Island'' nükleer santralında meydana gelmesine ramak kalan bir nükleer facianın son anda kılpayı önlenebilmesi;

*ABD'nin İdaho eyaletindeki bir başka deneme reakköründe 1960 yılı Aralık ayında meydana gelen 'kaza'da ise 3 görevlinin yaşamını yitirmesi;

Yine sözümona 'ileri teknoloji'den

kaynaklanan bir çok nükleer ve kimyasal 'kaza'lardan, bir çok kişinin yaşamını yitirmesi, bir çok kişinin sakat kalması, uzun yıllar boyu süren hastalıklara yakalanması....

Bütün bunlar, başta ABD olmak üzere, batılı emperyalistlerin 'ileri' ve 'güvenlikli' teknolojilerinin yol açtığı nükleer, kimyasal ve çeşitli 'teknik' kazaların sadece ilk anda akla gelebilen bazı örnekleri. Onların bu tür 'kaza'lar karşısında ne tür tutumlar takındıkları ise, herkesin malümudur.

Kısacası, bir halk sözünün de belirttiği gibi, 'tencere dibin kara, seninki benden de kara'!

İster yüzüne 'sosyalizm' maskesi geçirmiş, isterse geçirmemiş olsun, emperyalistlerin hepsi de öz olarak aynı mayadan yoğrulmuşlardır. Al birini vur ötekine!

Öte yandan, Çernobil'deki nükleer patlamanın yol açtığı vahşetin, özellikle de ABD emperyalizmi açısından adeta 'biçilmiş kaftan' rolü oynadığı da açıktır.

*Libya'ya yönelttiği son caniyane saldırı dolayısıyla özellikle de kendisi üzerinde toplanan dünya kamuoyunun dikkatlerinin başka bir yöne çevrilmesi;

*Nevada çölünde sürdürülen atom denemelerinin ve 'Yıldızlar Savaşı' projesi yönündeki girişimlerinin kendisi aleyhine yarattığı olumsuz havanın dağıtılması;

*Challenger faciasının kendisi aleyhine yarattığı olumsuz imajın silinmesi;

*Kendi bloğu içindeki birliğin pekiş tirilmesi ve özellikle de son Libya saldırısının yarattığı 'parçalanmışlık' görünümünün giderilmesi;

*Rakip emperyalist bloğun başını çeken RSE'lerinin 'silahsızlanma' ve 'barış' çığırtkanlıklarına darbe indirilmesi ve onun köşeye sıkıştırılması;

RSE'lerinin yüzlerine geçirdikleri 'sosyalizm', 'komünizm' maskelerini araç olarak kullanarak, anti-komünizm çığırtkanlıklarının daha da yükseltilmesi...

ABD emperyalizmi, işte başlıca bu açılardan Çernobil'deki nükleer patlamanın yol açtığı vahşetten en iyi şekilde yararlanmaya çalışmış ve bundan pek başarısız kaldığı da söylenemez.

Her halükarda da, soruna hangi açıdan bakılırsa bakılsın, Çernobil Nükleer Santralı'nda meydana gelen patlamanın yol açtığı vahşetin, sadece emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin gerçek kimliklerini bir kez daha en bariz biçimde ortaya çıkarmakla kalmayıp, aynı zamanda enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkarı için, diğer bir çok açıdan da oldukça öğretici olduğu açıktır.

Bilindiği gibi, dünyamızın, ikinci dünya savaşı'nın hemen akabinden başlamak üzere içine girdiği yeni dönemin en önemli özelliklerinden birisi de, nükleer enerji ve silahlar konusunda sağlanan büyük gelişmelerdir.

Emperyalizm özünde savaş demektir. Bu nedenle emperyalist haydutlar, bu dönem içerisinde de, sadece dişlerinden tırnaklarına kadar silahlanmaya devam etmekle kalmamış, aynı zamanda, gerek nükleer santrallar, gerekse bizzat nükleer silahlar yoluyla dünyamızı adeta bir nükleer barut fıçısı haline çevirmede de, üzerlerine düşen rolü fazlasıyla yerine getirmişlerdir.

ÇOK İNSAN ÖLDÜ 1945 ile 1962 yılları arasında Amerika'nın Nevada Çölü ve Pasifik'deki Bikini Adası'nda yaptığı çok sayıda atom bombası denemelerine askerler gönderiliyor, bunlardan bombadan birkaç kilometre mesafede herhangi bir önlem almaksızın denemeyi izlemeleri isteniyordu. Deneme sırasında askerler, siperde bombanın basınç dalgasının üzerlerinden geçmesini bekliyorlar. Bu askerlerin çoğunluğu kan kanserine yakalanarak hayatlarını kaybetti.

Her şeyden önce, bugün dünyamız, emperyalistler tarafından, Yugoslavya'dan Tayvan'a, Güney Afrika'dan Arjantin'e kadar, Çernobil'deki nükleer santral türünden tam 374 atom reaktörü ile baştan başa donatılmış durumdadır. Dahası halihazırda dünya enerji üretimin altıda biri bu nükleer reaktörlerden karşılanmaktadır. Bu oranın tek tek bazı ülkelere düşen payı ise şöyledir.: ABD, Fransa, SSCB ve Tayvan % 59.8, İsveç % 42.3, İsviçre % 39.8, Bulgaristan % 31.6, F.Almanya % 31.2, Japonya % 25 vs...

Emperyalistler ve sosyal emperyalistler, bütün bunları, dünya kamuoyuna, 'atom enerjisinin barışçıl amaçlarla, insanlığın rafahı ve mutluluğu uğruna kullanılması' olarak lanse etmektedirler.

Fakat bu da, tipik bir emperyalist ve sosyal emperyalist demagoji ve sahtekarlıktan ibarettir.

Şurası, iki kere ikinin dört etmesi kadar gayet açık bir hususdur ki, onların bu nükleer santral sevdalarının altında, hiç de 'insanlığın rafahı ve mutluluğu' gibi yüce bir ideal yatmamaktadır. onların, istisnasız her konuda olduğu gibi, bu konuda da düşündükleri tek şey kendi emperyalist ve sosyal emperyalist menfaatlerinden başka bir şey değildir. Onların nükleer sanrallere böylesine dört elle sarılmalarının altında yatan temel etken de, emperyalist azami kar yasasıdır. Nükleer enerji üretimi, onlar için azami kar elde etmeye elverişli bir alandır. Bu konudaki bütün emperyalist ve sosyal emperyalist manevraların altında yatan asıl gerçek işte budur.

Emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin bu konuda ileri sürdükleri bir diğer demagojik 'gerekçe' de, nükleer santrallerin "en ucuz, en temiz ve en güvenli" enerji kaynağı olduğu şeklindedir.

Bu iddianın aksine, dünyamızda halihazırda örneğin bir güneş enerjisi gibi bitmez tükenmez çok daha ucuz ve temiz enerji kaynaklarının olduğu, lakin emperyalist haydutların karlı olmadığı için bu alanlara yönelmedikleri tartışma götürmez bir gerçektir.

Nükleer reaktörlerin "en güvenli" enerji kaynağı olması iddiasına gelince...

Çarnobil'deki nükleer santralde maydana gelen 'görünmez kaza'nın beş-on reaktörde birden maydana gelmesinin, ya da siyonist İsrail'in Irak'taki nükleer santrale düzenlediği saldırı türünden bir saldırının, bir bölgesel veya Dünya Savaşı durumunda beş-on reaktöre birden düzenlenmesinin, dünyamızda ne tür nükleer felaketlere yol açabileceği gerçeği gözönüne getirilirse, bu iddianın saçmalığı da kendiliğinden anlaşılır.

Kısacası, emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin tüm iddia ve sahtekarlıklarının aksine, dünyamızı adeta bir ağ gibi saran yüzlerce atom reaktörünün insanlık açısından büyük bir tehlike oluşturduğu açıktır.

Diğer yandan, emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin, salt 'enerji üretimi' açısından dünyamızı baştan başa atom reaktörleriyle donatmaya çalıştıkları da söylenemez. Bu reaktörlerin onlar tarafından, yeri geldiğinde derhal nükleer silah üretimi doğrultusunda kullanılacağına da şüphe yoktur. Soruna bu açıdan da yaklaşıldığında, nükleer santrallerin, katmerli nükleer tehlike olma özellikleri daha da iyi şekilde anlaşılabilir.

Elbette ki biz, ileri teknolojiden yararlanmayı ve nükleer santralleri bir enerji üretim kaynağı olarak kullanmayı ilke olarak reddetmiyoruz. Fakat hem, hala teknolojinin bu santralleri insan güvenliği açısından zararsız hale getirebilecek düzeyde olmadığının, hem de halihazırda emperyalistlerin, sosyal emperyalistlerin ve uşaklarının elinde ve denitiminde bulunan bu reaktörlerin, dünyamız açısından büyük bir nükleer tehlike oluşturduğunun da bilincindeyiz. Bu nedenle, dünyamızın bu nükleer tehlikeden kurtarılması doğrultusunda,

emperyalistelerin, sosyal emperyalistlerin ve uşaklarının elinde ve denetiminde bulunan tüm atom reaktörlerinin kapatılmasını, bu yolda enerji üretiminin yasaklanmısını savunuyoruz.

Diğer yandan dünyamızdaki diğer asıl büyük nükleer tehlikeyi ise, nükleer silahların oluşturduğu açıktır. Emperyalistler ve sosyal emperyalistler, elbette ki, sadece 'zevk' olsun diye dişlerinden tırnaklarına kadar silahlanıp, dünyamızı adeta bir nükleer barut fıçısı haline çevirmemektedirler. Onlar savaşmak, dünya pazarlarını yeniden paylaşmak için habire silahlanıp durmaktadırlar. Bu açıdan özellikle de nükleer silahların kullanılacağı bir nükleer savaşın patlamısının, dünyamızda, belki de bugüne kadar eşi rastlanılmamış türden büyük felekatlere yol açacağı şüphesizdir. Komünistler, böyle bir tehlikeyi, enternasyonal proletaryaya anlatmaktan ve onları, tüm silahların olduğu gibi nükleer silahların da yok edilmesi doğrultusunda mücadeleye seferber etmekten çekinmezler. Dahası bunu, her türden silah ve savaştan arındırılmış sömürüsüz ve sınıfsız bir dünya yaratma mücadelesinin omuzlarına yüklediği bir görev olduğunu da bilirler.

Bu nedenle biz, sadece nükleer santrallerin değil, aynı zamanda yeryüzündeki tüm nükleer silahların ve diğer nükleer tesislerin de ortadan kaldırılmasını savunmaktayız.

Elbette ki bu, bizim her türden nükleer silah kullanımını da ilke olarak ve mutlak biçimde reddettiğiz anlamına da gelmez. Eğer bu silahların yok edilmesi mücadelesi bizim de aynı silahlara sahip olmamızı gerektiriyorsa, biz bunda da asla tereddüt etmeyiz. Bu açıdan da her türden sasyal-pasifistlerden kesin olarak ayrılırız.

Zira emperyalizm, emperyalizm olarak kaldığı sürece, elindeki kasap bıçağını bir yana bırakıp, tepeden tırnağa silahlanmaktan vazgeçmiyeceğine göre, bizim de emperyalizmi yıkma, uluslararası gericiliği tarih sahnesinden silme doğrultusunda en iyi şekilde silahlanmamız zorunludur. Bu hakkı emperyalistlere, sosyal emperyalistlere ve uşaklarına tanıyıp da, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarına tanımamak, dahası onları uluslararası gericilik karşısında silahsız ve savunmasız bırakmak, açık bir emperyalizm uşaklığından ve tipik bir proletar dünya devrimi düşmanlığından başka bir anlama gelemz, gelemez.

Kısacası, dünyamızın her türden nükleer silah ve tesisten tamamıyle arındırılması, uluslararası komünist hareket önedliğindeki enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları tarafından, emparyalizmin sosyal emperyalizmin ve her türden gericiliğin tarih sahnesinden silinmesi tarihi ve şanlı mücadelesine doğrudan bağlıdır. Ve, entarnasyonal proletaryanın Türkiye parçasının sınıf bilinçli öncü hareketi olarak, bu mücadelenin nihai zaferine olan inancımız tamdır.

Emperyalistler ve sosyal emperyalistler, bir yandan keskin 'barış', 'silahsızlanma', 'güvenlik' vs. çığırtkanlıkları koparırlarken, diğer yandan 'nükleer şantaj' politikası izlemeye, sahip oldukları nükleer silah ve tesisleri, askeri, siyasi ve ekonomik açıdan 'güçlü', 'yenilmez' ve 'yıkılmaz'lıklarını propaganda etmenin aracı olarak kullanmaya da devam etmektedirler.

Lakin bütün bunlar, yine de onları her geçen gün çok daha bariz biçimde çürümekten, kokuşmaktan ve adım adım çöküşe gitmekten kurtarmaya yetmeyecektir. Sahip oldukları nükleer silah ve tesisler de onları kaçınılmaz biçimde yok olmaktan kurtaramayacaktır. Enternasyonal proletarya va ezilen dünya halkları, sonunda emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türden gericilik ile birlikte, her türden nükleer tesis ve silahı da mutlaka asar-ı antika müzesine defnedecektir.

Bilindiği gibi, nükleer santrallar konusu, ülkemizde de son dönemlerin en önemli tartışma konularından birisi haline gelmiştir.

Çernobil'deki patlamanın yarattığı radyasyon tehlikesinin Türkiye'yi de kapsamı içine alması bu konudaki tartışmaları alabildiğine güncelleştirirken, diğer yandan Akkuyu'da yapımına başlanan nükleer santral da, yoğun tartışmalara neden olmuştu.

Konumuz bu olmadığı için, burada şimdilik sorunun detayına girmek istemiyoruz.

Fakat şu kadarını hemen belirtelim ki, biz, emperyalizm uşağı faşist Türk devletinin nükleer santral yapımı politika ve icraatlarına da karşı çıkıyoruz. Dahası aynı zamanda bu yöndeki politika ve icraatlardan derhal vazgeçilmesini de savunuyoruz.

Bu politika, her şeyden önce, ülkemiz üzerindeki emperyalist boyunduruğun pekişmesini de birlikte getirecektir. Dahası emperyalistler açısından önemli bir sömürü alanı olma özelliğini de koruyacaktır.

Diğer yandan, Çernobil vahşeti gözönüne getirilirse, bu tür nükleer santrallerin faşist Türk devleti elinde, ülkemiz ve bölgemiz açısından ne denli büyük bir nükleer tehlike oluşturacağı da açıktır.

Faşist Türk devleti, bu tür nükleer santrallerle, ülkemizdeki enerji açığını kapayacağının, bu açığı kapatmak için başka herhangi bir yol bulunmadığının propagandasını yapmaktadırlar.

Fakat bu da tipik bir faşist demagoji ve sahtekarlıktan başka birşey değildir.

Birincisi, emperyalist metropol ülkeler de dahil, bugün nükleer santrallere sahip olan hiç bir ülke, bu yolla enerji açığını kapatma 'başarısı' gösterememiştir.

İkincisi, ülkemizin emperyalizme bağımlı yapısı sürdükçe, isterse daha bir çok nükleer santraller açılsın, bu enerji açığını kapatmak asla mümkün olmayacaktır.

Zira tüm diğer sorunlar gibi, bu sorun da emperyalizme göbeğinden bağımlı komprador patron-ağa düzeninin doğasından kaynaklanmaktadır.

Ülkemizin bütün bu sorunlarının tek çözüm yolu vardır ki, o da muzaffer bir demokratik halk devrimiyle komprador patron-ağa devleti ve düzeninin yerle bir edilmesi, ülkemizin bütün yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarının çeşitli milliyetlerden halkımızın gerçek çıkar ve menfaatleri doğrultusunda en iyi şekilde kullanmasıdır.

Sorunun çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımız ve halkımız yararına çözümü ancak bu şekilde mümkün olabilir.

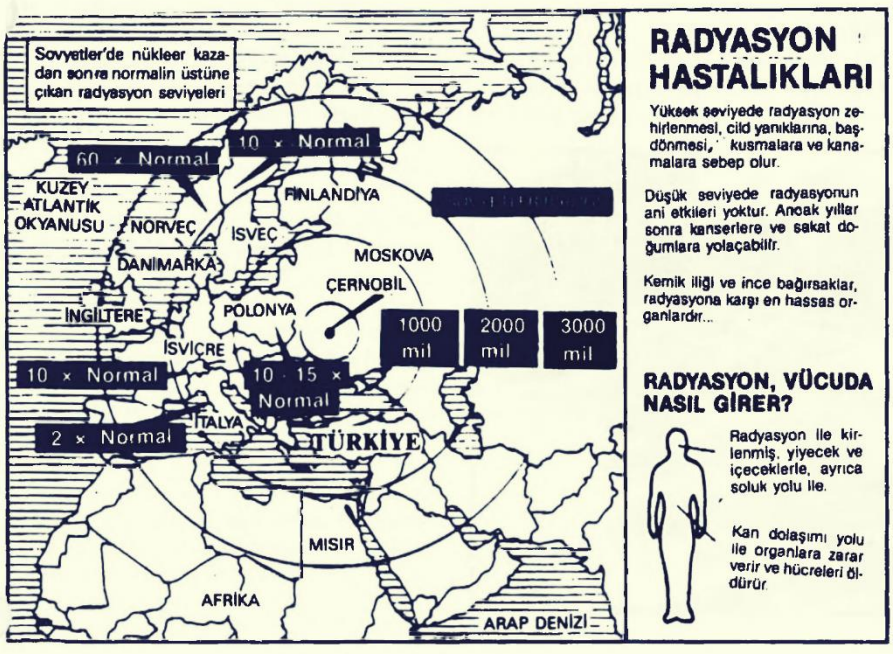

Peru Zindanlarındaki Katliam Protesto Edildi!

Peru'daki El-Fronton, Lurigancho ve Santa Barbara Cezaevinde 400'ün üzerinde Peru Komünist Partisi üye ve savaşçısının alçakca katli, Parti Merkez Komitemiz tarafından yayınlanan bir bildiriyle lanetlenirken, çeşitli ülkelerdeki parti sempatizanlarımız bir dizi eylemler gerçekleştirdiler.

Katliamın hemen arkasından, YD'da Frankfurt, Stuttgart, Bonn ve Paris'de yapılan gösteri ve mitinglerde katliamı yeren konuşmalar yapılırken, binlerce de bildiri dağıtıldı. Bonn'daki Peru elçiliğinin duvarlarına katliamı yeren sloganlar yazıldıktan sonra, elçiliğin camlarıda kırıldı.

Katliamı protesto etmek, Peru halkının mücadelesini desteklemek ve PKP'yle dayanışmak amacıyla, ATİF'in 28 Haziran C.tesi günü Bonn'da düzenlediği yürüyüşe 600'ün üzerinde anti-emperyalist katıldı. Çok kısa bir süre içerisinde gerçekleştirilen protesto yürüyüşü, Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin Bonn'daki merkez binasının önünde yapılan bir mitingle başladı. Burada yapılan konuşmalarda ve atılan sloganlarda, Alman Sosyal Demokrat Partinin, Sosyalist Enternasyonalin, Peru'daki gerici hükümeti desteklemeleri yerildi ve Sosyalist Enternasyonalin 17. Kongresinin Lima'da yapılmasının esas amacının bu karşı-devrimci hükümetin canice katliamlarını dünya kamuoyunda meşrulaştırılma çabası olduğu vurgulandı. 400'ün üzerinde devrimcinin katlinin hemen arkasından başlayan Sosyalist Enternasyonal Konferansında Garcia ve hükümetine terörizme karşı mücadelede destek vaddedilmesinin de yerildiği konuşmalarda, bu tavrın açıkca katliamın suç ortağı olunması anlamına geldiği vurgulandı.

Daha sonra, Peru Büyükelçiliğinin bulunduğu caddede yapılan mitingde "Katil Garcia", "Kahrolsun Faşist Peru Hükümeti", "Yaşasın Peru Zindanlarındaki Direniş", "Yaşasın PKP", "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganları atılarak, konuşmalar yapıldı. Yürüyüşün sonunda yapılan mitingde parti MKSB'mizin katliamla ilgili Türkçe ve Almanca açıklaması da okundu. Miting DEH'in basın açıklamasının okunmasından sonra Peru bayrağının yakılması ve devrim andıyla sona erdi.

Paris'de de partimiz sempatizanları PKP, İKB ve ABD/DKP sempatizanlarıyla birlikte bir dizi protesto eylemleri düzenlediler. Tüm B.Avrupa'da onbinlerce bildirinin dağıtıldığı protesto faaliyetlerine, bazı yerel sempatizanlar dışında ilerici, devrimci geçinen Türkiyeli ve Alman örgütlerinin katılmaması ve bunların katliam karşısında susmayı tercih etmeleri onların içinde bulundukları çürümüşlüğün ve olumsuzluğun göstergesidir. Modern revizyonizmin ve sosyal demokrasinin ideolojik ve siyasi olarak derinden etkilediği bu örgütlerin, proleter dünya devrimi önünde iki önemli barikat olan bu iki akıma karşı çok yönlü ve açıktan tavır alarak ve mücadele ederek gelişen PKP'nin mücadelesine karşı duyarsız, hatta düşmanca bir tavıra girmeleri şaşırtıcı değildir. Çünkü, ilericilikleri, devrimcilikleri ABD emperyalizmine karşı mücadeleyle sınırlı olan bu tür örgütlerin, emperyalizmin ve dünya gericiliğinin bir parçasını oluşturan sosyal emperyalistlere ve "sosyal demokrat"lara karşı mücadeleyi devrim mücadelesinin bir halkası olarak yürüten Peru Komünist Partisi ve onun önderliğindeki mücadele bu tür örgütleride derinden sarsmaktadır. Giderek daha da dayatıcı bir şekilde bu mücadele de saflaşmaya zorlamaktadır. Ya Peru'daki "Birleşik Sol" gibi emperyalistlerin, sosyal emperyalistlerin ve gerici Peru devletinden yana saf tutacaklar, ya da gerici akımların etkisinden önemli bir kopuş anlamına gelen PKP önderliğinde Peru halkının mücadelesi saflarında yer alacaklar ve bu mücadeleye destek olacaklardır.

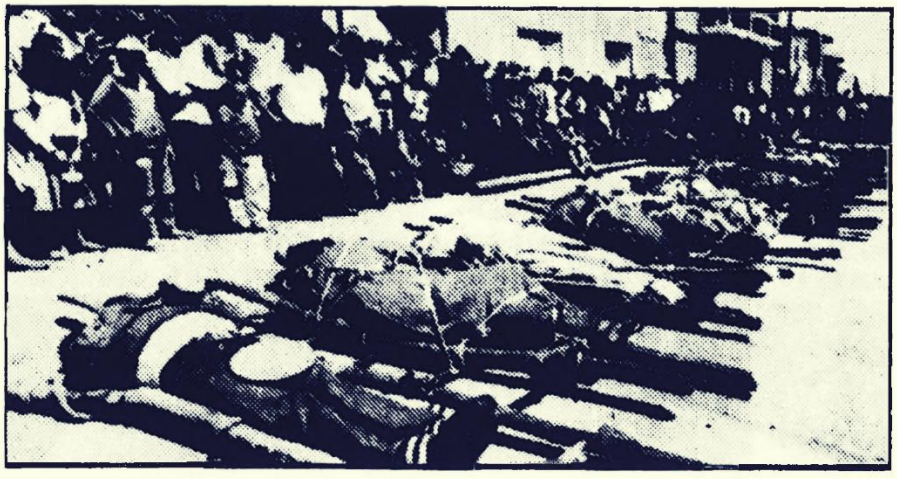

MÜCADELENİN IŞILDAYAN SİPERLERİNDE

Devrimci Enternasyonalist Hareketin
Enformasyon Bürosu
BCM RIM
Londra WGIN 3XX, UK

27 Haziran 1986

BASIN AÇIKLAMASI:

Devrimci Enternasyonalist Hareketin, Peru cezaevlerinde yoldaşlarımıza karşı girişilen katliam üzerine açıklaması

Emperyalizm tarafından teşvik edilen Peru hükümeti, El Fronton, Luriganchо ve Santa Barbara cezaevlerindeki savaş tutuklularının mücadelelerini kırmak için, ağır otomatik silahlarıyla deniz kuvvetlerini, helikopter birliklerini, deniz topçularını gönderdi. Garcia hükümeti, sorunlarını dışta propaganda ve cezaevleri içinde baskıyla çözemeyince, bu tutuklular nezdinde devrimci direnişin sembolünü, onları katlederek yoketmeye çalıştı. Bu, onların Peru toplumunda yükselen devrim alevlerini boğmak için kullandıkları metodun aynısıdır. Yoldaşlarımızdan kaçının katledildiğini bilmiyoruz. Ölenlerin kaçının mücadelede, kaçının ele geçtikten sonra katledildiğini bilmiyoruz. Fakat biliyoruz ki, bu yoldaşlar bizim sınıf kardeşlerimizdi. Onlarla hiç karşılaşmamamıza rağmen, bunu biliyoruz, çünkü onlar partinin ve önderliğin çizgisini kahramanca yaşattılar ve düşmanın her yaptığını ölümlerde bile proleter bir kinle karşıladılar. Onlar, bizim proleter devrimimizin parlayan kızıl bayrağını cezaevi duvarlarının üstünde düşmanın toplarına karşı dikerek, tüm dünyanın gözleri önüne serdiler. Bu, düşmanın zindanlarının dehlizlerinde bile, Peru halk kitlelerinin kendisini kurtarma yeteneğine güvenen ve bu dünyanın tüm lanetlileri için bu devrimin anlamını kavrayan erkek ve kadınların cesaretidir. Bu devrime, Devrimci Enternasyonalist Herekete katılan bir parti tarafından; Peru Komünist Partisi tarafından önderlik edilmektedir. Bu her yönlü bir materyalizm üzerinde şekillenen ve sınıfsız gelecek bir dünyanın bugünün mermileri, acıları ve dönemeçlerinden mücadeleyle geçecek olan komünist geleceğimizin çerçevesinde örülen bir cesarettir.

Peru hükümeti bu katliamı yoldaşlarımızın Lima'daki Sosyalist Enternasyonal Kongresi öncesi "Peru hükümetinin prestijini tehlikeye düşürme" çabasını neden göstererek haklı çıkarmaya çalıştı. Gerici dünya basını yoldaşlarımızın, ölümlerini kendilerinin ordunun eline verdiği inanılmaz yalanını tekrarlayıp durdular. Gerçek olan Garcia rejiminin bu katliamı uzun bir süreden beri planladığıdır ve bu yabancı basın tarafından sonradan açıklanmıştır.

Garcia hükümeti bağlı olduğu ABD hükümetine, İMF'ye ve emperyalizmin diğer temsilcilerine gerici yeteneklerini ispatlamak niyetindeydi. Peru hükümeti tutukluları tahrik etmiş, tespit edilen anlaşmaları terk etmiş ve savaş tutuklularının tam da cesaret ve kararlılıkla cevap verdikleri bir anda saldırıya başlamışlardır. Peru hükümeti, Sosyalist Enternasyonalin ve emperyalizmin, Garcia'nın kendi kredisini yükselmek istediği bu eylemde bir bütün olarak alkışlayacağını çok iyi biliyordu. Fakat bu katliamla Garcia ve rejimi kendi mezarını yalnızca daha derin kazmış oldular. Hükümetin korkak katliamı ve savaş tutuklularının azimli direnişleri arasındaki büyük karşıtlık Peru'daki ve tüm dünyadaki devrim için güçlü bir çağrıdır.

Bu katliamın birinci derecede gerçekleştirimesiyle uluslararası arenadaki bütün sahte sosyalistler "ve kan emici reformcular", bir çok emperyalist ülkede hükümetteki parti ve sadık muhalefette dahil olmak üzere, Garcia hükümeti —bir kere daha— tüm diğer gerici hükümetler gibi— iktidarların ve onlar tarafından temsil edilen gerici sosyal ilişkilerin her ne pahasına olursa olsun korunmasına bağlı olduklarını göstermiştir. Ezilenlerin kararlılığı karşısında böyle bir hükümetin "prestiji" açısından "zayıflık" göstermekten kötü bir şey olamaz. Katliamdan sonra Garcia hükümeti Sosyalist Enternasyonalin diğer üyelerinin eski sınanmış geleneklerine uygun hareket etti; mesela İsrail'deki gibi: İlk önce mümkün olduğu kadar çok insan öldürmek ve sonra silahlı devrimci mücadeleye alternatif bir barışçıl çözüm olabileceğini düşünen kişileri sakinleştirmek için bir araştırma komisyonu gündeme getirmek.

Sonuçta, iktidardaki sosyal demokratların, korkunç cinayetlerle, daha fazla cinayetleri mümkün kılan hayallerin uysal bir şekilde yayılması arasındaki değişkenliği, onların niteliğini oluşturmuyor mu?

ABD bloğuna bağlı olmasına rağmen Garcia rejimi, hem revizyonist Çin yönetimi hem de Sovyet yanlısı güçler tarafından övülmüştür. Bu katliamla bir kere daha, bir tarafta emperyalizmi ve emperyalist tahakkümü kabul edilmez görenler ve diğer tarafta çeşitli dayanakları, uşakları ve savunucularıyla — "radikal veya", "sol eğilimli"leride dahil— bir sistem, ki her gün milyarlarca insanın kanının emilmesi üzerine kurulu, bir sistemki, bir hesabı sorulması gereken sayısız cinayetler işlenmiş ve pazarların yeniden paylaşılması için gündeme gelecek bir dünya savaşında görülmemiş boyutlarda daha fazla kan dökülmesine hazırlananlar olarak kesin ayrım çizgisi çekilmiştir.

Bu katliam ve tutuklu yoldaşlarımızın sarsılmaz direnişi Garcia hükümeti ve destekçilerinin söndürmeye çalıştığı gerçeği tasdikliyor: Proletarya ve partisi önderliğinde devrimci savaştan başka hiç bir şey bu durumu değiştiremez, ister bu savaş, çeşitli ülkelerde erken ve sonra başlasın, emperyalist yanlısı reformist veya sosyal emperyalist dünya görüşü değil, yalnızca Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung tarafından geliştirilen ideoloji dünyanın ezilen işçilerini, köylülerini mücadele sürecinde zafere götürür. Düşmanı böyle tavır takınmaya zorlayan, Peru'daki haklı halk savaşına karşı birleşen tüm çeşitli gerici siyasi güçleri teşhir eden, Peru'da devrimci proletaryanın elde ettiği büyük gelişmelerdir. Tüm dünyanın halkları bu olaylardan dersler çıkaracaklardır. Puru'daki kızıl üs bölgeleri proleter dünya devriminin kızıl üs bölgeleridir. Tüm dünyadaki proleterler ve ezilen halklar böyle bir ruhla ve Peru'daki sınıfımızın birliklerinin kazandığı gelişmelerden gurur duyuyorlar. Bu olaylar onlara hem sınıf kiniyle, hem de yeniden gelişen kararlılıkla emperyalizmin ve gericiliğin yeryüzünden yokedilmesini hızlandırmada ilham alıyorlar.

Peru devriminin bu katliama cevabının ve düşen yoldaşların anılmasının mücadele alanında olacağını biliyoruz. Her yerde yoldaşlar, devrimci savaşta mücadele ederek ya da bunun en erken şekilde gerçekleştirmek için, hazırlanarak üzerlerine düşeni yerine getireceklerdir. Diğer yoldaşlar onların saflarına katılacaklardır. Kadınlar cezaevlerindeki yoldaşların, ordunun kontrölü ele geçirmesinden sonra bile cezaevi duvarlarını aşan sarsılmaz sloganında bilirtildiği gibi; "La sangre derramada jamqs sera' olvidado"—"Dökülen kan hiç bir zaman unutulmayacak"

(Gayri resmi Türkçe çevirisidir.)

AÇIKLAMA

Burjuva basını ve hatta bazı "sol"cu gazeteler katliamı meşru göstermek ve katliamın sorumlularını aklamak amacıyla tutukluların Sosyalist Enternasyonal Konferansı öncesi dünya komuoyunu etkilemek amacıyla ölümü tek yol olarak seçtikleri, bile bile ölüme gittikleri, hiçbir uzlaşmaya yanaşmadıkları ve hatta kendi kendilerini öldürdükleri yalanlarını yaydılar. Aşağıda yayınladığımız mektuplar tutuklu devrimcilerin, cezaevindeki durumla ilgili olarak çeşitli tarihlerde dışarıya ulaştırdıkları mektuplar, burjuva basının iddialarının tersine, katliamın daha önceden planlı bir şekilde örgütlendiğini ispatlamaktadır. Bu aynı zamanda, Garcia hükümetini, katliamın sorumluluğundan kurtarmak amacıyla katliamı hükümetin denetimi ve kontrolu altında bulunmayan güçler tarafından katliamın gerçekleştirildiği iddialarınıda yalanlamaktadır.

Tutuklulara Yapılan Ziyareti Ertelemek

Lima-21 Aralık 1985

Bizler FRONTON tutukluları (savaş tutukluları ve politik tutuklular) INP'nin kamu hukuku tutuklularına uyguladığı yeni saldırı politikasını açıklıyoruz: Hepimizin haklı olan ve herkesce tanınan yeni yıl ve Noel olaganüstü ziyaretleri KEYFİ bir şekilde kabul edilmedi ve ulusal tutuklular Entitüsü: INP başkanı bunları erteletti.

Bunun bize karşı yapılan açık bir provokasyon olduğunu ve CANTO-GRANDE'a götürülmemiz bahenesi altında yapıldığını açıklıyoruz, bu ayrıca, kışkırtıcı hükümetin soykırım planının bir parçasıdır.

Bu durumda soralım:

—Neden bu götürülme Ocak ayında değil?

—Neden bu götürülme 24 Aralıkta?

—Neden bu götürülme CANTO-GRANDE'e?

—Neden Uapan Aticc'in yeni bir soykırım uygulaması, kamu tutukluları için.

Ayrıca savcının gelmesini engellediğimiz tamamen yalan; gerçek bunun tam tersi. Savcının gelmesini istemiyenler kandileri.

Hükümet kendi kanunlarını kendi tahrip ediyor ve korkunç adli kararlar alıyor.

Bizler, politik tutuklular, hükümetten savaşarak aldığımız hakları tanımasını, onlara saygı duymasını, biz özel tutukluların şartlarına saygı duymasını isterken 30 Ekim'de, Adalet Bakanı yardımcısının imzaladığı anlaşmayı gözardı etmemesine duyururuz.

Bizler, yeni soykırım planının Canto-Grande'a götürülme bahanesiyle yapılmasına engel olmak isterken, bunda kahramanca direniyoruz.

Bizler Zaferin tutukluları, Güzel Zafer

"Fronton" Savaş Tutukluları ve Politik Tutuklular Komitesi

Savaş Tutuklularının Mektubu

20. Ocak 1984

3.5 yıllık savaşımızın hareketli gelişiminden sonra yeni bir halk cumhuriyetini inşa ederken, bu yapının ne güney Amerika'da, ne de bizim ülkemizde olanla aynı olmadığını açıklıyoruz. Bu demektir ki, 1300 yıllık baskı ve sömürü çatırdayarak yok oluyor.

Bugün binlerce fakir köylüden oluşan Peru Komürist Partisi yönetiminde bir gerilla halk ordusunu gerçekleştirdik, bu ordu silahı ele alırken ve isyan bayrağını göndere çekerek marksizmin temel gerçeğini ortaya koyuyordu: "Başkaldırı masumiyetini ispat ediyor".

Böylece, şanlı bir yılı bu şekilde bitirirken, böyle nicelerini de bitireceğimizi açıklıyoruz. Ayrıca bunu söylerken devrimin gerçekleştirdiklerini ne pahasına olursa olsun yapacağımızı belirtiyoruz.

1982'de, hükümet beslenme değeri çok düşük kötü kaliteli, fare pislikli beslenme maddelerini aklına esince bizlere sunuyor ya da hiç sunmuyordu.

1983 Mart'ında, bu durum giderek daha da kötüleşti: 31 günde sadece 12

Lurigancho Cezaevi

kahvaltı, 20 öğle yemeği ve 15 akşam yemeği yedik. Aynı yıl Mayıs ayında, kendi yiyeceklerimizi hazırlamak ve pişirmek hakkını aldık. Fakat, yine kısıtlanma başladı. 1982 de 4 birim ekmek 1983 Ağustosunda 2 birim ekmeğe indirilirken bu sayı yine 1984 Ağustos'unda 1 ekmek oluyor ve nihayet 1985 de tamamen verilmez oluyor; ancak verilse bu bir tesadüf oluyordu.

Kısıtlanmalar şöyle devam ediyordu: Günde 60 kg pirinç ihtiyacımız varken 22 kg veriliyordu ve pirinç yerine şehriye veriliyordu. Oysa şehriyenin hazırlanması çok su istiyordu; ancak su sınırlı veriliyordu. 310 kg şeker ihtiyacımızın ise 20-30 kilosu veriliyordu.

8 Kasım 1984 de sular tamamen kesildi. 1985 de durum daha da korkunçtu. Ailelerimiz bidonla su göndermeye çalışırken QGEP'nin gardiyanları bunu engelliyordu.

1984 Ağustosundan beri ışıklarımız tamamen kesik, ancak 24 ve 31 Aralık 1984'de güvenlik ölçüleri içinde ışık verildi.

İlaçlara gelince, tedavi yok denilebilir; ailelerimizin gönderdiği ilaçların girişi gardiyanca önleniyor.

27 Aralık 1984'de sabahın 7.15'inde, koğuşun parmaklıklarını açarken tutuklu Herman Victer Teneq Suasnabar'ın başına asit atıldı ve ciddi yaralanmalara yol açıldı.

Buna benzer olaylar devam ederken bu üç yıl boyunca bizim direnişimizdeki 6 yoldaş öldürüldü.

Donato Mander Nisan 82, Americo Salorzuna 10 Mayıs 83, Angel Botonero 10 Mayıs 83, Partor Chaver Tejada Ağustos 83, Victor Moreno Eyül 83, Jesuo Chamer garcia Ocak 84. Ayrıca 30 kişi de kurşunla yaralandı.

Ulusal ve uluslararası kamuoyuna ve mücadele veren halkımıza!

13 Temmuz tarihinde verilen siyasi tutukluların savaşını selamlıyoruz; 5 gün süren bu sebatkar mücadele sonunda siyasi tutuklular gerici devletten özel bir statü koparmayı başardılar. Bu statü anayasal hakların uygulanmasını getiriyordu.

Jurigancho şehirinde siyasi tutuklular 3 saldırıyı geri püskürttüler: Birincisin de, bu tutuklulara dier tutuklularca sopalarla saldırıldı.

İkincisi de asid ve silahla saldırı yapıldı ve 5 tutuklu yaralandı ve hapishanenin kliğine kaldırıldı. Nihayet üçüncü de polis siyasi tutuklulara ateş açtı fakat bu gericilerin bu başarısızlıklarıyla sonuçlandı. Çünkü bunun sonunda siyasi tutuklular durumu ters çevirerek diğer tutukluların desteğini kazandılar. Bunca örnekler Fronton'da ve Callao şehirlerinde de görüldü. Ve sonuçta, siyasal birlik komisyonu ve ulusal cezaevi entitüsü şu şartları onaylıyordu.

—Terörizm suçuyla hapse atılanlar özel tutuklulardır ve bu suç nedeniyle özel bir rejime tabi tutuklular ve onlar şu haklardan yararlanırlar: Yaşama hakkı; fikirlerini açıklama ve fikir alma ve inanç özgürlüğü hakkı, aile üyeleriyle görüşme hakkı ve diğer anayasal haklar.

—Terörizmle suçlandırılan tutuklulara bina içinde bir küçük kısım ayırıldı; bunun nedeni bu tutukluların diğerlerinden ayırmak için. Bu tür uygulama San Pedro, Santa Barbara et san juan Bamtista'da da desteklenip uygulanmakta.

—Terörizmle suçlu tutuklulara ayrı bir beslenme sistemi uygulanmakta; bunlar yönetici önünde isimleri yazılıp, parmak basılarak yiyecek yardımı alabilmekteler.

—Bu tür yardım geçerli olan hapishanelerde, mutfak ve ihtiyaç eşyaları da bulunmakta.

—Bulaşıcı hastalık ve veremlilere öncelik tanınarak tedavi yapılmakta.

—Tutuklulur kendi maddi olanaklarıyla, dışardan doktor isteyebilir, bunlar hapishaneye gelirler. Doktorların mesleki kartını göstererek hapishaneye girmeleri mümkündür.

—Tutuklulara gelecek ilaçlar bir sağlık uzmanının konrolünden sonra hapishaneye sokulabilir.

Ve diğer hapisteki şartları düzeltemе bilertileri:

—Yatak ve yorgan ihtiyacı olanlara bu melzemeleri 60 gün içinde sağlamak için ek kredi verilmesi.

—Ampül verilmesi.

—Kitap, gazete, dergi gibi öğretici malzemelerin girişi,

Tek kişilik soyutlama hücreleri insan onuruna yakışır şekle getirilmeye başlanıyor. Özellikle San Pedro'da.

Ulusal ve uluslararası kamuoyuna, Peru halkına ve diğer dünya halklarına!

30 Ekim 1985'de **Lurigancho**'nun mücadelesi 31 Ekim 1985'de "uzlaşma akdi:anlaşması" ile sonuçlandı; anlaşmanın şartları şöyle özetlenebilir:

1- Hapishane yöneticileri terörizmle suçlanıp tutuklananlara ve/veya onların ailelerine karşı terör estirerek davranmamayı kabul ederler.

2- Hapishane yöneticileri 1985 Tem-

→

Cezaevlerini, devrimci eğitim için birer okul haline getiren Peru Komünist Partisi militanları bir toplantı sırasında.

muz 16'da imzalanan anlaşmanın 24 maddesine saygı göstermeyi kubullenirler.

3- Hapishane yöneticileri, terörizmle suçlanıp tutuklananları San Pedro hapishanesinin sanayi koğuşundan başka bir yere (yani hapishane merkezine) göndermemeyi uygun görürler.

4- Hapishane yöneticileri avukatların ve gazetecilerin hapishaneye girişini şu şartlarda kabul ederler:

*Tutukluların aileleri çıktıktan sonra,

*Tutuklular avukatların salonunu toplu olarak boşaltacaklardır, (kendi delegeleri hariç), gazeteciler girinceye kadar.

*Gazeteciler gireceği zaman tutuklular salonu terkedeceklerdir.

*Gazetecilerle, avukatların bulunacağı yer arasında, hapishane avlusunda belli bir mesafe bulunacaktır.

—Soykırım örtbas edilmesin
—Savaş tutuklularının hayatı korunsun.
—Büyük hapis merkezine götürülmeye hayır!
—4 Ekim savaş tutuklularının günüdür!
—Yaşasın Başkan Gonzalo.
—Yaşasın Peru Komünist Partisi
—Yaşasın Halk Gerilla Ordusu
—Yaşasın Yeni Demokrasinin Halk Cumhuriyeti

Diğer Hak Arama Mücadeleleri:

Bizler, FRONTON savaşının tutukluları ve politik tutuklular, bu hapishanedeki patlama durumunun seyrini açıklıyoruz:

Kamu hukuku tutuklularına hiçbir yiyecek maddesi verilmiyor; verilen sadece basit bir kahvaltı. Kendilerine ne yatak ne yorgan veriliyor, oysa bunların verileceğine ilişkin onlara söz verilmişti. —Ayrıca su bile yeterince verilmiyor— Yetkililer kendilerine bütçe tahsis edilmediğini söylüyor; ve bu durumun daha da kötüye gideceğini ekliyorlar.

Hapishanelerin düzeniyle görevli özel polis, provokasyon ve savaş tehditleri bahanesiyle mahallelerde duruma el koyuyor. Böylelikle yetkililer kamu tutuklularını baskı altında tutarak isyana teşvik ediyor; bu şekilde "işte isyankarlar, dik kafalılar var" demeye yol açıyorlar. Bunu yaparak politik olan ve olmayan tüm tutuklulara yönelik yeni bir soykırımı ya da yok etme politikası uygulamak istiyorlar.

Biz, müdür Macedo ve yardımcısı Rojar'ın sorumluluklarından şöyle diyerek kaçındıklarını açıklıyoruz: "Bunlar yüksek düzeyde işler". Böylece bizim Noel ve yeni yıl ziyareti haklarımızı hiçbir gerekçe vermeden **refüze** ettiler.

Bu olan-bitenlere karşı, kamuoyu yutturmacaları yemeyecek; bütün bunların arkasında soykırım planı var. CANTO-GRANDE'e tutukluları gönderme ise tamamen soykırımını sağlamak için bahane.

FRONTON
Tutuklular Komitesi
28 Aralık 1985

Katliamlar da.....

Başlarafı son sf'da

yükselen mücadeleyi bastıramaması, Peru hakim sınıflarını; sosyal-demokrat APRA hükümetini devreye sokmak zorunda bırakmıştır. Emperyalistler ve sosyal emperyalistler ve hakim sınıflar tarafından desteklenen, "demokratik" görünümlü APRA hükümeti, onyıllardır baskı, zulüm ve sömürü altında inim inim inleyen Peru halkının yükselen mücadelesini bastırmak için Belaunde hükümetinden devraldığı baskı, işkence ve katliamları "sol" maske altında daha da yoğunlaştırarak devam ettirmektedir. Emperyalistlerin ve burjuva basının "tehlikeli" ve "terörist" olarak nitelendirdiği Peru Komünist Partisi (onlar Işıklı Yol olarak isimlendirmektedirler) önderliğinde ülkenin, birçok alanında halkın çeşitli düzeylerde iktidar örgütlerinin kurulduğu ve halk savaşı mücadelesinin yükseldiği ve APRA hükümetinin gerçek kimliğinin bütün çıplaklığıyla açığa çıktığı bir dönemde, Sosyalist Enternasyonal 17. Kongresinin Peru'da toplanması, binlerce köylünün ve devrimcinin sorgusuz sualsiz katledildiği, binlerce devrimcinin zindanlara doldurulduğu Peru'daki faşist iktidarın suçlarını meşrulaştırmak, onun "demokratik" maskesini daha da cilalamayı amaçlamıştır. Katliamın gerçek sorumluları; emperyalizmin uşağı Peru hakim sınıfları ve Garcia hükümetidir.

Burjuva basını ve özellikle sosyal demokrat çevreler, Peru'daki sosyal demokrat APRA hükümetini temize çıkarmak, aklamak amacıyla; polis ve ordunun hükümetin denetiminde olmadığını, cezaevlerindeki katliamın, hükümetin denetiminde olmayan ordu ve polis birliklerince gerçekleştirildiği yalanını yaymaya çalışmaktadırlar:

Bu alçakça yalanı, devlet başka Alan Garcia'nın ve İçişleri Bakanının katliamın hemen arkasından yaptığı açıklamalar çok açık bir biçimde çürütmektedir.

Çünkü Alan Garcia, katliamın hemen ertesinde yaptığı açıklamada "demokratik devletin teröristler üzerinde otoritesini sağlamaktan" dem vurmaktadır.

Yine APRA hükümetinin içişleri bakanının; "yapılacak başka birşey yoktu" açıklamasıda, katliamın bizzat hükümet tarafından ve onun sorumluluğunda ve denetiminde gerçekleştirildiğini ispatlamaktadır.

Katliama karşı tepkilerin yoğunlaşması üzerine, Alan Garcia hükümetinin, araştırma komisyonları kurdurması iki yüzlü bir sahtekarlıktan ve katil canilerin cinayetlerini gizleme çabasından başka birşey değildir.

Başta Sosyalist Enternasyonal olmak üzere, emperyalistler ve burjuva basın katliamı meşru göstermek amacıyla; tutuklu devrimcilerin direniş ve

ayaklanmalarına saldırmakta, katliamın edeni olarak tutuklu devrimcilerin direnişleri gösterilmektedir. Bu alçakça yalan bazı "sol" ve "ilerici" çevrelerce de olduğu gibi benimsenmekte ve yaygınlaştırılmaktadır.

Dışarısıyla hiçbir bağları olmayan, dış dünya ile her türlü bağları kopartılan ve yıllardır mahkemeye çıkarılmaksızın tutuklu bulundurulan yüzlerce devrimci mahkumun insanlık dışı yaşam koşullarına, baskılara ve işkencelere karşı direnişleri haklı ve meşrudur. Özel ordu birliklerinin denetiminde sürekli baskı ve katliamlara maruz kalan devrimci tutukluların direnişleri ve başta Lima'da olmak üzere ülkenin dört bir tarafında mücadelenin yükselmesi, karşı-devrimci APRA hükümetini daha da saldırganlaştırmıştır. Yükselen mücadele karşısında acze düşen APRA hükümeti, daha kudurganlaşarak, kurtuluşu, savunmasız durumda bulunan yüzlerce tutuknun toplu halde imhasında bulmuştur.

İşçiler, Emekçiler, Devrimciler;

Emperyalistler kriz içinde debelendikçe halklara yönelik saldırılarının dozunu daha da artırıyorlar. Irkçı, faşist, gerici rejimlere karşı, Güney Afrika'da, Haiti'de, Filipinler'de olduğu gibi ayağa kalkan halk kitlelerinin direniş ve mücadelelerini ezmek için her türlü yola başvurmaktadırlar. Bugün, Peru'da iki kamp arasındaki, yani Peru Komünist Partisi önderliğinde Peru halkının kampıyla, APRA hükümeti önderliğinde, emperyalistler ve sosyal-emperyalistler desteğindeki Peru hakim sınıflarının oluşturduğu kamp arasındaki mücadele bütün şiddetiyle sürmektedir. Son katliam Peru hakim sınıflarının çırpınışlarıdır. Onlar, önümüzdeki dönemde PKP'ne ve Peru halkına karşı daha saldırganlaşacaklardır. Peru halkının, PKP önderliğinde yükselen mücadelesini Belaunde hükümetinin kitle katliamları durduramadığı gibi, APRA hükümetinin tüm baskı ve katliamlarınında durduramayacağını bir yıllık iktidar dönemi açıkça göstermiştir. Bugün Peru'da iki cephe arasındaki mücadelede orta yol yoktur. Bugün burjuvazinin her türden yalan ve demagojilerinin teşhir edilerek Peru Komünist Partisi önderliğinde, Peru halkının mücadelesini desteklemek, devrimci ilerici olmanın bir gereğidir.

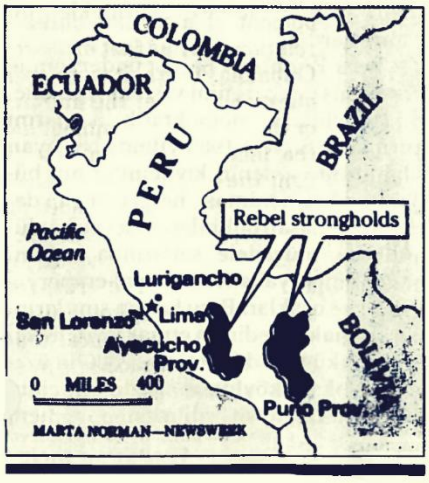

Partimiz Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist, Partimiz gibi Devrimci Enternasyonalist Hareket'in bir üyesi olan Peru Komünist Partisi'ne yönelen bu canice katliamı bütün gücüyle lanetliyor ve Peru Komünist Partisi ve Peru halkının yanında olduğunu birkez daha vurguluyor.

Tüm Devrimcileri, İlericileri;

Peru hakim sınıflarının katliam ve baskılarına karşı, demokratik halk iktidarı hedefine yürüyen PKP önderliğindeki Peru halkının mücadelesini desteklemeye çağırıyoruz.

—Hiçbir Demogoji ve Katliam Peru Komünist Partisinin Mücadelesini Durduramayacaktır!

—Kahrolsun Faşist APRA Hükümeti!

—Kahrolsun Emperyalizm, Sosyal-Emperyalizm ve Her Türden Gericilik!

—Yaşasın Peru Komünist Partisi!

—Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

TKP/ML-MK

25 Haziran 1986

PKP'nin yüzlerce tutuklu üye ve taraftarı faşist Peru devleti tarafından canice katledildi!

Katliamlar da Peru Halkının Mücadelesini Engelleyemeyecektir!

İşçiler, Devrimciler, Yoldaşlar!

El Fronton, Lurigancho ve Santa Barbara cezaevlerinde tutuklu bulunan 400'ün üzerinde Peru Komünist Partisi savaşçısı 18 Haziran günü faşist Peru devletinin polis ve askeri birlikleri tarafından hunharca katledildi.

Yıllardır dışarısıyla tüm bağları kopartılarak, aileleriyle bile görüştürülmeyen ve en zalim baskı ve işkence altında mahkemeye çıkarılmaksızın tutuklu bulunan yüzlerce devrimcinin, 18 Haziran günü bu üç cezaevinde başlattıkları direnişi bastırma amacıyla bombalarla ve otomatik silahlarla saldıran katliam mangaları, El Fronton ve Lurigancho cezaevlerini yerle bir ettiler. Katliamın görgü tanığı kalmaması amacıyla El Fronton cezaevinde imha operasyonundan sağlam kalan 30, Luigancho'da 60 tutuklu devrimci teslim alındıktan sonra kurşunlanarak katledildi. Önceden planlanan bu canice katliamı gerçekleştirmek amacıyla günlerce cezaevlerinin çevresine polis ve askeri birlikler dışında kimseyi yanaştırmayan faşist caniler, katliamdan sonrada devrimcilerin cenazelerini bırakalım ailelerine vermeyi, gösterilmesine dahi müsade etmeyerek alel acele gömdüler.

Sosyalist Enternasyonalin 20 Haziran'da Lima'da toplanan 17. Konferansı öncesi gerçekleştirilen tarihin en kapsamlı ve barbarca cezaevi katliamlarından biri olan bu katliamın sorumlusu Alan Garcia önderliğindeki sosyal demokrat APRA hükümeti ve arkasındaki emperyalist güçlerdir.

Katliamdan sonra, sosyal demokrat APRA hükümetiyle daha güçlü dayanışmanın gerekliliğini vurgulayan ve konferansının sonuç açıklamasında, "demokratik hükümetlerin terörizme karşı müca delesinin desteklenmesinden" bahseden sosyalist enternasyonal, bu canice katliamın sorumlularındandır. Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht gibi önder komünistlerin katledilmesinde olduğu gibi, hain ve döneklik örnekleriyle dolu bir geçmişe sahip emperyalist ve gerici sosyal demokrat partilerin oluşturduğu, Willy Brandt önderliğindeki Sosyalist Enternasyonal 17. Konferansını zafer kazanmış bir general edasıyla, katledilen yüzlerce komünist ve devrimcinin cesetleri üzerinde Lima'da topladı.

Sosyalist Enternasyonal'in 17. Konferansı neden Peru'nun başkenti Lima'da toplandı?

Tarihte yüzlerce örneğini yaşandığı gibi, emperyalist ve gericilerin "sol" maskeli bir kanadı olan sosyal demokratlar, her dönem emperyalistlerin işçi sınıfı ve halklar karşısında en zor durumda oldukları zaman, onların imdadına yetişmekle, emperyalistlerin işçi sınıfı ve halklara karşı güçlü ve sinsi bir silah olarak devreye girmekle ün yapmışlardır.

Peru Komünist Partisi önderliğinde köhnemiş gerici rejimi yıkmak ve işçilerin, köylülerin demokratik iktidarını kurmak amacıyla 1980 yılında başlayan silahlı mücadelenin kıvılcımlarının bütün Peru'ya sıçraması, hergeçen gün daha da fazlalaşan onbinlerce işçi ve köylünün, bu mücadele saflarında toplanması, emperyalistleri, sosyal-emperyalistleri ve uşakları Peru hakim sınıflarını korkutmakta, tedirgin etmekteydi. Belaunde hükümeti döneminde 7000'in üzerinde yoksul köylünün ve devrimcinin kitleler halinde katledilmesine rağmen

Devamı sf: 30'da